

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Agatha
Christie®

ÖLÜM OYUNU

Hercule Poirot uzun süredir beklediği tatili yapmak için Devon sahillerinde bulunan Kaçakçılar Adası'na gider. Her şey yolunda giderken ünlü bir aktris olan Arlena Stuart denizde boğulmuş olarak bulunur. Cinayet soruşturması başlatılınca aktrisle aynı otelde kalan tüm misafirlerin bir şekilde Arlena ile bağlantıları olduğu ortaya çıkar. Ama asıl cevaplanması gereken soru şudur:

Ailesi dahil tüm misafirlerin hangisi Arlena'yı öldürecek kadar ondan nefret etmektedir? Yoksa tüm davetliler ortak bir sırra ve geçmişe mi sahiptir?

altinkitaplar.com.tr

ISBN 978-975-405-766-9

9 789754 057669

www.agathachristie.com

KDV'den MUAFTIR

KİTABIN ORJİNAL ADI

THE DEVIL UNDER THE SUN

YAYIN HAKLARI

© AGATHA CHRISTIE
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

KAPAK TASARIMI

OSMAN SELÇUK ÖZDOĞAN

BASKI

11. BASIM/NİSAN 2020/İSTANBUL
MEGA BASIM
Cihangir Mahallesi Güvercin Caddesi
No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok 34310
Haramidere, İstanbul Tel: 0.212. 412 17 00
Sertifika No: 44452

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 405 - 766 - 9

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Gülbahar Mah. Altan Erbulak Sok.
Maya Han Apt. No: 14 Kat: 3 Şişli / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 44011

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

<http://www.altinkitaplar.com.tr>
info@altinkitaplar.com.tr

*Agatha
Christie*

ÖLÜM OYUNU

Türkçesi
Gönül Suveren

Yazarın Yayinevimizden Çıkan Kitapları

İskemlede Beş Ceset	Ölüm Saatleri
Cinayet Alfabetesi	Kader Kapısı
Dersimiz Cinayet	Ölümle Randevu
Sıfıra Doğru	Cinayet İlanı
Beş Küçük Domuz	Cinayetler Kulübü
Hercule Poirot İz Üzerinde	Lort Edgware'i Kim Öldürdü
Doğu Ekspresi'nde Cinayet	Uyuyan Ölüm
Briç Masasında Cinayet	N veya M?
On Küçük Zenci	Bayan Marple'in Son Maceraları
Ölüm Çığlığı	Sittaford Malikânesi'nin Gizemi
Cinayetler Otel	Ölüm Sessiz Geldi
Ölüm Diken Üstünde	Hercule'un On İki Görevi
Noel'de Cinayet	Hayatım (Agatha Christie'nin Otobiyografisi)
Zehiri Kim Verdi	Bayan McGinty'nin Ölümü
Fare Kapanı	Kahverengi Elbiseli Adam
Filler de Hatırlar	Noel Kekinin Gizemi
Cesetler Merdiveni	Ölüm Adası
Ölümün Tam Zamanı	Sessiz Tanık
Ölüm Oyunu	Suç Ortakları
Işıklar Sönünce	Esrarengiz Sanık
Acı Kahve	Hallow Malikânesi Cinayeti
Elmayı Yılan Isırdı	Arka Sokaktaki Cinayet
Beklenmeyen Misafir	Neden Evans'a Sormadılar
Nil'de Ölüm	Ölüm Dalgaları
Üç Perdelik Cinayet	Sensiz Bir İlkbahar
Roger Ackroyd Cinayeti	Ve Ayna Kırıldı
Ölüm Meleği	Gül ve Porsukağacı
Üç Yanlış Üç Ceset	Güvercinler Arasında Bir Kedi
Kanatların Çağırısı	Bitmemiş Portre
16.50 Treni	Şahidin Gözleri
Şampanyadaki Zehir	Parker Pyne İz Üzerinde
Büyük Dörtler	Annem ve Ben
Köşkteki Esrar	Son Evdeki Tehlike
Bağda'ra Geldiler	Sonunda Ölüm Geldi
Sonuncu Kurban	Mezopotamya'da Cinayet
Mavi Trenin Esrarı	Zarif Bir Cinayet Gecesi
Frankfurt Yolcusu	Poiro'nun İlk Davaları
Bilinmeyen Hedef	Poirot Araştırıyor
Ölüm Büyüsü	
Cenazeden Sonra	

KORSAN ROGER OTELİNDEKİLER:

Carrie Gardener	: Amerikalı geveze bir kadın.
Carrie Gardener	: Amerikalı geveze bir kadın.
Odell C. Gardener	: Karısının her sözünü onaylayan kocası
Emily Brewster	: Sert görünümlü, sportmen yapılı bir ihtiyar kız.
Rosamund Darnley	: Ünlü bir moda evinin güzel sahibi.
Binbaşı Barry	: Hindistan ordusundan emekli bir ihtiyar.
Rahip Stephen Lane	: “Kötülüğün” canlı bir şey olduğuna inanan, bağnaz bir din adamı.
Christine Redfern	: Genç, güzel ve sakin bir kadın.
Patrick Redfern	: Christine’in yakışıklı ve sevimli kocası.
Arlena Stuart Marshall	: Kızıl saçlı, güzel vücutlu, erkekleri baştan çıkaran bir kadın.
Kenneth Marshall	: Arlena’nın fazla gururlu ve sessiz kocası.
Linda Marshall	: Kenneth’in ilk karısından olan kızı.
Horace Blatt	: Sonradan görme, bayağı bir adam.
Bayan Castle	: Otelin aşırı kibar tavırlı sahibesi.
Gladys Narracott	: Son derece zeki bir oda hizmetçisi.
Albay Weston	: O bölgenin polis müdürü.
Colgate	: Zeki ve çalışkan bir müfettiş.
Dr. Neasdon	: Adli tabip. İhtiyatlı bir adam.

ve

HERCULE POIROT

POIROT’NUN ELİNDEKİ İPUÇLARI:

- Bir koku...
- Bir makas...
- Kırık bir pipo...
- Pencereden atılan bir şişe...
- Yeşil bir takvim...
- Bir paket mum...
- Bir ayna ve bir masa...
- Mor bir yün yumağı...
- Bir kol saati...
- Boşalan bir banyo...

POIROT’NUN ŞU SORULARI YANITLAMASI GEREKİYORDU:

- Adadaki olayın eski iki cinayetle ne ilgisi vardı?
- Rosamund yalan mı söylemişti?
- Arlena’ya şantaj mı yapıyorlardı?
- Bu cinayet kimin işiydi? Bir manyağın mı? Kıskanç bir âşğın mı?
- Peri Mağarasının esrarı neydi?
- Arlena koya kimi görmeye gitmişti?
- Linda’nın amacı neydi?
- Seksen beş bin sterlin nereye gitmişti?
- Marshall karısının içyüzünü biliyor muydu?
- Bay Blatt neden endişeliydi?

1

Kaptan Roger Angmering bundan iki yüzyıl kadar önce, Leather Combe Körfezindeki adaya bir ev yaptırdığı zaman, herkes bunu garip karşılamıştı. Onun gibi köklü bir aileye mensup bir adamın kendine uygun bir yer satın alması daha doğru olmaz mıydı? Örneğin, bahçesinden küçük bir dere geçen, etrafı ağaçlarla çevrili büyük bir köşk?

Ama Kaptan Roger Angmering'in bir tek aşkı vardı. Deniz. Bu yüzden evini martı seslerinin rüzgârın uğultusuna karıştığı bir burna yaptırdı. Oraya uyacak şekilde, çok sağlam bir binaydı bu. Deniz yükseldiği zamanlarda da karayla bağlantı kesiliyordu. Kaptan Roger Angmering hiçbir zaman evlenmedi. Deniz ilk ve son eşiydi onun. Kaptan ölünce evi ve adası uzak bir akrabasına kaldı. Hem o adam, hem de onun çocukları ve torunları bu mirasa pek değer vermediler. Kendi arazileri gitgide küçülüyor, aile yavaş yavaş yoksullaşıyordu.

Birinci Dünya Savaşından sonra tatilleri deniz kenarında geçirmek modası çıkınca, durum değişti. Artık Devon ve Cornwall yazın fazla sıcak sayılıyordu.

Kaptanın ailesinden olan Arthur Angmering kentteki koskoca konağına alıcı bulamazken o garip adayı ve evi iyi bir fiyata sattı.

Adadan karaya geniş bir beton yol yapıldı. Çok sağlam olan ev yeni eklerle genişletilerek modernleştirildi. Tur yolları açıldı. Artık adada iki tenis kortu, raftla ve trampelenlerle süslü koya doğru inen kat kat teraslar vardı.

İşte böylece Korsan Roger Oteli ortaya çıkmış oluyordu. Adres de dikkati çekecek gibiydi. "Korsan Roger Oteli, Kaçakçılar Adası, Leather Combe Körfezi."

Otel daha ilk açıldığı gün ilgi topladı. Artık hazirandan eylüle kadar tıklım tıklım doluyordu burası. Paskalya tatillerinde de öyle...

Daha sonra Korsan Roger Oteli bir bar, büyük bir yemek salonu ve banyo eklentisiyle daha da genişletildi. Böylece fiyatlar yükseldi.

Herkes birbirine, “Leather Combe Körfezine gittiniz mi?” diye sormaya başladı. “Orada, şöyle adamsı bir yerde çok güzel bir otel var. Rahat ve sakin... Yemekler de çok güzel. Korsan Roger’e mutlaka gitemelisiniz...”

Bu öğüdü dinleyenler gün geçtikçe çoğaldı...

Korsan Roger’de pek önemli biri kalıyordu. Hercule Poirot. (Daha doğrusu Belçikalı hafiye böyle düşünmekteydi.) Beyaz elbiseler giymiş, panama şapkasını gözlerine doğru eğmiş ve bıyıklarının ucunu da dikkatle kıvrımış olan Hercule Poirot, kumsala bakıyordu. Otelle sahil arasında kat kat teraslar vardı. Kumsalda bez ve kauçuk sandallar, yataklar, lastik toplar, oyuncaklar duruyordu. Yandan bir trampelen denize doğru uzanmıştı. Koydaki üç raft nazlı nazlı sallanıyordu. Otel müşterilerinin bir bölümü denize girmişti. Bazılarıysa kumsalda upuzun yatıyor, bazıları da büyük bir dikkatle yağlanıyordu. Kumsalın hemen üstündeki terasta oturanlar ise havadan, önlerinde uzanan manzaradan, sabah gazetelerindeki haberlerden ve ilgilerini çeken diğer şeylerden söz etmekteydiler.

Poirot’nun solunda oturan Bayan Gardener, şişlerini şıkırdatarak örgüsünü örerken, bir yandan da yumuşak ve tekdüze bir sesle konuşuyordu. Hamağa yatmış, şapkasını da yüzüne örtmüş olan kocası Odell C. Gardener, arada bir, mecbur kaldıkça bir iki kelime mırıldanmaktaydı.

Poirot’nun sağında Miss Emily Brewster vardı. Sağlam, atletik yapılı, kır saçlı, kırıksık ama tatlı yüzlü bir kadındı. Arada sırada sert bir sesle bir şeyler söylüyordu. Sesi bir çoban köpeğinin kesik havlamalarını andırmaktaydı. Bayan Gardener’inkiyse fino köpeğinin sesini... Bayan Gardener, “O zaman Bay Gardener’e, ‘Etrafta dolaşmak çok iyi,’

dedim...” diye anlatıyordu. “Zaten bir yeri tümüyle görüp gezmedikçe yapamam. Ama artık İngiltere’yi iyice dolaştık. ‘Şimdi deniz kenarında sakın bir yere gidip dinlenmek istiyorum,’ dedim. ‘Buna ihtiyacım var...’ Öyle değil mi, Odell?”

Bay Gardener şapkasının altından cevap verdi. “Evet, hayatım.”

Bayan Gardener sözlerine devam etti. “Bunu, Bay Kelso’ya açtım. Seyahat acentesinden o. Her işimize Bay Kelso koştı. O olmasaydı ne yapardık bilmem?... Evet, ne diyordum. Bu konuyu Bay Kelso’ya açtım. Bize burayı tavsiye etti. ‘Manzara harikadır,’ dedi. ‘Otel çok rahattır. Öyle herkesi de almazlar.’ O zaman Bay Gardener atıldı. ‘Banyo falan durumu nasıl?’ Çünkü Bay Poirot, belki inanmayacaksınız ama vaktiyle Bay Gardener’in kız kardeşi bir otele gitmiş. Kızların ortasındaymış. Oraya da öyle herkesi almıyorlarmış. Kadıncağz tuvaletin bahçede olduğunu öğrenince fenalıklar geçirmiş... Onun için Odell de bu durumdan emin olmak istiyordu... Öyle değil mi, Odell?”

Bay Gardener mırıldandı. “Evet, hayatım.”

“Ama Bay Kelso endişelerimizi hemen giderdi. ‘Banyolar filan gayet modern. Yemekler de fevkalâdedir,’ dedi. Gerçekten de öyle... Bu otelin nesi hoşuma gidiyor biliyor musunuz? Böyle samimi olması. Korsan Roger küçük bir yer olduğu için herkes birbiriyle konuşup ah-baplık ediyor. İngilizlerin bir tek kusuru varsa, o da insanla ancak birkaç yıllık bir arkadaşlıktan sonra içli dışlı olmaları. Ama ondan sonra dostlarına çok yakınlık gösteriyorlar... Bay Kelso buraya ilginç kimse-lerin geldiğini söylemişti. Bunda da haklıymış. Örneğin, siz varsınız, Bay Poirot. Sonra Miss Darnley. Ah! Sizin kim olduğunuzu öğrenince öyle heyecanlandım ki, Bay Poirot. Öyle değil mi, Odell?”

“Öyle, sevgilim.”

Miss Brewster bağırdı. “Ha! Ne hoş değil mi?”

Hercule Poirot alçakgönüllülükle elini kaldırdı. Ama aslında nazik bir hareketten başka bir şey değildi bu. Bayan Gardener konuşmasına devam etti. “Anlayacağınız, Mösyö Poirot, Cornelia Robson sizi bana çok övdü. Mayısta Bay Gardener’le Badenhof’a gitmiştik. Cornelia da

oradaydı. Bize Linnet Ridgeway, Mısır'da öldürüldüğü zaman olayın esrarını nasıl çözdüğünüzü anlattı. 'Olağanüstü bir adamdır o,' dedi. O günden beri sizinle tanışmaya can atıyordum. Öyle değil mi, Odell?"

"Evet, hayatım."

"Sonra... Miss Darnley. Ben elbiselerimin çoğunu Rose Mond'dan alırım... Rosemond aslında Miss Darnley değil mi? Doğrusu yarattığı kıyafetler şahane. Şık ve zarif. Dün gece giydiğim tuvalet onun kreasyonlarından biriydi. Bence her bakımdan çok hoş bir kadın."

Miss Emily Brewster'in yanında oturan ve patlak gözlerini kumsaldakilere dikmiş olan Binbaşı Barry mırıldandı. "Gerçekten öyle."

Bayan Gardener şişlerini şakırdattı. "Yalnız bir şeyi itiraf etmem gerek, Mösyö Poirot. Sizinle burada karşılaşınca... biraz tuhaf oldum. Tabii sizinle tanıştığımı çok memnun oldum. Bunu Bay Gardener de biliyor. Ama buraya bazı 'mesleki' nedenlerden gelmiş olabileceğinizi düşününce bayağı endişelendim. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi? Ben çok hassasımdır. Bunu Bay Gardener'e de sorabilirsiniz. Bir cinayete karışacak olursak, ne yaparım bilmem. Çünkü..."

Bay Gardener öksürdü. "Bayan Gardener çok hassastır, Mösyö Poirot."

Hercule Poirot ellerini havaya kaldırdı. "Emin olun madam, ben de buraya sizin gibi tatilimi geçirmek... biraz eğlenmek için geldim. Cinayet gibi şeyleri düşünmeyeceğim."

Miss Brewster havlar gibi, "Demek Kaçakçılar Adasında ceset filan yok," dedi.

Hercule Poirot aşağı işaret etti. "Ah! Bu bir bakıma pek doğru değil. Şunlara bakın. Sırayla yatıyorlar. Nedir onlar? Birtakım erkekler ve kadınlar diyeceksiniz. Ama şu anda cesetlerden farkları yok."

Binbaşı Barry takdirle başını salladı. "Kızların bazıları çok güzel. Yalnız biraz zayıflar."

Poirot bağırdı. "Ama hiçbiri de insanı çekmiyor! İnsanı çekecek esrarlı bir tarafları yok. Ben eski kafalı bir adamım. Gençken bir kadının ayak bileğini gördüğümüz zaman, bayağı heyecanlanırdık. Köpük

gibi dantelli iç etekleri başımızı döndürdü. Hele biçimli bir baldır... bir diz... kurdeleli bir jartiyer..."

Binbaşı Barry güldü. "Bir hayli çapkın olduğunuz anlaşıyor."

Miss Brewster, "Ama artık kıyafetlerimiz çok sağlıklı ve pratik," diye atıldı.

Bayan Gardener de, "Öyle ya," dedi. "Bence gençler artık daha sağlıklı ve normal bir şekilde yetişiyorlar. Birlikte eğlenip geziyorlar. Ve bu yüzden..." Bayan Gardener hafifçe kızardı. Çünkü açık saçık şeylerden hoşlanan bir kadın değildi. "Şey... öyle kötü şeyler düşünmüyorlar."

Hercule Poirot içini çekti. "Biliyorum. Feci bir şey bu."

Bayan Gardener bağırdı. "Feci mi?"

"O tatlı esrar... o romantik hava ortadan kalkıyor. Bugün her şey tatsız!" Kumda yatanları işaret etti. "Bu manzara bana Paris'teki morgu hatırlattı."

Bayan Gardener fena halde irkildi. "Mösyö Poirot!"

"Mermerlerin üstüne dizilmiş vücutlar kasaptaki etlerden farksız."

"Mösyö Poirot, biraz abartmıyor musunuz?"

Hercule Poirot, "Belki..." diye itiraf etti.

Bayan Gardener örgüsünü hızla örüyordu. "Bununla birlikte, bir konuda sizinle aynı fikirdeyim. Bu kızlar böyle güneşte yatsalarsa, bacaklarında, kollarında tüyler çıkar. Bunu İrene'e de söyledim... Kızımın adı İrene'dir, Mösyö Poirot. Ona 'İrene,' dedim. 'Güneşte böyle yatarsan bütün vücudunu kıl bürür. Kollarını, göğsünü, bacaklarını... O zaman neye benzersin!' Öyle değil mi, Odell?"

Bay Gardener mırıldandı. "Evet, hayatım."

Bir an kimse sesini çıkarmadı. Belki hepsi de İrene'nin bütün vücudunu kıl bürüdüğü zaman nasıl olacağını gözlerinin önüne getirmeye çalışıyorlardı. Bayan Gardener örgüsünü topladı. "Acaba..."

Bay Gardener, "Evet, hayatım?" diye sordu. Hamaktan kalkarak, Bayan Gardener'in örgüsüyle kitabını aldı. Miss Brewster'e, "Bizimle bir içki içer misiniz?" dedi.

“Teşekkür ederim. Daha sonra...”

Gardener’ler otele doğru ilerlediler. Miss Brewster içini çekti. “Dünyanın en iyi kocaları Amerikalı erkekler.”

Bayan Gardener’in yerini Rahip Stephen Lane aldı. Bay Lane elli yaşlarında, uzun boylu, enerjik bir adamdı. Yüzü yanmıştı. Gri flanel pantolonu tam tatile yakışacak bir şekilde eskice ve buruşuktu. Haretle, “Bu bölge çok güzel,” diye bağırdı. “Kayaların arasından Harford’a kadar gidip döndüm.”

Binbaşı Barry yürümekten hiç hoşlanmazdı. “Bugün hava yürüyüş için çok sıcak.”

Miss Brewster, “Vücudu çalıştırmak gerekir,” diye atıldı. “Ben henüz gidip her zamanki gibi kürek çekmedim. Kürek kadar karın adalelerine iyi gelen bir şey yoktur.” Hercule Poirot hafif bir üzüntüyle fırlak göbeğine baktı. Bunu fark eden Miss Brewster nezaketle, “Eğer her gün sandala binip kürek çekerseniz, göbeğiniz kalmaz, Mösyö Poirot,” dedi.

“Teşekkür ederim, matmazel! Böyle şeylerden nefret ederim ben.”

“Küçük kayıklardan mı?”

“Küçük kayıklardan, büyük vapurlara kadar, her tür tekneden!” Gözlerini kapayarak titredi. “Denizin çırpınışları hiç de hoş değildir.”

“Bugün deniz çarşaf gibi... dümdüz. Çok sakın.”

Poirot itiraz etti. “Sakin deniz diye bir şey yoktur... Deniz hep hareket halindedir.”

Binbaşı Barry, “Bana sorarsanız,” diye mırıldandı. “Deniz tutması yüzde doksan kuruntudur.”

Rahip güldü. “İyi bir denizci olduğunuz anlaşılıyor.”

“Beni bir kez deniz tuttu. O da Manş’ı geçerken. En iyisi yolculuğa çıkarken böyle şeyleri düşünmemek.”

Miss Brewster dalgın dalgın başını salladı. “Deniz tutması garip bir şey. Neden bazılarını deniz tutar da, bazılarını tutmaz? Bunun insanın sağlığıyla da bir ilgisi yoktur. Bazı hastaları hiç deniz tutmaz. Biri vaktiyle bunun insanın belkemiğiyle ilgili olduğunu söylemişti... Son-

ra... bazı kimseler de yüksek yerlerden korkarlar. Ben de öyleyimdir, ama Bayan Redfern benden de kötü durumda. Geçenlerde kayaların arasındaki yoldan Harford'a giderken başı dönmeye başladı. Koluma sıkı sıkı yapıştı. Bir keresinde de Milano'daki katedralin dış merdiveninde kalakalmış. Hiç düşünmeden yukarı çıkmış ama aşağıya inerken çok fena olmuş."

Rahip Lane, "O halde merdivenlerden Peri Koyuna inmesin," dedi.

Miss Brewster yüzünü buruşturdu. "O merdivenlerden ben de inmiyorum. Cowan'lar ve genç Masterman'ların böyle şeylere aldındıkları yok. Günde birkaç kez Peri Koyuna inip çıkıyorlar."

Rahip Lane başıyla işaret etti. "İşte, Bayan Redfern! Denizden çıkıyor."

Miss Emily Brewster gülümsedi. "Mösyö Poirot herhalde onu takdir ediyor. Bayan Redfern güneş banyosu yapmaktan hoşlanmıyor."

Genç Bayan Redfern deniz şapkasını çıkarmış, başını sallıyordu. Gümüşümsü sarı saçları ve bu tiplerin çoğunda olduğu gibi, uçuk renkli bir cildi vardı. Kolları ve bacakları bembeyazdı. Binbaşı Barry o boğuk sesiyle bir kahkaha attı. "Diğerlerinin arasında pek beyaz duruyor."

Bayan Christine Redfern uzun bir bornoza sarınarak kumsaldan geçti. Merdivenlerden onlara doğru çıkmaya başladı. Güzel ama silik bir kadındı. Ciddi ifadeli bir yüzü, küçücük elleri ve ayakları vardı. Küçük gruba gülerek yanlarına oturdu ve bornozuna sıkı sıkı sarındı. Miss Emily Brewster ona döndü. "Mösyö Poirot'nun takdirini kazandınız. Kendisi güneş banyosu yapanlardan hiç hoşlanmıyor. Hepsinin kasaptaki etlere benzediği kanısında."

Christine Redfern üzüntüyle gülümsedi. "Güneşlenmeyi o kadar isterdim ki! Ne yazık ki, herkes gibi bronzlaşamıyorum. Hemen kızarıyorum. Omuzlarım su topluyor. Üstelik kollarımı da çil basıyor."

Emily Brewster, "Herhalde bu Bayan Gardener'in kızı gibi, kıl içinde kalmaktan çok iyi," diye cevap verdi. Christine'in merakla kendisine baktığını görünce devam etti. "Bayan Gardener bu sabah yine tam formundaydı. Hiç susmadı. 'Öyle değil mi Odell?', 'Evet, haya-

tım.” Bir an durdu. “Ama Mösyö Poirot, kadına biraz takılmalıydınız. Neden yapmadınız bunu? Ona buraya korkunç, kanlı bir cinayeti araştırmaya geldiğinizi... bir manyak olan katilin otelde takma bir adla kaldığını niçin söylemediniz?”

Hercule Poirot içini çekti. “Onun bana inanacağından korktum.”

Binbaşı Barry bir kahkaha attı. “Gerçekten inanırdı.”

Emily Brewster, “Yok,” diye itiraz etti. “Artık Bayan Gardener bile burada bir cinayet işleneceğine inanmazdı. Öyle ‘cesetler’ bulunacak bir yer değil burası.”

Hercule Poirot sandalyesinde kımıldadı. “Neden, matmazel? Neden Kaçakçılar Adasında cesetler bulunmasın?”

Emily Brewster düşündü. “Bilmem... Bazı yerler insana cinayete uygun değilmiş gibi geliyor. Burası da öyle bir...” Durakladı. Ne düşündüğünü kolay kolay açıklayamayacağını anlamıştı.

Hercule Poirot, “Evet,” diyerek başını salladı. “Burası romantik bir yer... Sonra sakın... Güneş parlıyor. Deniz masmavi... Ama şunu unutmayın, Miss Brewster. İnsanların olduğu yerde her türlü kötülük de vardır.”

Rahip sandalyesinde kımıldanarak ileri doğru eğildi. Mavi gözlerinde bir pırıltı vardı şimdi. Emily Brewster omzunu silkti. “Tabii, bunu biliyorum. Ama yine de...”

“Burada cinayet işleneceğini sanmıyorsunuz. Ancak bu arada bir şeyi unutuyorsunuz, matmazel.”

“İnsanların daima aynı olduğunu mu?”

“O da var. O da var. Ama ben bunu söylemeyecektim. Herkesin buraya tatilini geçirmeye geldiğinden söz edecektim.”

Emily Brewster şaşkın şaşkın ona döndü. “Anlayamadım.”

Hercule Poirot ona adeta şefkatle gülümsedi. Sonra da işaret parmağını kaldırarak konuşmaya başladı. “Diyelim ki, bir düşmanınız var. Eğer onu apartmanında, bürosunda ya da sokakta görmeye kalkarsanız, bir mazaret uydurmak zorunda kalırsınız. Ama burada kimsenin böyle bir mecburiyeti yok. Leather Combe Körfezine neden geldiniz?

Parbleu! Ağustos ayındayız. Herkes ağustosta deniz kenarına gider. Tatilini böyle bir yerde geçirir. Sizin... Bay Lane'in... Binbaşı Barry'nin... Bayan Redfern'le kocasının buraya gelmesi normal. Çünkü İngiltere'de ağustos deniz kenarında geçirilir."

Miss Emily Brewster, "Evet," dedi. "Harika bir fikir bu. Ama Gardener'ler ne olacak? Onlar Amerikalı."

Poirot gülümsedi. "Bayan Gardener bile... bize de söylediği gibi, biraz dinlenmek istemiş... Sonra İngiltere'yi dolaştığına göre, o da her iyi turist gibi, bir sahil sayfiyesinde on beş gün geçirmeye karar vermiş. Etrafındakileri seyretmekten hoşlanan bir kadın."

Christine Redfern, "Siz de öyle sanırım," dedi.

"Bunu itiraf ediyorum, madam."

Genç kadın düşünceli bir tavırla, "Herhalde... çok şeyin farkına varıyorsunuz," dedi.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Rahip Stephen Lane hafifçe öksürdü. "Biraz önce söylediğiniz bir şey dikkatimi çekti, Mösyö Poirot. İnsanların her yerde aynı olduğunu söylediniz. Gerçekten de öyle. Eski Atik'de de buna benzer bir şey vardır. 'Evet, insanoğullarının kalbi kötülük doludur. Yaşadıkları sürece içlerinde çılgınlık vardır.'" Yüzünde fanatik bir ifade belirmişti. "Bu sözleri söylediğinize o kadar memnun oldum ki. Artık kötülüğe kimse inanmıyor. Bazıları ise bunu sadece 'iyiliğin tersi' sayıyorlar. 'Kötülüğü gelişmemiş... böyle şeylerden anlamayan kimseler yapıyor,' diyorlar. 'Onlara suç bulmamalı. Hepsine de acımalı.' Oysa 'kötülük' gerçek bir şey! Canlı! Ben 'iyiliğe' olduğu kadar 'kötülüğe' de inanıyorum. Var o! Var! Üstelik de çok güçlü!" Durdu. Soluk soluğaydı. Alnını mendille kurulayarak, mahcup bir tavırla etrafına bakındı. "Özür dilerim. Birden heyecanlandım."

Poirot sakın sakın cevap verdi. "Ne demek istediğinizi anlıyorum. Bir dereceye kadar da sizinle aynı fikirdeyim. Kötülük var! Ve insan onu görünce hemen tanıyor."

Binbaşı Barry atıldı. "Sahi, aklıma geldi. Hindistan'da bazı fakirler..."

Hindistan'da İngiliz ordusunda hizmet ettikten sonra emekliye ayrılmış olan ihtiyar Binbaşı Barry, uzun zamandan beri Korsan Roger'deydi. Herkes onun Hindistan hakkında uzun hikâyeler anlatmaya meraklı olduğunu biliyordu. Miss Emily Brewster'le Bayan Christine Redfern aynı anda konuşmaya başladılar.

“Şu yüzen kocanız değil mi, Bayan Redfern? Doğrusu kravl yüzüşü bir harika. Gerçekten iyi bir yüzücü.”

Bayan Redfern ise daha ileriye işaret ediyordu. “Bakın, bakın! Şu kırmızı yelkenli tekne ne hoş! Bay Blatt'ın değil mi?” Kırmızı yelkenli körfezin ağzındaydı.

Binbaşı Barry homurdandı. “Kırmızı yelken de nereden aklına gelmiş?” Neyse Hint fakiri hikâyesi tehlikesi atlatılmıştı.

Hercule Poirot yüzerek karaya çıkan adama takdirle bakıyordu. Patrick Redfern güzel bir erkekti. Geniş omuzlu, dar kalçalıydı. İnce vücudu güneşte iyice bronzlaşmıştı. Çok neşeli ve sevimliydi. Dostça tavırları kadınların hepsinin, erkeklerin de bir bölümünün ona hemen ısınmalarını sağlıyordu. Genç adam şöyle hafifçe bir silkindikten sonra karısına neşeyle el salladı.

Christine de elini kaldırarak, “Buraya gelsene, Patrick,” diye seslendi.

“Geliyorum.”

Kumsalda bıraktığı havluyu almak için biraz ilerledi. Aynı anda terastaki küçük grubun yanından bir kadın geçerek merdivenlerden inmeye başladı. Ama sanki kumsala inmiyor, sahneye çıkıyormuşçasına azametle yürümekteydi. Etrafındakilerde bıraktığı izlenime çoktan alışmıştı anlaşılan. İnce ve uzundu. Arkasında, sırtı beline kadar açık, beyaz bir mayo vardı. Güneşten tunç rengini almış olan vücudu çok güzeldi, heykele benziyordu. Parlak kıvılcak saçları alevden diller gibi ensesini ve yanaklarını okşamaktaydı. Yüzünde otuzunu çoktan geçmiş olan kadınlarda görülen o sertlik vardı. Yine de çok genç duruyordu. Göz kamaştıran bir canlılığı vardı. Buna karşılık yüzüne, çekik mavi gözlerine Çinlilere özgü bir dinginlik egemendi. Başına da yeşim rengi

kartondan yapılmış acayip bir Çin şapkası geçirmişti. Onda kumsalda-ki diğer kadınları silikleştiren, gölgede bırakan bir şey vardı. Bu neyse... oradaki bütün erkeklerin gözlerinin kendisine dikilmesine neden oluyordu.

Hercule Poirot'un yeşil gözleri açıldı. Bıyığı takdirle titredi. Binbaşı Barry doğrulup oturdu. Patlak gözleri yuvalarından fırlamıştı adeta. Poirot'nun solunda oturan Rahip Stephen Lane hırıltılı hırıltılı soluk aldı. Vücudu kaskatı kesilmişti. Binbaşı Barry o boğuk sesiyle fısıldadı. "Arlena Stuart... Kenneth Marshall'la evlenmeden önce akt-risti. Sahneyi bırakmadan önce onu 'Gel ve Git' piyesinde görmüştüm. Nefis bir kadın değil mi?"

Christine Redfern mırıldandı. "Evet... çok güzel." Sesi buz gibiydi. "Yine de... insanın sinirine dokunan bir hali var."

Emily Brewster birdenbire, "Biraz önce kötülükten söz ediyordunuz, Mösyö Poirot," dedi. "İşte bence bu kadın 'kötülüğün' canlı örne-ği! Tam anlamıyla kötü... Onun hakkında çok şey biliyorum."

Binbaşı Barry ise geçmişini düşünüyordu. "Simla'da böyle bir kadın vardı. Onun da saçları kırmızıydı. Bir kâtibin karısıydı. Daha geldiği gün ortalığı altüst etti. Erkekler deliye döndüler. Kadınlarsa neredeyse gözlerini oyacaklardı... Bir sürü yuvayı dağıttı kadın..." Hafifçe güldü. "Kocasını sessiz sedasız, çok iyi bir adamdı. Kadına tapardı. Hiçbir şeyin farkında değildi. Ya da değilmiş gibi davranı rdı."

Rahip Stephen Lane alçak sesle, ama heyecanla, "Böyle kadınlar... tehlikelidir!" diye fısıldadı. "Onlar..." Durakladı.

Arlena Stuart kıyıya inmişti. Henüz çocuk denecek yaşta iki de-likanlı telaşla ayağa fırlayarak, ona doğru koştu. Kadın gülümse-di. Sonra da gözleri ileriye, kumsalda yürüyen Patrick Redfern'e doğru kayd.

Hercule Poirot, bu pusulanın ibresini izlemeye benziyor, diye dü-şündü. Patrick Redfern kadının cazibesine kapılmıştı. Yönünü değiş-tirdi. Pusulanın ibresi, ne yaparsanız yapın, çekim yasalarına uyar ve mutlaka kuzeye döner. Patrick Redfern'in ayakları da onu Arlene Mars-

hall'a götürdü. Kadın ona gülümsedi. Sonra da dönerek dalgaların yaladığı kumların üzerinde ağır ağır yürümeye başladı. Patrick Redfern de onu izledi. Kadın bir kayanın yanına uzandı. Patrick Redfern de onun yanına...

Christine Redfern birdenbire ayağa fırlayarak doğru otele gitti.

Genç kadın yanlarından ayrıldıktan sonra kısa, sıkıntılı bir sessizlik oldu. Sonra Emily Brewster içini çekti. "Yazık, Christine ne iyi bir kız. Patrick'le de bir iki yıl önce evlenmişler."

Binbaşı Barry başını salladı. "Simla'daki kadın da çok mutlu birkaç çiftin boşanmasına neden olmuştu. Ne yazık, değil mi?"

Miss Brewster söylendi. "Bazı kadınlar yuva yıkmaktan hoşlanırlar." Bir an durdu, sonra da hiddetle ekledi. "Patrick Redfern budalanın biri!"

Hercule Poirot sesini çıkarmadı. Gözleri kumsalda idi ama Patrick Redfern'le Arlena Marshall'a bakmıyordu. Miss Brewster ayağa kalktı. "Ben gidip kayıgımı bulayım." Yanlarından ayrıldı.

Binbaşı Barry patlak gözlerini hafif bir merakla Poirot'ya dikti. "E, ne düşünüyorsunuz? Deminden beri sesiniz sedanız çıkmıyor. Güzele ne dersiniz? Yaman değil mi?"

Poirot mırıldandı. "Belki..."

"Haydi, haydi. Ben Fransızları bilirim."

Hafiye soğuk bir tavırla cevap verdi. "Ben Fransız değilim."

"Olabilir. Ama güzel kadınlardan hoşlanmadığınızı iddia edecek değilsiniz herhalde? Arlena Stuart Marshall hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Hercule Poirot, "Pek genç değil," dedi.

"Bu önemli mi? Bir kadın görüldüğü yaştadır. Arlena Stuart da oldukça genç duruyor. Sonra çok da güzel."

Hercule Poirot başını salladı. "Evet, gerçekten çok güzel... Ama önemli olan güzellik değildir. Kumsaldakilerin... bir kişi dışında... dönüp ona bakmasının nedeni de güzellik değil."

Binbaşı, “Evet,” diyerek gülümsedi. “Cinsel çekicilik dedikleri şey olmalı bu... Seksapel...” Anı bir merakla sordu. “Böyle ısrarla nereye bakıyorsunuz?”

“Demin söz ettiğim o ‘bir tek kişi’ye bakıyorum. Kadın geçerken başını bile çevirmeyen adama...”

Binbaşı Barry onun bakışlarını izledi. İleride, kumsalda kırk yaşlarında, sarı saçlı, bronz tenli bir adam oturuyordu. Düzgün hatlı, sakin ifadeli, hoş bir yüzü vardı. Piposunu tütürerek gazete okuyordu. Binbaşı Barry bağırdı. “A, o mu? Kadının kocası, Kenneth Marshall.”

Poirot, “Biliyorum,” dedi.

Binbaşı Barry güldü. Bekârdı. Ve bütün bekârlar gibi o da ‘kocayı’ engel, sıkıntı ya da koruyucu melek olarak adlandırmaya alışmıştı. “İyi bir adama benziyor. Çok sessiz... Acaba benim gazetem de geldi mi?” Ayağa kalkarak otele doğru gitti.

Poirot’nun bakışları kayarak Stephen Lane’i buldu. Rahip, Arle-na Marshall’la Patrick Redfern’e bakıyordu. Sonra birdenbire Belçikalı hafiyeye döndü. Gözlerinde yine sert, fanatik bir pırıltı belirmişti. “Bu kadın kötü... tam anlamıyla kötü. Bundan kuşkunuz var mı?”

Poirot ağır ağır, “Emin olmak güç,” diye mırıldandı.

Stephen Lane bağırdı. “Ama... bunu hissetmiyor musunuz? Kötülük burada! Etrafımızda!”

Poirot başını salladı...

2

Rosamund Darnley gelip yanına oturunca, Hercule Poirot duyduğu memnuniyeti saklamaya kalkmadı. Daha sonra itiraf ettiği gibi, o zamana dek rastladığı kadınların arasında en çok Rosamund Darnley’e hayran olmuştu. Genç kadının zarif tavrılarını, biçimli vücudunu, mağrur bir tavırla yürüyüşünü, dalgalı siyah saçlarını ve hafif alaycı gülümsemesini beğeniyordu. Rosamund Darnley beyaz yakalı, lacivert bir elbise giymişti. Çok sade ama o derecede de şıktı. “Rosa-Mond” adıyla tanınan genç kadın, Londra’nın en ünlü terzilerindendi.

Agatha Christie

Rosamund Darnley, “Buradan hoşlandığımı pek sanmıyorum,” diyerek içini çekti. “Neden kalkıp geldim bilmem ki.”

“Otelde daha önce de kalmamış mıydınız?”

“Evet, iki yıl önce, Paskalya tatilinde. O zaman burası böyle kalabalık değildi.”

Poirot ona dikkatle baktı. “Sizi üzecek bir olay oldu galiba?” Sesi çok yumuşaktı.

Genç kadın başını eğdi. Ayağını bir öne, bir arkaya sallıyordu. Gözlerini ayakkabısının burnuna dikti. “Bir hayaletle karşılaştım. İşte bütün olay bu.”

“Bir hayaletle mi?”

“Evet.”

“Neyin... daha doğrusu kimin hayaleti?”

“Benim...”

Poirot şefkatle sordu. “Bu sizi üzdü mü?”

“Evet. Böyle bir şey olacağını hiç sanmıyordum. Bu olay geçmişe dönmeme neden oldu.” Düşünceli düşünceli durdu. “Çocukluğumu düşünün... ama bunu yapamazsınız. Siz İngiliz değilsiniz.”

Poirot, “Sizinki İngilizlere özgü bir çocukluk muydu?” dedi.

“Hem de nasıl! Hem de nasıl! Kırılarda ortasında eski bir ev... atlar, köpekler... yağmurda yürüyüşler... şöminede yanan kütükler... elma ağaçları... parasızlık... eski tüvit tayyörler... her yıl düzeltilerek giyilen gece elbiseleri... bakımsız bir bahçe... sonbaharda açan kasımpatılar...”

Poirot gülümsedi. “O günlere dönmeyi mi istiyorsunuz?”

Rosamund Darnley başını salladı. “Bu mümkün değil ki... O günleri tekrar yaşamak isterdim ama... başka şekilde...”

Poirot, “Pek sanmıyorum,” diye cevap verdi.

Rosamund Darnley güldü. “Ben de öyle.”

Poirot içini çekti. “Ben gençken... yani çok uzun yıllar önce... bir oyun oynardık. ‘Kim olmayı isterdiniz?’ diye bir oyun. Bu sorunun cevabını genç kızların albümlerine yazardık... Mavi deri kapaklı, yaldızlı, süslü püslü defterlerdi. Soruyu cevaplandırmak hiç de kolay değildir, matmazel!”

Rosamund mırıldandı. “Tahmin ediyorum. Tehlikeli bir şey bu. Örneğin, insan Mussolini ya da Kraliçe Elizabeth olmayı pek istemez... Arkadaşlarınıza gelince... Onlar hakkında da çok şey bilirsiniz... Birkaç yıl önce çok hoş bir çiftle tanışmıştım. Evleneli yıllar olmuştu. Ama birbirlerine sanki balayındalarmış gibi büyük bir anlayış ve nezaketle davranıyorlardı. Kadınla yerimi memnuniyetle değiştirebilirdim. Sonradan biri bana, ‘Sen onların haline bakma,’ dedi. ‘On bir yıldır dargın onlar. Evlerinde birbirleriyle tek bir kelime bile konuşmazlar.’” Güldü. “Gerçekten o soruyu cevaplandırmak güç...”

Kısa bir sessizlik oldu. “Herhalde çok kişi sizi kıskanıyor, matmazel.”

Rosamund Darnley sakın bir tavırla, “Evet,” diye cevap verdi. “Normal bir şey bu.” Dudakları ince bir alaycılıkla yukarı doğru kıvrıldı. “Evet! Ben hayatta başarıya ulaşmış bir kadın sayılıyorum. Başarıya ulaşmış bir sanatçının duyduğu artistik zevki hissediyorum. Model yaratmak hoşuma gidiyor. Üstelik bol para kazanıyorum. Vücudum güzel. Yüzüm fena değil. Pek sivri dilli de sayılmam.” Durdu. Gülümseyişi tatlılaştı. “Ama... benim de kocam yok... Bu konuda başarısızlığa uğramış sayılmaz mıyım, Mösyö Poirot?”

Belçikalı hafiye büyük bir nezaketle cevap verdi. “Eğer evlenmediyseniz suç erkeklerde. Herhalde sizi kandıramadılar. Bekârlığınızın nedeni zorunluluk değil... bu durumu seçmeniz.”

Rosamund Darnley ona yan yan baktı. “Ama herhalde siz de bütün erkekler gibi kadınların evlenip çoluk çocuğa karışmadıkça mutlu olmayacaklarına inanıyorsunuz.”

Poirot omzunu silkti. “Her kadın evlenip çoluk çocuk sahibi olabilir. Ama ancak yüz kadında... hatta bin kadında biri sizin gibi şöhrete ve başarıya ulaşabilir.”

Rosamund gülümsedi. “Ne var ki, yine de ben ihtiyar bir kızdan başka bir şey değilim... Her neyse, bugün kendimi öyle hissediyorum. İriyarı, sessiz bir kocam, bir sürü çocuğum olsaydı, yoksulluğa aldırılmazdım. Böylesi daha iyi olmaz mıydı?”

Poirot omzunu kaldırdı. “Madem öyle düşünüyorsunuz, o halde, evet.”

Rosamund’un keyfi yerine gelmişti. Bir kahkaha atarak bir sigara yaktı. “Kadınlarla konuşmasını iyi biliyorsunuz, Mösyö Poirot. Şimdi de diğer tezi tutmak ve çalışan kadınları savunmak istiyorum... Doğru durumum gerçekten çok iyi. Bunu ben de biliyorum.”

“Yani her şey yolunda, matmazel.”

“Evet...”

Poirot da tabakasını açarak pek hoşlandığı küçücük sigaralarından birini yaktı. Yukarı doğru yükselen dumanlara hafif bir alayla bakarak, “Demek Bay Marshall sizin eski dostlarınızdan, matmazel?” dedi.

Rosamund doğruldu. “Bunu nasıl anladınız? A, herhalde Kenneth söyledi.”

Poirot başını salladı. “Bana kimse bir şey söylemiş değil. Ne de olsa dedektifim, matmazel. Sözlerinizden bu sonuç çıkıyor.”

Rosamund Darnley, “Nasıl olur?” dedi.

“Ama düşünün!” Ufak tefek Belçikalı eliyle bir işaret yaptı. “Siz buraya geleli bir hafta oldu. Çok keyifli ve neşeliydiniz. Hiçbir derdiniz yoktu. Sonra bugün birdenbire hayaletlerden söz etmeye başladınız. Ne olmuştu? Ne olacak? Dün gece otele günlerden beri ilk kez yeni birileri... yani Bay Marshall, karısı ve kızı gelmişlerdi... Ve bugün de siz değişmişsiniz. Durum ortada!”

Rosamund Darnley içini çekti. “Gerçekten öyle... Kenneth Marshall’la hemen hemen birarada büyüdük sayılır. Marshall’lar komşumuzdu. Kenneth bana hep iyi davranırdı. Tabii benden dört yaş büyük olduğu için biraz yukardan bakardı... Onu uzun zamandan beri görmemişim. Şöyle böyle on beş yıldan beri.”

Poirot düşünceli bir tavırla mırıldandı. “Oldukça uzun bir zaman.” Rosamund başını salladı. Poirot kısa bir sessizlikten sonra ekledi. “Bay Marshall canayakın bir adam değil mi?”

Rosamund içtenlikle, “Kenneth çok iyi bir insandır,” diye cevap verdi. “Sessizdir. Duygularını belli etmez. Tek kusuru, olmayacak kadınlarla evlenmesidir.”

Poirot anlayışlı bir tavırla, “Ah...” dedi.

Rosamund Darnley devam etti. “Kenneth... kadınlar sözkonusu olduğunda çok aptal ve saftır... Martingdale olayını hatırlıyor musunuz?”

Poirot kaşlarını çatdı. “Martingdale? Martingdale? Arsenikle ilgili bir olaydı, değil mi?”

“Evet. On yedi... on sekiz yıl önce oldu. Kadını kocasını zehirlemekle suçladılar.”

“Sonra adamın arsenik tutkunu olduğu anlaşıldı ve kadın da beraat etti.”

“Evet... Kadın beraat ettikten sonra Kenneth tutup onunla evlendi. İşte, böyle budalaca şeyler yapar.”

Hercule Poirot mırıldandı. “Ama madem kadın masumdu...”

Rosamund Darnley sabırsızca sözünü kesti. “Evet, kadın herhalde masumdu! Bunu kimse kesin olarak bilmiyor tabii. Ama dünya kadın dolu! İlle cinayet suçuyla dava edilmiş biriyle evlenmek şart mı?” Poirot cevap vermedi. Belki de cevap vermezse Rosamund’un sözlerine devam edeceğini biliyordu. Gerçekten de öyle oldu. “Kenneth o zaman çok gençti tabii. Henüz yirmi bir yaşındaydı. Kadına delice âşık olmuştu. Evlendiler. Karısı... bir yıl kadar sonra, Linda’yı dünyaya getirirken öldü. Bu, Kenneth’i çok sarstı sanırım. Derdini unutmak için dünyayı dolaştı...” Bir an durdu. “Ondan sonra ortaya Arlena Stuart çıktı. Kadın o sırada Revue tiyatrosunda sahneye çıkıyordu. O Codrington rezaleti oldu. Yani Lady Codrington, Arlena Stuart’ın kocasının metresi olduğunu ileri sürerek, adamı boşadı. Lord Codrington’un Arlena için deli olduğu... boşanma kesinleşir kesinleşmez onunla evleneceği söyleniyordu... Ama sonunda adam onu almadı, başından attı. Hatta Arlena adamı verdiği sözü tutmadığı için mahkemeye vermeye bile kalktı... Her neyse... o zaman bu olayın dedikodusu iyice yayıldı. Sonra bir de baktık ki, Kenneth, Arlena’yla evlenmiş. Budala! Koca budala!”

Hercule Poirot, “Bir erkek böyle bir budalalık yaptığı için hoş görülebilir. Arlena çok güzel bir kadın, matmazel,” dedi.

“Orası doğru...Arlena’nın üç yıl önce bir skandala daha karıştığını biliyor musunuz? İhtiyar Sir Roger Erskine ölürken bütün servetini ona bıraktı. Artık bu olaydan sonra Kenneth’in de gözlerinin açılması gerekmez miydi?”

“Peki, açılmadı mı?”

Rosamund Darnley omzunu silkti. “Söylediğim gibi onu yıllarca görmedim. Ama herkes Kenneth’in bu olayı büyük bir sakinlikle karşıladığını söyledi... Neden? İşte ben de bunu öğrenmek istiyorum. Kenneth karısına çok mu güveniyor?”

“Böyle davranmasının başka nedenleri olabilir.”

“Evet. Gurur! Hiçbir şeyi belli etmemek... Kenneth’in karısı hakkında neler düşündüğünü bilmiyorum. Bunu kimse tahmin edemiyor zaten.”

“Ya kadın? O kocası hakkında neler düşünüyor?”

Rosamund, Belçikalıya baktı. “Arlena mı? Son derece paragöz bir kadın o! Üstelik erkek delisi. Her erkek onun için yeni bir av. İşte Arlena böyle bir kadın.”

Poirot başını salladı. “Evet... Bu doğru. Gözleri sadece erkekleri görüyor.”

Rosamund mırıldandı. “Şimdi de akli fikri Patrick Redfern’de. Yakışıklı bir adam. Fazla zeki değil. Karısına düşkün. Çapkınlıkta gözü yok. Arlene bu tipleri çabucak baştan çıkarır. Bayan Redfern hoşuma gidiyor. Dikkati pek çekmiyor ama oldukça güzel. Ama Christine Redfern erkek delisi Arlena’yla başa çıkamaz.”

Poirot üzülmüştü. “Doğru... Çok doğru...”

Rosamund, “Christine Redfern daha önce öğretmenmiş galiba, “ dedi. “O, aklın duyguları daima yenebileceğini sanıyor... Sanırım zavallı kötü bir sürprizle karşılaşacak.” Poirot kederle başını sallarken Rosamund ayağa kalktı. “Çok yazık...” Dalgın dalgın ekledi. “Birinin bu konuda bir şeyler yapması gerek.”

* * *

Linda Marshall yatak odasındaki aynada yüzünü inceliyordu. Kendini hiç beğenmez, yüzünden de nefret ederdi. Şu anda suratı ona kemik ve çillerden oluşmuş gibi geliyordu. Âdeta tiksintiyle kızılımsı kahverengi saçlarına, yeşil gözlerine, çıkık elmacık kemiklerine ve uzun çenesine baktı. Ağzı ve dişleri fena değildi galiba? Ama bu da ne işe yarardı? Burnunun yanında sivilce mi çıkıyordu acaba? Neyse... Sivilce değildi. Kendi kendine, on altı yaşında olmak korkunç bir şey, dedi. Çok korkunç...

Linda bir kuş kadar ürkekti. Üstelik çok da alıngandı. Beceriksiz tavırlarının, artık çocuk olmadığını ama genç kız da sayılmadığının farkındaydı. Okulda bu kadar sıkılmıyordu. Ne yazık ki, şimdi oradan da ayrılmıştı. Ne yapacağını da kimse bilmiyordu. Babası üstü kapalı şekilde onu Paris'e göndermekten söz ediyordu. Linda, Paris'e gitmeyi de, evde kalmayı da istemiyordu. Arlena'dan ne kadar nefret ettiğini yavaş yavaş anlamaya başlamıştı.

Linda'nın çocuksu yüzünün hatları gerildi. Yeşil gözlerinin ifadesi sertleşti. Arlena... İğrenç bir kadın o! İğrenç... Üvey anneler... İnsanın üvey annesi olması çok kötü bir şeydi. Herkes söylüyordu bunu. Üstelik doğruyduda. Arlena ona kötü davranmıyordu. Çoğunlukla onu fark etmiyordu bile. Farkına vardığı zamanlardaysa, Linda'ya aşağılanmışcasına alayla bakıyor, onu küçümsermiş gibi konuşuyordu. Arlena'nın zarif tavırları, yeni yetişen kızın beceriksiz halini büsbütün belirginleştiriyordu. İnsan Arlena'nın yanında kendisini kaba ve beceriksiz hissediyordu. Ama sorun yalnız bu değildi. Linda bunu kendi kendine açıklamaya çalıştı. Daha duygularını inceleyip adlandırmasını öğrenmemişti... Arlena insanları tuhaf bir şekilde etkiliyordu. O gelesi... evin havası bile değişmişti. Linda, kötü bir insan o, diye düşündü. Çok kötü.

Yalnız bununla da bitmiyordu. Burnunu havaya kaldırarak, "Ah-laksız," demekle sorun çözülmüyordu. Kadın insanlara garip bir etki yapmaktaydı. Örneğin babasına... O çok değişmişti artık. Linda bunu düşünmeye çalıştı. Okula gelip onu alan babasının hali... Birlikte çıktıkları seyahat... Sonra babasının evde takındığı tavırlar... Arlena'nın

yanında babası sessizleşiyor, her şeyi içine atıyordu... Linda içini çekti. Böyle de devam edip gidecek... Her gün... Her gün... Buna dayanamayacağım.

Yaşam önünde uzanıp gidiyordu. Arlena'nın varlığıyla zehirlediği karanlık günler. Linda zaman hakkındaki çocukça düşüncelerinden henüz kurtulamamıştı. Bir yıl onun için yüzyıldan farksızdı. Birdenbire Arlena'ya karşı müthiş, yakıcı bir kin duydu. Onu öldürmek isterdim... Ah, ölse de kurtulsam!

Aynanın üzerinden dışarıya, denize baktı. Doğrusu ada çok hoş bir yerdi. İnsan burada çok eğlenirdi. O kumsallar, koylar, dar yollar. Görülecek o kadar çok şey vardı ki. Sonra insan istediği zaman bir köşeye çekilip, yalnız başına saatlerce oturabilirdi. Cowan kardeşler aşağıda bazı mağaralar olduğunu da söylemişlerdi. Linda mırıldandı. "Arlena çıkıp gitseydi, burada ne kadar çok eğlenirdim."

Geldikleri akşamı düşündü. Karadan adaya geçmeleri oldukça heyecanlı olmuştu. Çünkü deniz kabarmış, Kaçakçılar Adasını karaya bağlayan yolu örtmüştü. Bu yüzden onlar da motora binmişlerdi. Oteli görünce burasının bambaşka bir yer olduğunu anlayıp heyecanlanmıştı. Sonra terasta oturan uzun boylu, esmer bir kadın ayağa fırlayıp, "A! Kenneth!" diye bağırılmıştı.

Babası çok şaşırmıştı o zaman, "Rosamund!"

Linda o gençlere özgü ciddiyet ve acımasızlıkla Rosamund Darnley'i düşündü. Ondan hoşlandım. Çok zeki ve akli başında bir insan. Saçları da tam kendisine uygun. Oysa herkesinki böyle değildir. Elbiseleri de çok güzel. Sonra yüzünde daima neşeli bir gülümseme var. Ama sana değil de, kendisine gülüyormuş gibi. Bana da çok iyi davrandı. Öyle saçma sapan konuşmadı... Sonra beni aptal bulmadığı da belliydi... Hatta bana nezaketle davrandı. Beni adam yerine koydu yani... Babam da Rosamund'u gördüğüne sevindi... Çok garip... babam da sanki birdenbire değişti. Hatta o... Linda babasındaki değişikliği incelemeye çalıştı. A, evet! Her zamankinden daha genç duruyordu. Üstelik güldü de. Tıpkı çocuklar gibi güldü... Ne tuhaf! Babamın son zamanlarda

hiç güldüğü yoktu... Linda şaşırmıştı. Babası gülerken sanki yerini bir başkası almıştı. Genç ve neşeli bir adam. Acaba babam benim yaşımdayken nasıldı? Ama bunu gözünün önüne getirmek çok güçtü. Onun için vazgeçti.

Sonra aklına birdenbire bir şey geldi. Babamla buraya yalnız gelip Rosamund Darnley'le karşılaşsaydık... Gözlerinin önünde hoş bir sahne belirdi. Bir çocuk gibi neşeyle gülen babası. Rosamund. Ve kendisi. Kimbilir bu adada ne kadar eğlenirlerdi. Denize girerler, mağaraları gezerlerdi... Sonra o kara bulut etrafını tekrar sardı.

Arlena... O varken kim eğlenebilirdi? Doğrusu ben eğlenemem... Çünkü insan yanında... nefret ettiği biri varken, hiçbir şeyden zevk alamaz. Evet. Ondan nefret ediyorum. Arlena'dan nefret ediyorum... O yakıcı kin benliğini sardı. Sapsarı kesildi. Dudakları aralandı. Gözbebekleri küçüldü. Yumruklarını sıktı.

Kenneth Marshall karısının kapısına vurdu. Kadın "Giriniz," diye seslenince, kapıyı açtı. Arlena makyajını bitirmek üzereydi. Sırtına parlak yeşil bir elbise giymişti. Bu yüzden deniz kızına benziyordu. Aynanın önünde kirpiklerine rimel sürmekte olan Arlena mırıldandı. "A, sen misin Kenneth?"

"Evet. Hazır olup olmadığını merak ettim."

"Bir iki dakikaya kadar hazır olurum."

Kenneth Marshall pencereye giderek denize baktı. Her zamanki gibi yüzü yine ifadesizdi. Sakin ve hoş bir yüzdü onunki. Dönerek, "Arlena?" dedi.

"Efendim?"

"Redfern'le daha önce tanışmıştın değil mi?"

Arlena rahat bir tavırla cevap verdi. "A, evet, sevgilim. Sanırım onunla bir kokteylde karşılaştık. Patrick pek şirin bir genç."

"Kesinlikle. Onun karısıyla buraya geleceğini biliyor muydun?"

Arlena gözlerini iri iri açtı. "Ah hayır, sevgilim! Bu benim için büyük bir sürpriz oldu."

Kenneth Marshall usulca, “Senin de o yüzden bu otele gelmek istediğini düşündüm,” diye mırıldandı. “Tatili burada geçirmemiz için çok ısrar ettin de.”

Arlena rimel fırçasını masaya bırakarak döndü, gülümsedi. Yumuşak, baş döndürücü bir gülümsemeydi bu. “Biri bana bu otelden söz etmişti. Kim bilmiyorum. Belki de Byland... Korsan Roger’in güzel bir yer olduğunu... diğer otellere benzemediğini söylemişti... Buradan hoşlanmadın mı?”

Kenneth Marshall omzunu kaldırdı. “Pek emin değilim.”

“Ama sevgilim, sen denize girmeyi, kumsalda tembel tembel oturmayı pek seversin! Buraya bayılacağından eminim.”

“Senin iyice eğlenmek niyetinde olduğun belli.” Kadının gözleri irileşti. Şimdi endişeyle kocasına bakıyordu. Kenneth Marshall devam etti. “Patrick Redfern’e buraya geleceğini haber verdin değil mi?”

Arlena somurttu. “Kenneth, sevgilim. Gereksiz kıskançlıklara kalkmayacaksın değil mi?”

Kenneth Marshall, “Buraya bak, Arlena,” diye cevap verdi. “Senin ne olduğunu bilirim. Redfern’ler genç ve mutlu bir çift. Patrick karısını aslında çok seviyor... Onları rahatsız etmesen olmaz mı?”

Arlena bağırdı. “Beni suçlu bulman haksızlık. Ben hiçbir şey yapmadım. Hiçbir şey! Eğer erkekler benim...”

Kenneth homurdandı. “Evet, erkekler senin...”

Kadın kirpiklerini kırıştırdı. “Tabii erkeklerin bana bayıldıklarını biliyorum. Ama bu benim suçum değil. Beni görür görmez kendilerinden geçiyorlar.”

“Yani Patrick Redfern senden çok hoşlanıyor, öyle mi?”

Arlena mırıldandı. “Aptallığından tabii.” Kocasına doğru bir iki adım attı. “Ama senden başka hiç kimseyi sevmediğimi biliyorsun, değil mi, Kenneth?”

Rimelli kirpiklerinin arasından kocasına baktı. Olağanüstü bir bakıştı bu. Pek az erkek dayanabilirdi buna. Kenneth Marshall ciddi bir

tavırla karısını süzdü. Yüzü duygusuz, sesi de sakindi. “Seni çok iyi tanıdığımı unutuyorsun, Arlena...”

Otelin güney kapısından çıktığınızda teraslar ve kumsal hemen aşağınıza düşüyordu. Adanın güneybatı tarafındaki kayalıkların önünden dolaşan dar yol da bu taraftaydı.

Biraz ilerde... yine bu patikanın üzerinde, kayaların arasına oyulmuş olan balkonumsu yerlere inen basamaklar vardı. Buraya “Güneşli Köşe” adı verilmişti. Bu balkonumsu yerlerde banklar da vardı. Yemekten hemen sonra Patrick Redfern’le karısı bu banklardan birine oturdular. Bir süre sessiz sedasız denizi seyrettiler.

Sonra Patrick Redfern derin derin nefes aldı. “Ne güzel bir akşam değil mi, Christine?”

“Evet...” Kadının sesinin tonu adamın endişelenmesine neden oldu. Patrick karısına bakamıyordu şimdi. Sonunda Christine usulca, “O kadının burada olacağını biliyor muydun?” diye sordu.

Patrick çabucak ona döndü. “Ne demek istediğini anlayamadım.”

“Tersine. Çok iyi anladın.”

“Buraya bak , Christine. Sana ne olduğunu bir türlü...”

Genç kadın onun sözünü kesti. “Bana ne olduğunu mu? Asıl sorun sana olanlar.” Christine’in sesi titriyordu.

“Bana hiçbir şey olmadı!”

“Ah Patrick! Bu doğru değil! Buraya gelmek için ısrar ettin! Hem de günlerce. Ben... balayımızı geçirdiğimiz Tintegel’i tekrar görmeyi istiyordum. Ama senin aklın buradaydı.”

“Neden olmasın? Bu ada pek güzel bir yer!”

“Belki. Ama sen Korsan Roger’e yalnızca o kadın da burada olacağı için gelmek istedin.”

“O kadın mı? O da kim?”

“Bayan Marshall. Sen... sen ona âşıkısın.”

“Christine, rica ederim. Gülünç olma. Daha önce hiç kıskanç değildin.” Genç adam diklenmeye çalışmış ama biraz abartmıştı.

Christine mırıldandı. “O kadar da mutluyduk ki.”

“Tabii mutluyduk... Yine de öyleyiz. Ama sen her konuştuğum kadını kıskanır ve sorun çıkarırsan, mutluluğumuz altüst olur.”

“Durumun böyle olmadığını sen de biliyorsun.”

“Yanılıyorsun. Evli bir insan... başkalarıyla arkadaşlık edebilir... Böyle her şeyden şüphelenmen hiç doğru değil. Yani ben güzel bir kadınla konuşur konuşmaz, hemen ona âşık olacağımı sanacaksan...” Durarak omzunu silktilti.

Christine Redfern bağırdı. “Sen ona âşıksın.”

“Aptallık etme, Christine. Ben... ben onunla çok konuşmadım bile.”

“İşte bu yalan.”

“Rastladığımız her güzel kadını kıskanmaktan vazgeç, Christine.”

Christine Redfern, “O sadece güzel bir kadın değil!” diye bağırdı. “Arlena başka türlü bir insan. Çok kötü o! Çok kötü! Sana kötülük edecek. Patrick yalvarırım, bu işten vazgeç... En iyisi, kalkıp buradan gidelim.”

Patrick Redfern inatçı bir tavırla başını kaldırdı. Karısına meydan okur gibi cevap verirken, pek çocuksu bir hali vardı. “Saçmalama, Christine... Hem kavga etmemiz de gereksiz.”

“Ben kavga etmek istemiyorum.”

“O halde aklı başında bir insan gibi davran... Haydi, gel. Otele dönelim.”

Ayağa fırladı. Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Christine Redfern de ağır ağır ayağa kalktı. “İyi ya.”

Yandaki balkonumsu yerin bir köşesinde Hercule Poirot oturuyordu. Genç karı koca dibe çekilmiş olan adamı görmemişlerdi herhalde. Belçikalı üzüntüyle başını salladı. Başkası olsaydı bu kavgayı dinlememek için oradan hemen uzaklaşırdı. Ama Hercule Poirot böyle şeylere aldırılmazdı. Daha sonra arkadaşı Hastings’e bu olayı şöyle anlattı. “Hem bu bir cinayet sorunuuydu.”

Hasting hayretle, “Ama daha cinayet işlenmemişti ki,” diye cevap verdi.

Hercule Poirot başını salladı. “Yine de işleneceği ortadaydı, mon cher.”

“O halde neden engel olmadın?”

Belçikalı hafiye içini çekerek vaktiyle Mısır’da söylediği sözleri tekrarladı. “Eğer biri cinayet işlemeye karar verirse, ona engel olamazsın... Onun için bu olayda kendimi suçlu bulmuyorum... Kaçınılmaz bir şeydi bu...”

3

Rosamund Darnley’le Kenneth Marshall, Martı Koyuna bakan tepede, otların üzerinde oturuyorlardı. Burası adanın doğu tarafındaydı. Sakin bir yerde yüzmek isteyenler bazen bu koya gelirlerdi. Rosamund, “İnsan kalabalıktan uzaklaşınca rahat ediyor,” dedi.

Kenneth, “Hım...” diye mırıldanarak yüzükoyun uzanıp otları kokladı. “Oh... Ne güzel kokuyor. Shipley’in kırlarını hatırlıyor musun?”

“Tabii.”

“Ne güzel günlermiş onlar.”

“Evet.”

“Sen fazla değişmemişsin Rosamund.”

“Tam tersi çok değiştim.”

“Çok ünlü ve zenginsin. Ama yine de eski Rosamund’sun.”

“Keşke öyle olsaydım.”

“Ne dedin?”

“Hiç, hiç... İnsanın gençliğindeki iyi huylarını ve yüksek ülkülerini koruyamaması ne kötü değil mi, Kenneth?”

“Doğrusu senin çocukken pek de iyi huylu olduğun söylenemez. Çok çabuk öfkelenirdin. O zaman gözün dünyayı görmezdi. Bir gün bana kızdın, az kalsın boğuyordun.”

Rosamund güldü. “Su faresi yakalamaya gittiğimiz günü hatırlıyor musun?”

Bir süre çocukluk maceralarından söz ettiler. Sonra derin bir sessizlik oldu. Rosamund çantasının fermuarıyla oynuyordu. “Kenneth?”

“Hı?” Genç adam yüzünü otlara gömdüğü için sesi boğuk çıkmıştı.

“Eğer küstahlık eder de beni ilgilendirmeyen bir şeye karışırsam, bana darılır mısın?”

Kenneth döndü. Kalkıp oturdu. “Böyle bir şeyi küstahlık saymam. Çünkü birbirimize çok yakınız.”

Rosamund bu sözlerin uyandırdığı sevinci saklayarak, ciddi ciddi başını salladı. “Kenneth, karından neden boşanmıyorsun?”

Genç adamın yüzü karıştı. O neşeli hali değişerek yüzünde sert bir ifade belirdi. Cebinden piposunu çıkarıp doldurmaya başladı. Rosamund, “Seni kırdığım için özür dilerim,” diye mırıldandı.

Kenneth usulca cevap verdi. “Beni kırmadın.”

“O halde neden onu boşanmıyorsun?”

“Durumu anlamıyorsun, Rosamund?”

“Onu... onu çok mu seviyorsun?”

“Sorun o değil. Arlena’yla evlendim bir kere.”

“Biliyorum. Ama... adı çıkmış.”

Kenneth piposuna doldurduğu tütünleri dikkatle bastırarak bu sözleri düşündü. “Öyle mi? Herhalde...”

“Onu boşayabilirsin, Kenneth.”

“Böyle şeyler söylememelisin... Erkekler ona bayılıyorlar diyelim... Ama bu Arlena’nın da onlara bayıldığı anlamına gelmez ki.”

Rosamund dilinin ucuna kadar gelen sözleri yuttu. Onun yerine, “İstiyorsan,” dedi. “Boşanma davasını Arlena açar.”

“Evet. Bu olabilir.”

“Onu boşamalısın, Kenneth. Emin ol çok ciddiylim. Kızını düşünmen gerek.”

“Linda’yı mı?”

“Evet, Linda’yı.”

“Onun bu konuyla ne ilgisi var?”

“Arlena, Linda için uygun bir üvey anne değil. Emin ol, Kenneth. Sanırım Linda oldukça hassas.”

Kenneth Marshall piposunu yaktı. “Evet... bu doğru. Arlena’yla Linda’nın anlaşmaları olanaksız. Arlena genç bir kıza annelik edecek kadın değil... Tabii bu... biraz endişelenecek bir durum.”

Rosamund, “Ben Linda’yı çok seviyorum,” diye cevap verdi. “İnce, hassas bir kız.”

Kenneth mırıldandı. “Biraz annesine benziyor. Ruth da çok çabuk üzülürdü.”

Rosamund, “Arlena’yı...” dedi. “Başından atman gerektiğini anlamıyor musun?”

“Yani ondan boşanayım mı?”

“Evet herkes yapıyor bunu.”

Kenneth Marshall ani bir öfkeyle bağırды. “Evet! İşte ben de bundan nefret ediyorum.”

“Nefret mi ediyorsun?” Rosamund şaşırmıştı.

“Evet. Son zamanlarda herkes böyle düşünüyor. Bir şey alırsın, beğenmezsen atarsın. Evlilikte de öyle. Ama bir de iyiniyet denilen bir şey var. Bir kadınla evlenmişsen, onu korumaya zorunlusun. Ondan sen sorumlusun! Çabuk evlenip daha da çabuk boşanan insanlardan nefret ediyorum... Arlena benim karım. İşte o kadar!”

Rosamund ona doğru eğildi. “Yani sizi birbirinizden yalnızca ölüm ayıracak, öyle mi?”

Kenneth Marshall başını salladı. “Evet, öyle.”

Rosamund mırıldandı. “Anlıyorum.”

Bay Horace Blatt, Leather Combe Körfezine dönüyordu. Arabayı dar ve virajlı yolda hızla sürmekte olan adam, az kalsın bir köşede Bayan Redfern’i çiğneyecekti. Genç kadın ezilmemek için yandaki çite dayanırken adam da çabucak fren yaparak Sunbeam’i durdurdu.

Neşeyle, “Merhaba!” diye bağırdı. Kırmızı suratlı, iriyarı bir adamdı. Başı kabaktı. Yalnızca kulaklarının üstünde biraz saçı vardı. Kıpırmızıydı bunlar. Bay Blatt’ın bütün tutkusu bulunduğu yerin en neşeli, en hoşsohbet adamı sayılmaktı. Önüne gelene de, “Korsan Otelinin biraz canlandırılması gerekli,” diye anlatıyordu. Bu yüzden de ortaya çıkar çıkmaz herkesin çil yavrusu gibi dağılmasının nedenini bir türlü anlayamamaktaydı. Bayan Redfern’e neşeyle, “Sizi az kalsın çilek reçeli haline getirecektim,” diye seslendi.

Christine başını salladı. “Evet. Gerçekten öyle.”

“Haydi, binin bakalım.”

“Teşekkür ederim. Biraz yürüyeceğim.”

Bay Blatt, “Saçma,” diye cevap verdi. “Araba ne güne duruyor?”

Christine çaresiz, adamın yanına bindi. Bay Blatt gaza bastı. “Neden böyle tek başınıza dolaşıyorsunuz? Sizin gibi güzel bir kadının yalnız kalması günah.”

Christine telaşla, “Ben yalnızlıktan hoşlanırım,” dedi.

Bay Blatt genç kadına dirseğiyle vurdu. Bu yüzden az kalsın araba çite çarpıyordu. “Kadınlar hep böyle söylerler! Ama aslında hiç de böyle düşünmezler! Biliyor musunuz Korsan Otelinin biraz canlandırılması gerekli. Hiç de neşeli bir yer değil. Sessiz sedasız... Sönük... Tabii müşterilerin çoğu içsıkıcı kimseler de ondan. Bir sürü çocuk... bir sürü ihtiyar. Hint ordusundan emekliye ayrılan o yaşlı adam... Atlet yapılı rahip. Geveze Amerikalılar... Sonra o bıyıklı yabancı... Bıyıklarına baktıkça içimden gülmek geliyor. Herhalde adam berber.”

Christine başını salladı. “Ne münasebet! Dedektif o!”

Bay Blatt az kalsın yine çite çarpıyordu. “Dedektif mi? Yani adam o bıyıkları tanınmamak için mi takmış?”

Christine hafifçe güldü. “Yok, yok. Bıyıkları takma değil. Adamın adı Hercule Poirot. Kendisinden söz edildiğini herhalde duydunuz.”

Bay Blatt, “Tabii,” diye cevap verdi. “Adını iyi anlamamıştım... Evet! Ondan söz edildiğini işittim. Ama ben Hercule Poirot’nun ölmüş

olduğunu sanıyordum... Ölmüş olmalıydı o! Buraya kimin peşinden gelmiş?”

“Kimsenin peşinde değil... Burada tatilini geçiriyor.”

“Evet... Olabilir...” Ama Bay Blatt’ın bunun olabileceğine pek inanmadığı belliydi. “Pek antika bir adam değil mi?”

Christine duraksayarak, “Şey... Davranışları biraz acayip,” dedi.

Bay Blatt kaşlarını çatı. “Scotland Yard’ın nesi var yani? Doğrusu ben İngiliz polisini tercih ederim...” Yokuştan hızla indi. Sanki büyük bir zafer kazanmış gibi kornaya basarak arabayı garaja soktu. Gel-git yüzünden garaj adada değil, sahilde Korsan Otelinin tam karşısındaydı.

Linda Marshall, Leather Combe Körfezine gelenlerin alışveriş etikleri küçük dükkândaydı. Yanda iki peni karşılığı kiraya verilen kitapların durduğu raflar vardı. Bunların en yenisi on yıllıktı. İçlerinde yirmi... otuz yıllık olanlar bile vardı. Linda raftan bir iki eser alarak bunlara kararsızlıkla baktı. Sayfaları karıştırdı. Hayır, bunları okuyamayacaktı... Kitapları yerlerine bırakarak bu sefer kahverengi ciltli bir eser seçti... Biri yanında, “Ne okuyorsun, Linda?” diye sorunca irkilererek döndü. Kitabı çabucak rafa bıraktı. Christine Redfern’di bu.

Linda telaşla cevap verdi. “Hiç... Bir kitap arıyordum.” Aceleyle William Ask adlı bir kitabı kapıdığı gibi döndü, çantasından iki peni çıkarmaya çalışarak kasaya gitti.

Christine, “Beni aşağıya Bay Blatt indirdi,” dedi gülümseyerek. “Adaya kadar onunla gidemeyeceğimi anlayınca bir bahane uydurdum. ‘Alışveriş etmem gerekiyor,’ dedim.”

Linda başını salladı. “Ne garip adam değil mi? Hep çok zengin olduğundan söz ediyor. Soğuk soğuk şakalar yapıyor.”

Christine mırıldandı. “Zavallı... İnsan ona acıyor.”

Linda o fikirde değildi. Bay Blatt’ın acınacak bir tarafını görmüyordu. Gençti ve bütün gençler gibi zalimdi. Christine Redfern’le dükkândan çıkarak otele giden beton yolda ilerlemeye başladı. Yine düşüncelere dalmıştı. Christine Redfern’den hoşlanıyordu. Linda’ya göre otelde Rosamund Darnley’le Christine Redfern’den başka arkadaşlık

edilecek kimse yoktu. Bir kere ikisi de öyle boş yere gevezelik etmeye meraklı değillerdi. Örneğin şimdi Christine yanında sessiz sedasız ilerliyordu. Linda kendi kendine, bu da akla yakın bir şey, dedi. Söyleyecek bir şeyin yoksa, boş yere neden gevezelik edeceksin? Yeniden olayları düşünmeye başladı.

Sonra birdenbire Christine'e döndü. "Bayan Redfern... bazen... her şeyin çok kötü olduğunu... nerdeyse patlayıvereceğinizi hiç düşündünüz mü?"

Sözleri oldukça gülünçtü ama Linda'nın hatları gerilmiş olan endişeli yüzündeki ifade hiç de komik sayılmazdı. Christine Redfern önce ona boş gözlerle, dalgın dalgın baktı... Sonra da soluğunu tutarak, "Evet... evet... Benim de... böyle düşündüğüm oldu..." dedi.

Bay Blatt Belçikalıya baktı. "Demek şu ünlü hafiye sizsiniz?" Bay Blatt'ın çok hoşlandığı barda oturuyorlardı.

Hercule Poirot bu soruyu hiç de alçakgönüllü olmayan bir tavırla cevaplandırdı. "Evet."

Bay Blatt devam etti. "Buraya iş için mi geldiniz?"

"Hayır, hayır. Biraz dinlenmek... şöyle güzel bir tatil yapmak istedim."

Bay Blatt gözünü kırptı. "İş için de gelmiş olsaydın, yine aynı şeyleri söylediniz?"

Poirot, "Yo," diye cevap verdi. "Bu gerekmez."

Horace Blatt, "Yapmayın canım," dedi. "Emin olun benden sır çıkmaz. Duyduklarımı kimseye tekrarlamam. Çenemi tutmasını yıllar önce öğrendim. Eğer dilimi tutmasını bilmeseydim, hayatta bu kadar ilerleyemezdim. Ama insanları bilirsiniz. Pek gevezedirler. Duyduklarını hemen başkalarına anlatırlar. Sizin meslekte bu olmaz tabii. İşte bu yüzden herkese tatilde olduğunuzu söylüyorsunuz."

Poirot sordu. "Peki ama siz neden buraya iş için geldiğimi sanıyorsunuz?"

Bay Blatt yine gözünü kırptı. “Ben geniş tecrübesi olan bir adamım. İnsan sarrafiyım. Sizin gibi bir adam Deauville, Le Touquet veya Juan les Pins’e gider... Öyle yerlerden hoşlanırsınız siz...”

Poirot içini çekerek pencereden dışarıya baktı. Yağmur yağıyordu. Adayı sis sarmıştı. “Belki de siz haklısınız. Hiç olmazsa bu saydığınız yerlerde, yağmurlu günlerde yapacak bir şeyler bulursunuz.”

Bay Blatt güldü. “Örneğin kumarhanede... Biliyor musunuz ömrümün çoğunu çalışarak geçirdim. Eğlenecek, dinlenecek vaktim yoktu. Başarılı olmaya kararlıydim. İstedığimi de yaptım. Şimdi arzu ettiğim gibi yaşıyorum. Diğer zenginlerden farkım yok. Şu son yıllarda pek çok şey gördüm.”

Poirot mırıldandı. “Ya?”

Bay Blatt devam etti. “Buraya neden geldiğimi bilmiyorum.”

Poirot ona baktı. “Bunu ben de merak ettim.”

“Efendim? Ne dediniz?”

Poirot elini salladı. “Benim de biraz tecrübem var. İnaniyorum ki, siz Deauville ya da Biafritz’i yeğlerdiniz...”

“Oysa ikimiz de kalkıp buraya geldik.” Bay Blatt boğuk bir sesle güldü. “Doğrusu bu adayı neden seçtiğimi ben de bilmiyorum. Belki de otelin ismi romantik geldi. Korsan Roger Oteli. Kaçakçılar Adası. Adres insanın hoşuna gidiyor. O zaman çocukluğunuzu hatırlıyorsunuz. Korsanlar... Kaçakçılar...” Utangaç bir tavırla gülümsedi. “Küçükken yelkenle dolaşırdım. Bu taraflarda değil. Doğu sahilinde. Ne tuhaf değil mi? İnsanın çocukluktaki zevkleri hiç değişmiyor. İstersem büyük bir yat alabilirim. Ama bunu düşünmüyorum bile. O küçük yoleyle dolaşmak hoşuma gidiyor. Patrick Redfern de yelkenlere düşkün. Birkaç kere benimle geldi. Ne var ki, artık onu yakalayamıyorum. Marshall’ın kızıl saçlı karısının peşinde dolaşıp duruyor.” Bir an durdu. Sonra sesini alçaltarak devam etti. “Bu oteldeki kadınların çoğu biçimsiz şeyler. Ama.. Arlena Marshall başka! O nefis doğrusu. Marshall’ın başı dertte olmalı. Kadının aktrislik yaptığı zamanlarda her gün bir dedikodu

çıkardı. Daha sonra da öyle. Erkekler onu görünce sanki çıldırıyorlar. Bakın görürsünüz, yakında burada da bir olay çıkacak.”

Poirot sordu. “Nasıl bir olay?”

Horace Blatt, “Bu duruma bağlı,” diye cevap verdi. “Bana kalırsa Kenneth Marshall dikkat edilmesi gerekli birisi... Yani sakın durmasına karşın birdenbire kızıveren tiplerden. Böyle olduğunu duydum. Geçenlerde onun karıştığı bir olayı anlattılar da... Ben sakın tipleri bilirim. Ne yapacakları belli olmaz. Patrick Redfern dikkatli davranırsa iyi eder...” Genç adamın içeri girdiğini fark ederek durakladı. Sonra daha yüksek bir sesle sözlerine devam etti. “Evet, dediğim gibi kıyılarda yelkenliyle dolaşmak çok zevkli. Merhaba Redfern. Bir içki içer misiniz? Ne istersiniz? Martini mi? Güzel... Ya siz Mösyö Poirot?”

Poirot istemem anlamında başını salladı. Patrick Redfern bir sandalyeye oturdu. “Yelkencilikten mi söz ediyordunuz? Bence dünyada bundan daha zevkli bir şey olamaz. Keşke yelkenle daha çok gezebilsem. Çocukken bu kıyılarda dingiyle dolaşır dururdum.”

Poirot kaşlarını kaldırdı. “Demek buraları iyi biliyorsunuz?”

“Tabii. O zamanlar burada otel yoktu. Leather Combe Körfezinde bazı balıkçı kulüpleri, bu adada da eski bir ev vardı.”

“Ya?... Demek burada bir ev vardı?”

“Evet. Ama yıllardan beri boştu, hep kapalı dururdu. Bu yöredeki evdeki gizli bir dehlizden Peri Mağarasına inildiğinden söz ederlerdi... Ben ve arkadaşlarım o gizli dehlizi arar dururduk.”

Horace Blatt’ın içkisi üzerine dökülüverdi. Adam küfrederek mendiliyle elbisesini sildi. “Peri Mağarası dediğiniz yer neresi?”

Patrick ona şaşırarak baktı. “A, orayı bilmiyor musunuz? Peri Koyunda. Ama mağaranın ağzını bulmak kolay değil. Bu uçtaki iri kayaların arasında. Şöyle, ince uzun çatlak gibi bir şey. İçeri zorlukla girebiliyorsunuz. Yine de mağara geniş. Bir çocuk için bunun ne kadar zevkli bir şey olduğunu tahmin edebilirsiniz. O mağarayı bana yaşlı bir balıkçı göstermişti... Artık orayı bilen yok. Geçen gün balıkçının birine, ‘Neden oraya Peri Koyu demişler?’ diye sordum. Cevap vermedi.”

Hercule Poirot mırıldandı. “Peri Koyu...”

Patrick gülümsedi. “Devonshire’da bu tip isimler çoktur. Örneğin Sheepstor’da da bir Peri Mağarası vardır... Oraya gidince periye hediye olarak bir toplu iğne bırakırsınız.”

Poirot, “Çok ilginç,” diye mırıldandı.

Patrick Redfern devam etti. “Dartmoor’da da bir sürü peri efsanesinden söz edilir. Oradaki kayalık tepelerin perilerle dolu olduğu ileri sürülür. Karanlık gecelerde evlerine geç vakit dönen çiftçiler, perilerin yollarını şaşırttıklarını söylerler.”

Bay Blatt atıldı. “Yani kafalarını iyice çektikten sonra evlerine dönerken...”

Patrick Redfern güldü. “Herhalde olayların en akla yakın açıklaması bu.”

Blatt saatine baktı. “Ben yemeğe gidiyorum... Ama doğrusunu isterseniz, korsanları perilere tercih ederim.”

Adam dışarı çıkarken Patrick hafifçe gülümseyerek arkasından baktı. “Perilerin onun yolunu da şaşırtmalarını isterdim.”

Poirot düşünceli bir tavırla konuştu. “Bay Blatt kurnaz bir işadamı olmasına karşın oldukça da romantik.”

Patrick Redfern, “Fazla öğrenim görmemiş de ondan,” diye cevap verdi. “Daha doğrusu karım öyle söylüyor... Baksanıza adama neler okuyor! Polis romanları ve kovboy maceraları.”

Poirot kaşlarını kaldırdı. “Yani çocuksu zevkleri mi var?”

“Siz o kanıda değil misiniz?”

“Doğrusu ben kendisiyle fazla konuşmuş değilim.”

“Ona bakarsanız ben de öyle, Bay Blatt’ın yelkenlisiyle bir iki defa çıktım. Ama aslında adam yanına birini almaktan hoşlanmıyor... Yelkenliyle yalnız başına dolaşmayı tercih ediyor.”

Hercule Poirot, “Çok garip,” dedi. “Karadaki hareketlerine hiç uyuyor bu.”

Patrick bir kahkaha attı. “Biliyorum. Hepimiz de ona yakalanmak için elimizden geleni yapıyoruz. Burayı Margate’le Le Touquet arası bir hale sokmak niyetinde.”

Poirot sesini çıkarmadı. Dikkatle genç adamın neşeli yüzünü süzüyordu. Sonra birdenbire, “Bay Redfern,” diye mırıldandı. “Sanırım siz hayatı seviyorsunuz?”

Patrick hayretle ona baktı. “Gerçekten öyle. Neden sevmeyeyim?”

Poirot, “Doğru ya,” diye cevap verdi. “Sizi kutlarım.”

Patrick hafifçe gülümsedi. “Teşekkür ederim, efendim.”

“Bu yüzden ben... sizden çok yaşlı bir adam olarak, bir öğüt vereceğim.”

“Buyrun efendim.”

“Polis olan bir dostum bana yıllar önce, ‘Hercule dostum,’ dedi. ‘Eğer rahat etmek istersen, kadınlara sokulma.’”

Patrick, “Ne yazık ki biraz geç kaldınız, efendim,” diye mırıldandı. “Bildığınız gibi ben evliyim.”

“Evet. Biliyorum. Karınız gayet hoş ve kültürlü bir kadın. Sanırım sizi de çok seviyor.”

Patrick sert bir sesle bağırdı. “Ben de onu seviyorum.”

Hercule Poirot, “Ah...” diye cevap verdi. “Buna sevindim.”

Patrick’in kaşları iyice çatılmıştı. “Buraya bakın, Mösyö Poirot! Ne demek istiyorsunuz?”

“Kadınlar...” Poirot arkasına yaslanarak gözlerini kapadı. “Kadınları iyi tanırım ben. İnsanın hayatını altüst ederler. Üstelik siz İngilizler bazı konularda çok beceriksizsiniz. Madem buraya gelmeniz şarttı, Bay Redfern, neden karınızı da getirdiniz?”

Patrick hiddetle homurdandı. “Ne demek istediğinizi anlayamadım.”

Hercule Poirot sakinlikle cevap verdi. “Aslında çok iyi anladınız. Ben gözleri kararmış bir adamla tartışacak kadar aptal değilim. Size yalnızca bir öğüt veriyorum.”

“Galiba o dedikoducuları fazla dinlemişsiniz. Bayan Gardener... Emily Brewster! İşleri güçleri yok, bütün gün dedikodu yapıyorlar... Kadın güzel diye, onun hakkında söylemediklerini bırakmıyorlar.”

Hercule Poirot ayağa kalktı. “Siz gerçekten bu kadar toy musunuz?” Başını sallayarak kapıya gitti. Patrick Redfern öfkeyle onun arkasından bakıyordu.

Yemek salonundan çıkmış olan Hercule Poirot holde durdu. Kapılar açılmıştı. İçeriye yumuşak gece havası doluyordu. Yağmur dinmiş, sis dağılmıştı... Hava çok güzeldi geçekten. Hercule Poirot, Christine Redfern’i yine o kayalara oyulmuş olan balkonumsu yerde buldu. Genç kadının yanında durarak, “Bu bank ıslak,” dedi. “Üşüyeceksiniz.”

“Üşümem... Hem bu o kadar önemli mi?”

“Çocuk değilsiniz, Bayan Redfern. Kültürlü bir kadınsınız. Mantıklı bir şekilde davranmalısınız.”

Christine buz gibi bir sesle, “İnanın,” diye cevap verdi. “Ben hiç soğuk almam.”

Poirot mırıldandı. “Rutubetli bir gündü. Rüzgâr esti, yağmur yağdı. Sis çevreyi sardığı için burnumuzun ucunu bile göremedik. Ama bir de şimdi bakın. Sis dağıldı. Hava açtı. Gökte yıldızlar pırıl pırıl parlıyor... Hayat da böyledir, madam.”

Christine alçak ama heyecanlı bir sesle, “En çok neden bıktım biliyor musunuz?” diye sordu.

“Neden, madam?”

“Acıma duygusundan!” Sesi bir kamçı gibi şaklamıştı. “Bilmediğimi... hiçbir şeyin farkında olmadığımı mı sanıyorsunuz? Herkes durmadan, ‘Zavallı Bayan Redfern,’ diyor. ‘Zavallı küçük kadın!’ Oysa ben ufak tefek değilim. Oldukça uzun boyluyum. Ama bana acıdıkları için öyle söylüyorlar. İşte ben de buna dayanamıyorum.”

Hercule Poirot mendilini banka yayarak üzerine oturdu. “Bu konuda haklısınız.”

Christine, “O kadın...” diye başladı. Sonra da durakladı.

Poirot ciddi bir tavırla, “Size bir şey söylememe izin verir misiniz, madam?” dedi. “Bana inanın... Arlena Marshall gibi kadınlar aslında hiç de önemli değildir.”

Christine, Redfern mırıldandı. “Saçma.”

“İnanın, Bayan Redfern... Etkileri anlıktır onların. Çok çabuk geçer. Bir kadının sayılıp sevilmesi için onun akıllı ya da iyi olması gereklidir.”

Christine küçümsercesine dudak büktü. “Erkeklerin akla ya da iyiliğe aldıldıklarını mı sanıyorsunuz?”

Poirot yine ciddi bir tavırla, “Evet,” diye cevap verdi. “Aslında böyledir.”

Christine acı acı güldü. “Ben sizinle aynı fikirde değilim.”

Poirot ona doğru eğildi. “Kocanız sizi çok seviyor, madam. Bunu biliyorum.”

“Nereden biliyorsunuz?”

“Madam, onun size nasıl baktığını gördüm.”

Christine kendini tutamadı. Başını Hercule Poirot’nun omzuna dayayarak hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. “Dayanamayacağım artık... Dayanamayacağım...”

Poirot kadının saçına dokundu. “Biraz sabırlı olun, madam. Biraz sabırlı olun.”

Christine doğrularak mendilini gözlerine bastırdı. Boğuk bir sesle, “Artık daha iyiyim...” diye fısıldadı. “Rica ederim... biraz yalnız oturmak istiyorum.”

Poirot kadının arzusuna uyarak banktan kalktı, kıvrıla büküle inen yoldan otele doğru ilerlemeye başladı. Christine şimdi bankta yapayalnız oturuyordu. Belçikalı hafiye tam otele yaklaşırken kulağına birtakım mırıltılar geldi. Dönerek usulca yan tarafa doğru yürüdü. Ağaçların arasından ileriye bir göz attı. Arlena Marshall’la Patrick Redfern karşılıklı duruyorlardı. Genç adam boğuk bir sesle, “Senin için deli oluyorum,” diyordu. “Deli oluyorum! Beni çıldırttın sen... Beni biraz olsun seviyorsun değil mi?”

Poirot, Arlena Marshall’ın yüzüne baktı. O anda kadın insandan çok karnını yeni doyurmuş bir kediye benziyordu. Yavaşça, “Tabii sevgilim,” diye mırıldandı. “Sana tapıyorum. Bunu sen de biliyorsun...”

Hercule Poirot onları dinlemekten vazgeçerek döndü. Tekrar otele doğru yürüdü.

Tam kapıda yanında birdenbire Kenneth Marshall belirdi. “Ne güzel gece değil mi? Oysa gündüz berbattı.” Başını kaldırarak göğe baktı. “Yarın herhalde hava nefis olacak.”

4

25 Ağustos sabahı şafak sökerken gökte bir tek bulut bile yoktu.

En uyku düşkününün bile erkenden kalkmasına neden olacak kadar nefis bir sabahtı bu.

Korsan Roger Otelinin müşterilerinden bazıları da öyle yaptılar.

Tuvalet masasının başında oturan Linda, okuduğu deri kaplı kitabı elinden bırakırken saat de sekize geliyordu. Eğilerek aynaya baktı. Dudakları gerilmiş, gözbebekleri ufalmıştı. Usulca, “Bu işi yapacağım...” diye fısıldadı.

Pijamalarını çıkararak çabucak mayosunu giydi. Bunun üstüne kısa bornozunu... ayaklarına bez ayakkabılarını geçirdi. Odasından çıkarak koridorda ilerledi. En uçta bir balkon vardı. Buradaki demir merdivenden deniz kıyısındaki kayalara iniliyordu. Otelin müşterileri kahvaltıdan önce orada çabucak denize girerlerdi. Çünkü asıl kumsala inmek oldukça vakit alıyordu.

Linda merdivenlerden inerken yarı yolda babasıyla karşılaştı. Genç adam da yukarı çıkıyordu. “Günaydın Linda. Erken kalkmışsın. Denize mi gireceksin?”

Linda başını sallayarak babasının yanından geçti. Ama aşağıya, kayalara kadar inmedi. Birkaç basamak sonra dönerek yana atladı ve soldan hızla ilerledi. Sonra da adayı karaya bağlayan beton yola çıkan patikaya saptı. Deniz yükseldiği için yolu sular basmıştı. Ancak müşterilerin kullandığı kayık oradaki iskeleye bağlıydı. Kayıkçı da ortalarda yoktu. Linda sandala atlayarak ipi çözdü ve küreklere asıldı.

Karşıya çabucak erişti. Kayığı oradaki iskeleye bağlayarak yokuşu tırmandı. Otelin garajının önünden geçip dükkâna gitti. Mağazanın sahibi olan kadın, kepenkleri yeni açmış yerleri süpürüyordu. Linda’yı

görünce hayretle doğruldu. “Bu sabah pek erken kalkmışsınız, küçük hanım.”

Linda elini bornozunun cebine sokarak para çıkardı. Kadına istediklerini söyledi.

Kız otele döndüğünde Christine odasında onu bekliyordu.

“Hah!” diye bağırdı. “Sonunda gelebildin. Henüz uykudan kalkmadığını sanıyordum. Odanın boş olduğunu görünce çok şaşırdım.”

Linda mırıldandı. “Gidip denize girdim...”

Christine kızın elindeki paketi fark etmişti. “A! Bugün posta erken gelmiş.” Linda kıpkırmızı kesildi. Telaşla masaya doğru giderken paket elinden kaydı. İnce sicim koparak kâğıdın içindekilerin bir kısmı etrafa dağıldı. Christine hayretle kaşlarını kaldırdı. “Bu mumları da ne yapacaksın?” Sonra kızın cevabını beklemeden eğilerek onun eşyaları toplamasına yardım etti. “Benimle bu sabah Martı Koyuna gelip gelmeyeceğini soracaktım. Orada resim yapmak istiyorum da.”

Linda bu öneriyi hemen kabul etti. Son birkaç gün, resim yapmaya giden Christine’le adayı dolaşmıştı. Christine fazla yetenekli bir ressam değildi. Ama bu resim yapma bahanesi sayesinde gururunu bir dereceye kadar kurtarmış oluyordu. Çünkü kocası son günlerde Arlena Marshall’ın yanından hiç ayrılmıyordu.

Linda Marshall’ınsa son zamanlarda somurtkanlığı iyice artmıştı. Çabucak hırçınlaşıveriyordu. Ama Christine’le gezmek hoşuna gitmekteydi. Çünkü işine dalan kadın pek konuşmuyordu. Linda bunun hemen hemen yalnız kalmak kadar iyi olduğunu düşünüyordu. Kızın şefkate ihtiyacı vardı. Linda’yla Christine arasında garip bir dostluk başlamıştı. Belki bunun nedeni her ikisinin de aynı kadından nefret etmesiydi.

Christine, “On ikide tenis oynayacağım,” dedi. “Onun için koya erken gidelim. On buçuk iyi mi?”

“Evet. Sizinle holde buluşuruz.”

Kahvaltıya oldukça geç inmiş olan Rosamund Darnley, yemek salonundan çıkıyordu. Merdivenlerden aceleyle inen Linda’yla çarpıştılar. “Ah! Özür dilerim, Miss Darnley!”

Rosamund gülümsedi. “Hava ne güzel değil mi?” Dünkü havayı düşünüyorum da, böyle olduğuna inanamıyorum.”

“Gerçekten öyle. Ben Bayan Redfern’le Martı Koyuna gidiyorum. Onunla on buçukta buluşacaktık. Sanırım geç kaldım.”

“Hayır, hayır. Saat onu yirmi beş geçiyor.”

“Ah! Buna çok sevindim.”

Kız soluk soluğaydı. Rosamund ona dikkatle baktı. “Ne o, Linda? Ateşin mi var?”

Kızın yanakları kızarmıştı. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. “Yok, yok! Benim ateşim hiç çıkmaz.”

Rosamund gülümsedi. “Hava o kadar güzel ki. Her zaman yatagımda kahvaltı ederken, bu sabah kalkıp aşağıya indim. Ve jambonlu yumurtadan bol bol yedim.”

“Evet. Dünkü yağmurdan sonra bugün hava insanın içini açıyor. Martı Koyu sabahları çok güzel oluyor. İyice yağlanıp yanacağım.”

Rosamund, başını salladı. “Gerçekten de Martı Koyu sabahları çok güzel oluyor... Sonra orası kumsaldan daha sakın.”

Linda mahçup mahçup mırıldandı. “Siz de gelmez misiniz?”

Rosamund, “Bu sabah gelemem,” dedi gülerek. “Bir işim var da.”

Christine Redfern merdivenlerden indi. Arkasına uzun kollu, geniş paçalı, bol bir plaj pijaması giymişti. Yeşil üstüne sarı çiçekli bir kumaştan yapılmıştı bu. Rosamund ona bu renklerin onun gibi solgun yüzlü, açık sarı saçlı kadınlara hiç yakışmayacağını söylememek için kendini zor tuttu. Giyim konusunda zevki olmayan insanlar, Rosamund’u çok sinirlendirirdi. Bu kadını ben giydirseydim, diye düşündü. Kocası gözlerini ondan ayıramazdı. Arlena budalanın biri ama çok zevkli. Şu kadına bak. Saramış marula benziyor. Sonra yüksek sesle, “İyi eğlenceler,” dedi. “Ben de Güneşli Köşeye gidip kitap okuyacağım.”

Hercule Poirot odasında ettiği kahvaltıda birkaç çörek yedi, kahve içti. Ama hava çok güzel olduğu için o da otelden her zamankinden daha erken çıktı. Kumsala da her günkü gibi on buçukta değil, onda indi... Kıyıda yalnızca bir kişi vardı.

Arlena Marshall beyaz mayosunu ve yeşil Çin şapkasını giymiş, küçük bir kayığı denize itmeye çalışıyordu. Poirot kibar bir tavırla kadının yardımına koştu. O arada tertemiz, beyaz süet ayakkabılarını da iyice ıslattı. Kadın herkese yaptığı gibi, ona da yan yan bakarak teşekkür etti. Sonra da kumsaldan uzaklaşacağı sırada, “Mösyö Poirot!” diye seslendi.

Poirot telaşla kıyıya koştu. “Madam?”

Arlena Marshall gülümsedi. “Bana bir yardımda bulunur musunuz?”

“Emredin, madam.”

“Nereye gittiğimi kimseye söylemeyin,” diye rica etti kadın. Bakışlarıyla yalvarıyordu sanki. “Hemen herkes peşime takılıyor... Oysa ben bir kerecik olsun yalnız kalmak istiyorum.” Hızla kürek çekmeye başladı.

Poirot kumsalda ilerledi. İşte bu yalan! Kadının sözlerine inanmış değilim. Arlena Marshall’ın ömründe yalnız kalmak istediğini pek sanmıyorum... Böyle işlerden anlardı Poirot. Kadının biriyle buluşmaya gittiğinden emindi. Adamın kim olduğunu da tahmin ediyordu. Ama çok geçmeden yanılmış olduğunu anladı. Çünkü kayık burnu dönüp gözden kaybolduktan sonra Kenneth Marshall otelden çıkarak kumsala indi. Peşinden Patrick Redfern geliyordu.

Kenneth, Belçikalıya selam verdi. “Günaydın, Mösyö Poirot. Karımı gördünüz mü?”

Poirot işi idareye çalıştı. “Yoksa madam bu kadar erken mi kalktı?”

Kenneth mırıldandı. “Odasında yoktu da.” Başını kaldırarak göğe baktı. “Hava nefis hemen denize gireyim... Bu sabah daktiloda bir sürü yazı yazmam gerekli.”

Patrick Redfern de belli etmemeye çalışarak etrafına bakınıyordu. En sonunda Poirot’nun yanına oturarak sevgilisini beklemeye başladı. Poirot sordu. “Ya Madam Redfern? O da bu sabah erken mi kalktı?”

Patrick kaşlarını kaldırdı. “Christine mi?” O resim yapmaya gidiyor. Son zamanlarda da sanata merak sardı.” Genç adam sabırsız bir

tavırla konuşmuştu. Aklının başka yerde olduğu anlaşıyordu. Vakit geçtikçe Arlena'nın gelmemesine sinirlendiğini açıkça belli etmeye başladı. Her ayak sesi duyulduğunda telaş ve heyecanla dönüyordu.

Tabii her seferinde de düşkırıklığına uğramaktaydı. Önce Bay ve Bayan Gardener örgü ve kitapla çıkageldiler. Sonra da Miss Emily Brewster. Bayan Gardener her zamanki gibi şezlonga yerleşerek hızla örgüsünü örmeye ve konuşmaya başladı. "E, Mösyö Poirot? Kumsal bu sabah bomboş. Herkes nerede?"

Poirot, "Masterman'larla Cowan'lar çocuklarını alarak yelkenliyle gezmeye çıktılar," diye cevap verdi.

"Sessizliğin nedeni şimdi anlaşıldı... Çocuklar olsaydı birbirlerine seslenerek gülüşüp bağırışırlardı... Denizde de bir tek kişi yüzüyor... Kenneth Marshall."

Genç adam bir iki dakika sonra kumsala çıktı. Havlusunu sallayarak onlara doğru geldi. "Deniz bu sabah çok güzel. Ne yazık ki bir sürü işim var. İçeri girip masanın başına geçmeli."

"A, ne yazık! Hava da öyle güzel ki! Dün ne kötüydü değil mi? Hatta Bay Gardener'e 'Eğer böyle devam ederse, kalkıp gideriz,' dedim. Otel o kadar sıkıcı oluyor ki... Hele o sis. İnsana sanki hayaletler çıkıverecekmiş gibi geliyor. Tabii ben bu konuda çok duyarlıyım. Çocukluğumdan beri öyleyim. Bazen içimden ciyak ciyak bağırarak gelirdi. Annemle babam bu halime çok üzülürlerdi. Ama annem çok sevecen bir kadındı. Babama 'Sinclair,' derdi. 'Çocuğun içinden öyle geliyorsa bırakalım öyle yapsın. Kız duygularını böyle anlatmaya çalışıyor.' Babam da ona hak verirdi. Annemi çok sever, onun her arzusunu yerine getirirdi... Çok uyumlu bir çifttiler. Bay Gardener'in de bu konuda bana hak vereceğinden eminim... Onlar harika bir çifttiler değil mi, Odell?"

Bay Gardener, "Evet, hayatım," diye cevap verdi.

"Kızınız bu sabah nerede, Bay Marshall?"

"Linda mı? Bilmiyorum... Herhalde somurtkan bir yüzle adada dolaşıyordur."

“Biliyor musunuz, Bay Marshall. Bana Linda’nın sağığı biraz bozulmuş gibi geliyor... İyi beslemek ve kendisine şefkatle davranmak gerekli.”

Kenneth Marshall kısaca cevap verdi. “Linda’nın hiçbir şeyi yok.” Otele doğru yürüdü.

Patrick Redfern denize girmede. Artık gözlerini otele dikmiş bekliyordu. Yavaş yavaş somurtmaya başlamıştı.

Miss Emily Brewster’inse neşesi yerindeydi. Yine bir iki gün önceki gibi konuşmaya başladılar. Bayan Gardener fino gibi havlıyordu. Miss Brewster’in sesiye çoban köpeğinkinden farksızdı.

Sonunda Emily Brewster, “Bugün kumsal boş,” dedi. “Herkes gezme mi gitti?”

Bayan Gardener atıldı. “Bay Gardener’e bu sabah söylüyordum. Kesinlikle Dartmoor’a gitmeliyiz. Orası buraya çok yakın. Doğrusu o hapishaneyi görmek isterim. Adı neydi oranın? Princetown değil mi? Odell, bunu hemen kararlaştıralım ve yarın oraya gidelim.”

Bay Gardener başını salladı. “Olur hayatım.”

Hercule Poirot, Miss Brewster’e döndü. “Denize girecek misiniz, matmazel.”

“A, girdim bile. Bu işi kahvaltıda önce yaptım. Az kalsın biri kafamı yarıyordu. Otelin penceresinden bir şişe attı.”

Bayan Gardener bağırdı. “İşte bu çok tehlikeli bir şey. Bir arkadaşımızın bu yüzden kafası yarıldı. Biri otuz beşinci kattan başına dış macunu tüpü atmış. Tehlikeli bir şey bu. Tabii adamı hemen mahkemeye verdi.” Yün torbasını karıştırmaya başladı. “A, Odell, mor yumağı almamışım. Yatak odasındaki dolabın ikinci ya da üçüncü çekmece-sinde.”

“Getireyim, hayatım.” Bay Gardener uysal bir tavırla ayağa kalkarak uzaklaştı.

Bayan Gardener konuşmasına devam etti. “Biliyor musunuz bazen uygarlığın fazla ilerlediğini düşünüyorum. O büyük keşifler... Atmosferdeki elektrik dalgaları kafalarımızı yoruyor. Belki ortaya yeni bir

kurtarıcının çıkma zamanı geldi... Mösyö Poirot piramitlerin gizemleriyle ilgilendiniz mi hiç?"

Poirot, "Hayır, madam," dedi.

"İnanın çok ilginç bunlar. Örneğin Moskova... Hangi kentti o? Acaba Ninova mı? Moskova onun bir mil kuzeyinde miydi? Her neyse... bir daire çizdiğinizde çok ilginç şeylerle karşılaşıyorsunuz... O Mısırlılara özel bir güç yol göstermiş olmalı. Yoksa bütün bunları tek başlarına yapmış olamazlar. Sonra sayılar ve bunların tekrarıyla ilgili teoriye bakınca durumu hemen anlıyorsunuz. Yani, 'İnsan bundan bir an bile şüphe edemez,' diyorsunuz." Bayan Gardener meydan okurmuş gibi durdu. Ama ne Poirot, ne de Miss Brewster, onunla tartışmak niyetindeydiler.

Belçikalı üzüntüyle beyaz süet ayakkabılarına bakıyordu. Miss Brewster, "Ne o, Mösyö Poirot?" diye sordu. "Ayakkabılarınızla mı yüzdünüz?"

Poirot mırıldandı. "Acelecilik ettim."

Emily Brewster sesini alçaltı. "Bizim vamp bu sabah nerede?"

Bayan Gardener örgüsünden başını kaldırarak Patrick Redfern'e bir göz attı. "Yüzü allak bullak. Fena halde kızdığı belli! Ne yazık, ne yazık... Acaba Bay Marshall ne düşünüyor? O kadar sakın ve nazik bir adam ki. Tam bir İngiliz o. Alçakgönüllü ve ağzısıklı. Ne düşündüğünü anlamak mümkün değil."

Patrick Redfern ayağa kalkarak kumsalda bir aşağı bir yukarı doluşmaya başladı. Gardener fısıldadı. "Tıpkı kaplana benziyor."

Üç çift göz genç adama dikildi. Bu ısrarlı bakışlar, Patrick Redfern'i rahatsız etmeye başlamıştı. Artık somurtkanlığı da geçmişti. Şimdi genç adam öfkesinden köpürüyordu.

O derin sessizlikte kara tarafından bir çan sesi yankılandı. Miss Brewster başını salladı. "Rüzgâr yine doğudan esiyor demek? Çünkü kuledeki saatin sesi duyuluyor..."

Bay Gardener yanlarına dönünceye dek kimse konuşmadı. Adamın elinde parlak mor bir yün yumağı vardı. Karısı, "A, Odell," diye bağırdı. "Nerede kaldın?"

“Bağışla, hayatım. Ama bunu çekmecede değil, gardrobun rafında buldum.”

“Sahi mi? İşte bu çok garip. Yumağı çekmeceye koyduğumdan emindim. İyi ki, beni mahkemeye tanıklığa çağırmıyorlar. Olayı doğru dürüst hatırlayamayacağımı düşünerek endişeden kurtulamazdım.”

Bay Gardener, “Bayan Gardener çok hassastır,” dedi.

Beş dakika kadar sonra Patrick Redfern onlara döndü. “Bu sabah kürek çekecek misiniz, Miss Brewster? Ben de sizinle gelebilir miyim?”

Miss Brewster neşeyle cevap verdi. “Çok sevinirim.”

Patrick, “İsterseniz, adanın çevresini dolaşalım,” dedi.

Emily Brewster saatine baktı. “Vaktimiz var mı? A, evet... Saat daha on buçuk bile olmamış. Haydi öyleyse, gelin bakalım.”

Birlikte kıyıya indiler. Önce küreklere Patrick Redfern geçti. Genç adam oldukça kuvvetliydi. Küçük kayık hızla ilerlemeye başladı. Emily Brewster beğeniyle başını salladı. “Bravo. Böyle hızla çekmeye devam edebilecek misiniz?”

Patrick kadına bakarak güldü. Keyfi biraz yerine gelir gibi olmuştu. “Döndüğümüzde avuçlarım iyice su toplamış olacak herhalde.” Başını arkaya attı. Siyah saçları güneşte pırıl pırıl parlıyordu. “Ne olağanüstü bir gün. Doğrusu İngiltere’nin yazı gibi yaz yoktur. Tabii hava açtığında.”

Miss Brewster o kalın sesiyle cevap verdi. “Gerçekten öyle... İngiltere’den başka yerde yaşanmaz.”

“Ben de sizinle aynı fikirdeyim.”

Batıya düşen burnu dönerek kayalığın altından ilerlemeye başladılar. Patrick başını kaldırarak yukarıya baktı. “Bu sabah Güneşli Köşede kimse var mı? A, evet... Bakın biri şemsiyesini açmış. Kim acaba?”

Emily Brewster, “Miss Darnley sanırım,” diye mırıldandı. “Çünkü onun böyle bir Japon şemsiyesi var.”

Kıydan ilerlediler. Solda açık deniz uzanıyordu. Emily Brewster Patrick'e baktı. "Keşke öbür taraftan dolaşıydık. Baksanıza akıntı ters yönde."

"Akıntı o kadar şiddetli değil. Bu tarafa yüzdüğüm zaman bunun farkına bile varmadım. Hem öbür taraftan gidemezdik. Herhalde deniz kabarıp, aradaki yolu örtmedi."

"Bu gel-gite bağlı tabii.. Ama Peri Koyunda yüzmenin... daha doğrusu orada açılmanın çok tehlikeli olduğunu söylüyorlar."

Patrick yine hızla kürek çekiyordu. Aynı zamanda dikkatle kayaların arasını araştırmaktaydı. Emily Brewster birdenbire, Arlena denilen kadını arıyor, diye düşündü. Benimle gelmeyi bu yüzden istedi. Kadın bu sabah ortaya çıkmadı. Patrick de şimdi onun nerede olduğunu merak ediyor. Herhalde Arlena bile böyle yaptı. Bu da onun oyunlarından biri. Genç adamı kendine daha çok bağlamak istiyor.

Kayalık bir burnu dönerek, Peri Koyuna girdiler. Küçük bir yerdi burası. Kıyı kayalarla doluydu. Koy kuzeybatıya bakıyordu. Yukarda kayalıklar denize doğru bir çıkıntı yapmaktaydı. Çay zamanı çok güzel olurdu burası. Ama sabahları kayaların çıkıntısı kumluğun güneş almasına engel olduğu için, Peri Koyuna pek kimse gitmezdi. Yine de bu sabah kumlukta biri vardı. Patrick Redfern durakladı. Sonra da sanki bir şey olmamış gibi küreklere asıldı. Sakin bir tavır takınmaya çalışarak, "A" diye mırıldandı. "Bu da kim?"

Miss Brewster gizliden gizliye alay ederek cevap verdi. "Arlena Marshall'a benziyor."

Patrick bunu yeni fark etmiş gibi başını salladı. "Gerçekten de öyle." Kayığın burnunu sahile doğru çevirdi.

Emily Brewster karşı çıkarak, "Buraya çıkıp ne yapacağız?"

Patrick çabucak, "Daha çok vaktimiz var," dedi.

Kadının yüzüne gözlerinde utangaç bir yalvarmayla baktı. Bu haliyle sessiz sedasız sahibine yalvaran bir fino köpeğine benziyordu. Miss Brewster bir şey söylemedi. Yalnızca, zavallı çocuk, diye düşündü. Kadına fena halde tutulmuş... Yapılacak bir şey de yok. Kuşkusuz onun da aklı başına gelecek sonunda.

Kayık hızla kıyıya yaklaşıyordu. Arlena Marshall kumların üzerinde yüzükoyun yatmaktaydı. Kollarını yana açmıştı. Küçük beyaz sandal biraz ilerde kıyıya çekilmişti. Bir şey Emily Brewster'in tuhafına gitti. Bildiği bir sahneye bakıyordu. Ama durumda yine bir tuhafılık vardı. Sonra birdenbire işi anladı. Arlena Marshall tam anlamıyla güneşlenmeye çalışan bir insan gibi uzanmıştı. Emily Brewster kadının otelin yanındaki kumsalda da böyle yattığını çok görmüştü. Arlena başını güneşten korumak için yeşil karton şapkayı giyer, tunç rengi kollarını da yana açardı.

Ama... Peri Koyunda güneş yoktu ki... Kumluğa güneş saatler sonra gelecekti. Yukardaki çıkıntılı kayalar kıyının gölgede kalmasına neden oluyordu. Emily nedenini bilmediği bir endişe duydu...

Kayık kumlara sürünerek yavaşladı. Patrick, "Merhaba Arlena!" diye seslendi.

Sonra Emily Brewster'in endişesi belirli bir korku halini aldı. Nendense Arlena, Patrick'e cevap vermedi, yerinden de kımıldamadı.

Emily, Patrick Redfern'in yüzündeki ifadenin değiştiğini fark etti. Genç adam kayıktan atladı. Emily Brewster de peşinden. Kayığı kumsala çektiler. Sonra da kayaların dibinde hareketsiz yatan Arlena'ya doğru koştular. Kadının yanına ilk Patrick erişti. Emily Brewster de hemen onun arkasındaydı.

Miss Brewster rüyada gibi Arlena'nın bronzlaşmış kollarına ve bacaklarına... yeşil rengi şapkasının altından kaçmış olan kırmızı bukleye... sırtı beline kadar açık olan beyaz mayoya baktı... Sonra kadının kollarını acayip bir biçimde açmış olduğunu fark etti. Galiba... Arlena yere uzanmamış... biri onu kumların üzerine fırlatmıştı. Miss Brewster, Patrick'in korkuyla fısıldadığını duydu. Genç adam hareketsiz yatan Arlena'nın yanında diz çökmüştü. Uzanıp kadının eline... koluna dokundu. Sonra da titreyerek, "Arlena..." diye fısıldadı. "Tanrım! Ölmüş!"

Şapkayı usulca kaldırarak kadının yüzüne bakmaya çalıştı. "Tanrım onu boğmuşlar."

Sanki zaman durdu. Emily Brewster rüyada gibi, “Hiçbir şeye dokunmamamız gerekir,” dedi. “Polisi beklemeliyiz.”

Patrick mırıldandı. “Evet, evet...” Sonra ısırapla, “Kim?” diye inledi. “Kim? Bunu Arlena’ya kim yaptı? Öldürülmüş olamaz! Buna inanmam!”

Emily Brewster başını salladı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Genç adamın derin bir soluk aldığını, sonra korkunç bir kinle homurdandığını duydu. “Bunu yapan köpeği bir elime geçirirsem...”

Emily Brewster ürperdi. Katil kayalardan birinin arkasına gizlenmiş gibi geliyordu ona. Sonra yüksek sesle, “Herhalde Arlena’yı öldüren adam, buradan çabucak uzaklaştı,” dedi. “Polis çağırmamız gerekli. Belki...” Durakladı. “Birimizin burada beklemesi daha iyi olur.”

Patrick Redfern başını salladı. “Ben beklerim.”

Emily Brewster rahat bir soluk aldı. Korktuğunu itiraf edecek kadınlardan değildi. Yine de cesedin başında beklemeyi hiç istemiyordu. O manyak belki de hâlâ oralardaydı. “İyi,” diye mırıldandı. “Çabuk giderim. Kayığı alacağım tabii. Çünkü merdivenlerden tırmanmam olaksız. Leather Combe’de bir polis karakolu var sanırım.”

Patrick Redfern dalgın dalgın mırıldandı. “Evet, evet.”

Emily Brewster hızla kürek çekerken, Patrick’in de ağır ağır ölünün yanına diz çöktüğünü gördü. Genç adam yüzünü avuçlarına gömmüştü. Üzüntüsü öylesine belliydi ki, Miss Brewster istememesine karşın ona acıdı. Patrick şimdi ölen efendisinin başucunda bekleyen sadık bir köpeğe benziyordu. Ama Emily akıllı başında bir kadındı. Bu yüzden, Arlena’nın ölmesi hem Patrick, hem de Christine için iyi oldu, diye düşündü. Kenneth Marshall’la Linda için de öyle... Ama zavallı bunu anlayacak halde değil...

Evet, akıllı başında bir kadındı Miss Brewster.

Müfettiş Colgate kayaların yanında durmuş, polis doktorunun işini bitirmesini bekliyordu. Patrick Redfern'le Emily Brewster daha uzaktalardı. Dr. Neasdon çevik bir hareketle cesedin yanından kalktı. “Boğulmuş. Katilin elleri çok kuvvetliymiş. Kadın fazla direnememiştir. Cani kendisini hazırlıksız yakalamış sanırım.”

Emily Brewster ölünün yüzüne bir göz attı. Sonra da telaşla başını çevirdi. Arlena'nın yüzü ne kadar korkunçtu... İyice morarmıştı.

Müfettiş Colgate, “Ne zaman öldürülmüş?” diye sordu.

Neasdon hiddetle homurdandı. “Bazı şeyleri öğrenmedikçe kesin bir şey söyleyemem. Göz önüne alınması gereken bir sürü sorun olduğunu biliyorsun... Hım... Şimdi bire çeyrek var... Kadını ne zaman buldunuz?” Patrick'e dönmüştü.

Genç adam başını salladı. “On ikiye geliyordu galiba... Saati tam bilmiyorum...”

Emily Brewster atıldı. “Cesedi bulduğumuz zaman tam on ikiye çeyrek vardı.”

“Ah... Siz buraya kayıkla geldiniz değil mi? Kadının burada yattığını ne zaman gördünüz?”

Emily Brewster düşündü. “Şu kayalık burnu ondan beş altı dakika önce döndük sanırım.” Patrick'e baktı. “Öyle değil mi?”

Genç adam dalgın dalgın mırıldandı. “Evet, evet... Sanırım.”

Neasdon, müfettişe alçak sesle, “Kadının kocası mı?” diye sordu. “Ya?.. Değil mi? Ne bileyim ben?.. O kadar üzgün bir hali var ki...” Sesini yükselterek, ciddi bir tavırla konuşmaya başladı. “Cesedi on ikiye yirmi kala görmüşler, diyelim. Herhalde kadın da ondan bir iki dakika önce öldürülmüştü. Yani ölüm saatini şu şekilde saptayabiliriz. On bir- on ikiye çeyrek kala arası... En erken on bire çeyrek kala...”

Müfettiş not defterini sert bir hareketle kapadı. “Teşekkür ederim. Bu çok işimize yarayacak. Zamanın belirli olması iyi.” Miss Brewster'e döndü. “Buraya kadar olanları anladım. Siz Miss Emily Brewster'siniz.

Bu Bay Patrick Redfern. Her ikiniz de Korsan Roger Otelinde kalıyorsunuz. Ölü de yine otel müşterilerinden Bay Kenneth Marshall'ın karısı." Miss Brewster başını salladı. Müfettiş Colgate, "Artık Korsan Rogar'e dönebilirsiniz," diyerek memurlarından birine işaret etti. "Hawkes, sen burada bekle. Koya kimseyi sokma. Daha sonra Phillips'i yollarım."

Albay Weston hayretle bağırdı. "Vay vay vay! Doğrusu sizi burada bulacağım hiç aklıma gelmezdi."

Hercule Poirot polis müdürünün sözlerini uygun bir şekilde cevaplandırdıktan sonra, "St. Loo'daki o olayın üzerinden yıllar geçti..." diye mırıldandı.

Weston güldü. "Öyle ama o olayı hiçbir zaman unutmadım. Ömrümde o kadar şaşırdığımı hatırlamıyorum... Doğrusu, o cenaze töreni için beni nasıl kandırdığınızı hâlâ anlamış değilim. Olmayacak şeydi bu!"

Poirot gülümsedi. "Ama o sayede gerçeği öğrendik, Albay Weston."

"Orası öyle. Ama herhalde bilinen yöntemlerle de işin içyüzünü ortaya çıkarabilirdik."

Poirot itiraza kalkmadı. "Herhalde..."

Polis müdürü, "Yine bir cinayete karıştınız," dedi. "Bu olay hakkında neler düşünüyorsunuz?"

Poirot ağır ağır cevap verdi. "Daha kesin bir fikrim yok. Ama bir cinayet bu."

"Bize yardım edecek misiniz?"

"Eğer izin verirseniz."

"Dostum, bize yardım ederseniz gerçekten gönül borcu duyarız. Bu Scotland Yard'a göre bir olay mı, yoksa değil mi? Daha bir şey bilmediğimiz için de bu konuda bir karar veremedik. İlk bakışta, katil bu çevredenmiş gibi görünüyor. Öte yandan oteldekilerin hepsi de buranın yabancısı. Onlar hakkında bilgi edinmek için Londra'ya gitmek gerek..."

Poirot başını salladı. "Öyle."

Weston devam etti. "Önce kadını en son kim görmüş onu öğrenmeliyiz. Oda hizmetçisi saat dokuzda kadına kahvaltı götürmüş. Danışmadaki kız, onun holden geçerek dışarı çıktığını fark etmiş."

Poirot güldü. "Dostum, korkarım aradığınız adam benim."

"Kadını bu sabah gördünüz mü? Kaçta?"

"Onu beş geçe. Arlena'nın kayığı yüzdürmesine yardım ettim."

"Kadın ona binerek gitti, değil mi?"

"Evet."

"Yalnız mıydı?"

"Evet."

"Onun hangi tarafa gittiğini gördünüz mü?"

"Soldaki burnu döndü."

"Yani Peri Koyuna doğru gitti."

"Evet."

"O zaman saat kaçtı?"

"Sanırım, Arlena buradan onu çeyrek geçe ayrıldı."

Weston düşündü. "Evet.. Uyuyor...Bayan Marshall koya kaç dakikada gidebilirdi dersiniz?"

"Ah... Bu konuda tecrübeli değilim. Sandala filan binmekten hoşlanmam. Kadın belki oraya yarım saatte gitmiştir."

Albay, "Ben de öyle düşünüyorum," diye cevap verdi. "Herhalde kürekleri fazla hızla çekmiyordu? Evet... Kesinlikle koya on bire çeyrek kala erişti... Çok iyi..."

"Doktor onun kaçta öldüğünü düşünüyor?"

"Neasdon kesin bir şey söylemekten kaçınıyor. İhtiyatlı bir adamdır. Kadının en erken on bire çeyrek kala öldüğünü sanıyor."

Poirot başını salladı. "Bir şey daha var! Bayan Marshall kıyıdan uzaklaşırken, kendisini gördüğümü kimseye söylemememi tembih etti."

Weston hayretle ona baktı. "Hım... Bu biraz anlamlı değil mi?"

Poirot mırıldandı. "Evet. Bana da öyle geldi."

Weston bıyığını çekiştirirdi. “Buraya bakın, Poirot. Siz deneyimli, görmüş geçirmiş bir adamsınız. Bayan Marshall nasıl bir kadındı?”

Belçikalı hafiyenin dudaklarının kenarlarında hafif bir gülümseme uçuştı. “Bunu daha öğrenmediniz mi?”

Polis müdürü alayla, “Kadınların onun hakkında ne düşündüklerini öğrendim,” dedi. “Ama onların sözleri ne dereceye kadar doğru? Kadın gerçekten Patrick Redfern’le sevişiyor muydu?”

“Bundan eminim.”

“Adam, Bayan Marshall’ın peşinden bu adaya geldi demek?”

“Öyle sanıyorum.”

“Ya kadının kocası? O durumu biliyor muydu? Bu konuda neler düşünüyordunuz?”

Poirot ağır ağır cevap verdi. “Bay Marshall’ın ne düşündüğünü... anlamak pek kolay değil. Duygularını belli etmeyen bir insan...”

Weston sert bir sesle, “Ama adamın bir şeyler düşündüğü kesin,” diye bağırdı. “Öyle değil mi?”

Poirot başını salladı. “Evet, haklısınız..”

Polis müdürü Bayan Castle’la oldukça dikkatli bir tavırla konuşmaya çalışıyordu. Kadın, Korsan Roger Otelinin hem sahibi, hem de müdürüydü. Saçları kıvılcıkla boyalı, iri göğüslü, kırkını aşkın bir kadındı Bayan Castle. İnsanı rahatsız edecek derecede kibar bir tavır takınmıştı.

“Otelimde böyle bir şey olsun. İnlanılacak şey mi bu? Korsan Roger Oteli sakın bir yerdir. Buraya daima seçkin kimseler gelir. Hiç gürültü patırtı etmezler. Yani burası St. Loo’daki büyük otellere benzemez.”

Albay Weston, “Evet, Bayan Castle,” diye cevap verdi. “Ama dikkatle yönetilen... yerlerde de... böyle kazalar olur.”

Bayan Castle ciddi bir tavırla oturan Colgate’e yalvarır gibi baktı. “Müfettiş Colgate’in beni destekleyeceğinden eminim. Kanunlara da ima uyarım ben. Şimdiye dek bir uygunsuzluğumuz görülmedi.”

Weston onun sözünü kesti. “Evet, inanıyorum. Hem sizi suçlu bulduğumuz yok.”

Bayan Castle inledi. “Ama bu olaydan sonra otelin adı çıkacak. Meraklılar karşıya toplanıp buraya bakacaklar. Tabii adaya otel müşterilerinden başkasının girmesi yasak... Ancak herkes karşıya gelip, parmağıyla Korsan Roger’i işaret edecek.” Titredi.

Müfettiş Colgate bu fırsattan yararlanmaya karar verdi. “Sırası gelmişken... Başkalarının adaya girmelerine nasıl engel oluyorsunuz?”

“Bu konuda çok titizim.”

“Evet, anlıyorum. Ama ne gibi önlemler alıyorsunuz? Kalabalığı nasıl uzaklaştırıyorsunuz? Yazın tatile çıkanlar her yere sinek gibi üşüşürler.”

Bayan Castle tekrar titredi. “Otobüscülerin suçu bu. Geçenlerde Leather Combe rıhtımına tam on sekiz otobüs dizilmişti.”

“Ya... Peki siz insanların buraya gelmesine nasıl engel oluyorsunuz?”

“Her tarafta levhalar var. Sonra deniz yükselince, karayla bağlantımız kesiliyor.”

Bayan Castle açıkladı. “Yolun üzerinde bir kapı var, üzerinde Kaptan Roger Oteli yazılı. ‘Dikkat, otel müşterilerinden başka kimse içeri giremez. Bu yol sadece Kaptan Roger’e gider.’ Yolun iki tarafı uçurum. Yukarı tırmanmaları olanaksız.”

“Ama biri kayıkla adaya gelip koylardan birinde karaya çıkabilir, değil mi? Buna engel olamazsınız.”

“Böyle bir şey sık olmuyor. Bunu yapacak kimsenin kayığı Leather Combe’den kiralaması gerek... Ama ada oraya oldukça uzak. Sonra körfezin tam dışında şiddetli bir akıntı var. Ayrıca Martı Koyuyla, Peri Koyuna da levhalar koyduk. Sonra George ve William karaya en yakın olan kumsalı sürekli denetlerler.”

“George’la William kim?”

“George kayıklara, raftlara bakıyor. William’sa bahçıvan. Kortları filan da o düzeltiyor.”

Albay Weston sabırsız bir tavırla, “Durum anlaşılıyor,” diyerek başını salladı. “Karşıdan kimsenin gelmediğini ileri süremeyiz. Ama

böyle biri gözükme tehlikesini göze almaya zorunluydu. Daha sonra George ve William'la konuşuruz.”

Bayan Castle mırıldandı. “Turistler hiç hoşuma gitmez. Çok gü-rültücü olurlar. Yola portakal kabukları ve sigara paketleri atarlar. Ama içlerinden birinin katil olacağı hiç aklıma gelmezdi. Ah! Ne korkunç bir olay bu. Bayan Marshall gibi bir kadının öldürülmesi... hem de bo-ğulması...” Bayan Castle bu sözü güçlkle söyleyebilmişti.

Müfettiş Colgate onu yatıştırmaya çalıştı. “Evet, hoş bir olay değil bu.”

“Ya gazeteler? Hepsi de otelimizden söz edecek!”

Colgate hafifçe güldü. “Bir bakıma reklam sayılır bu.”

Bayan Castle dikleşti... İri göğüsleri titrerken korsesinin balinaları da gıcırdadı. Kadın buz gibi bir sesle, “Bu türden reklamlar hiç hoşuma gitmez, Bay Colgate,” diyerek cevap verdi.

Albay Weston söze karıştı. “Bayan Castle, sizden istediğim listeyi hazırladınız mı?”

“Evet, efendim. Müşterilerin adını teker teker yazdım.”

Albay Weston listeye çabucak bir göz attıktan sonra, odanın bir köşesinde oturan Hercule Poirot'ya döndü. “Herhalde bize bu konuda yardım edebileceksiniz...” İsimleri okudu. “Ya hizmetliler?”

Bayan Castle ona ikinci bir liste daha uzattı. “Burada oda hizmet-çileri şef garson ve üç garson, barmen Henry yazılı... Ayakkabıları Wil-liam boyuyor... Sonra aşçıyla iki yardımcısı var.”

“Bize biraz garsonlardan söz eder misiniz?”

“Şef garson Allbert buraya Plymouth'daki Vincent Otelinden gel-di. Orada yıllardan beri çalışıyordu. Diğer üç garsonun ikisi üç... biri de dört yıldır Korsan Roger'de. Hepsi de gayet iyi ve dürüst çocuklardır. Henry otel açıldığından beri burada. Onu herkes tanır.”

Weston başını sallayarak Colgate'e döndü. “Kuşku uyandıracak bir şey yok. Tabii onlar hakkında yine soruşturma yaparsın. Teşekkür ederiz, Bayan Castle.”

“Başka bir arzunuz var mı?”

“Şu anda yok.”

Bayan Castle balina gıcırıtları arasında odadan çıktı. Weston, “Önce Kenneth Marshall’la konuşmalıyız,” dedi.

Biraz sonra genç adam karşılarındaydı, soruları cevaplandırıyor-du. Yüzünün hatları biraz gerilmişti ama yine de çok sakindi. Orada güneşte otururken, gerçekten yakışıklı bir adam olduğunu anlıyordunuz. Yüz hatları düzgün, ağzı biçimli ve gözleri de koyu maviydi.

Weston, “Bunun sizin için korkunç bir darbe olduğunu biliyorum, Bay Marshall,” dedi. “Yalnız mümkün olduğunca hızlı bilgi toplamak zorundayız.”

Kenneth başını salladı. “Biliyorum. Sorulara devam edebilirsiniz.”

“Bayan Marshall ikinci karınız mıydı?”

“Evet.”

“Onunla evleneli ne kadar olmuştu?”

“Hemen hemen dört yıl.”

“Evlenmeden önce adı neydi?”

“Helen Stuart. Sahne adı Arlena Stuart’tı.”

“Aktris miydi?”

“Evet. Hem Revue tiyatrosunda, hem de müzikli piyeslerde oynuyordu.”

“Evlendikten sonra sahneden çekilmiş miydi?”

“Hayır. Arlena tiyatroyu bundan bir buçuk yıl önce bırakmıştı.”

“Bunun özel bir nedeni var mıydı?”

Kenneth Marshall bir an düşündü. “Hayır... Arlena yalnızca ‘Tiyatrodan bıktım,’ demişti.”

“Bunu sizin üstelemeiniz üzerine yapmamıştı, değil mi?”

Kenneth hafifçe güldü. “Onun tiyatrodan vazgeçmesini istiyordum. Ama üstelemedim.”

“Bu yüzden kavgaya etmediniz mi?”

“Ne münasebet! Karım istediği biçimde davranmakta özgürdü.”

“Sizinki mutlu bir evlilik miydi?”

Kenneth Marshall soğuk bir tavırla cevap verdi. “Tabii.”

Albay Weston bir an durdu. “Bay Marshall, karınızı kim öldürmüş olabilir?”

Kenneth hiç duraksamadan, “Bilmiyorum...” dedi.

“Karınızın düşmanı var mıydı?”

“Belki.”

“Ya?”

Kenneth çabucak atıldı. “Beni yanlış anlamayın. Karım bir aktisti. Üstelik çok da güzeldi. Bu iki nedenle başkalarının kıskançlıklarını uyandırıyor. Roller için tartışmalar çıkıyor... diğer aktrisler onunla rekabete kalkıyorlardı. Karım nereye giderse gitsin kıskançlık, kin, nefret ve haksızlıkla karşılaşılıyordu... Ama tanıştığı kimselerin onu öldürecek tipte insanlar olduklarını sanmıyorum.”

Hercule Poirot ilk kez söze karıştı. “Yani karınızın düşmanlarının daha çok kadın olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?”

Kenneth Marshall ona baktı. “Evet... Öyle...”

Polis müdürü, “Karınıza düşman olan erkekler yok muydu?” diye sordu.

“Yoktu.”

“Karınız oteldekilerden herhangi bir kimseyi daha önceden tanıyor muydu?”

“Galiba bir kokteyl partide Bay Redfern’le tanışmıştı.”

Weston durakladı. Bu konuda başka sorular sorup sormamaya karar veremiyordu. En sonunda konuyu değiştirmeye karar verdi. “Şimdi... bu sabaha gelelim. Karınızı en son ne zaman gördünüz?”

Kenneth bir an düşündü. “Aşağıya kahvaltıya inerken, onun odasına uğradım...”

“Bağışlayın ama karınızla ayrı odalarda mı kalıyordunuz?”

“Evet.”

“Bayan Marshall’ın odasına kaçta uğradınız?”

“Saat dokuz vardı sanırım.”

“Ne yapıyordu?”

“Gelen mektupları açıyordu.”

Agatha Christie

“Size bir şey söyledi mi?”

“Öyle önemli bir şey söylemedi. Yalnızca, ‘Günaydın,’ dedi. ‘Hava ne güzel değil mi?’”

“Davranışları nasıldı? Kendisinde bir gariplik var mıydı?”

“Yo. Çok normaldi.”

“Heyecanlı, üzüntülü ya da endişeli değil miydi?”

“Böyle bir şeyin farkına varmadım.”

Hercule Poirot, “Gelen mektuplardan söz etti mi hiç?” diye sordu. Kenneth yine hafifçe güldü. “Yanılmıyorsam zarfların hepsinde de fatura vardı.”

“Karınız yatakta mı kahvaltı etti?”

“Evet.”

“Her zaman böyle mi yapardı?”

“Evet.”

Hercule Poirot, “Aşağıya kaçta inerdi?” dedi.

“Onla on bir arası... Daha çok on bire doğru.”

Belçikalı devam etti. “Yani karınızın onda aşağıya inmesi pek de normal bir şey sayılmazdı. Öyle değil mi?”

“Evet. Arlena aşağıya o kadar erken inmezdi.”

“Ama bu sabah inmişti. Buna ne dersiniz, Bay Marshall?”

Kenneth sakın sakın omzunu silkti. “Ne diyeyim? Belki de buna havanın güzelliği neden oldu.”

“Odasında olmadığını ne zaman fark ettiniz?”

Kenneth kımıldandı. “Kahvaltıdan sonra, tekrar odasına uğradım. Arlena içerde değildi. Buna biraz şaşırdım.”

“Sonra da kıyıya inerek, bana karınızı görüp görmediğimi sordunuz.”

“Şey... evet.” Sonra sözcüklere basa basa ekledi. “Siz de görmediğinizi söylediniz.”

Hercule Poirot genç adama masum masum baktı. Sonra usulca bıyığını düzeltti.

Weston öne doğru eğildi. “Bu sabah karınızı aramanızın özel bir nedeni var mıydı?”

Kenneth dostça bir tavırla polis müdürüne döndü. “Hayır. Sadece nerede olduğunu merak etmişim, o kadar.”

Weston durdu. Sandalyesini hafifçe arkaya itti. “Bay Marshall, biraz önce karınızın Bay Patrick Redfern’i daha önceden tanıdığını söylediniz.” Sesi tümüyle değişmişti. “Karınız Redfern’le ne dereceye kadar dosttu?”

Kenneth mırıldandı. “Pipo içebilir miyim?” Ceplerini yokladı. “Ah... Pipomu bir yerde unutmuşum.” Poirot ona tabakasını uzattı. Genç adam bir sigara alarak yaktı. “Teşekkür ederim...Redfern’i soruyordunuz, Bay Weston... Karım onunla bir kokteylde tanıştığını söylemişti.”

“Yani o Bayan Marshall’ın rastlantıyla tanıştığı bir adamdı?...”

“Evet. Sanırım.”

“Ama... buraya geldikten sonra...” Polis müdürü durdu. “Dostlukları iyice ilerlemiş sanırım.”

Kenneth homurdandı. “Ya?.. Demek öyle sanıyorsunuz? Bunu size kim söyledi?”

“Otelde bu konuda oldukça fazla dedikodu yapılmış.”

Kenneth bir an buz gibi bir öfkeyle Hercule Poirot’ya baktı. “Otelde böyle hikâyeler çok uydurulur.”

“Belki. Ama anladığıma göre Bay Redfern’le karınız bu sözleri haklı çıkaracak biçimde davranıyorlarmış.”

“Yani?”

“Hep beraberlermiş.”

“O kadar mı?”

“Onların birbirlerinden ayrılmadıklarını inkâr mı edeceksiniz?”

“Yo. Belki birbirlerinden ayrılmıyorlardı ama ben bunun farkında değildim.”

“Özür dilerim, Marshall... karınızın Bay Redfern’le... arkadaşlık etmesine kızmıyor muydunuz?”

“Karımın davranışlarını eleştirmeye alışkın değildim ben.”

“Yani bu arkadaşlığa hiçbir şekilde karşı çıkmadınız, öyle mi?”

“Evet.”

“Bunun bir rezalet halini almasına... Bay Redfern’le karısının arasının açılmasına rağmen mi?”

Kenneth Marshall soğuk bir tavırla cevap verdi. “Ben kimsenin işine karışmam. Onların da aynı şekilde davranmalarını isterim... Dedikodu dinlemekten, gevezelik etmekten de hoşlanmam.”

“Bay Redfern’in karınıza karşı büyük bir hayranlık duyduğunu inkâr edecek değilsiniz herhalde?”

“Bay Redfern herhalde karıma hayrandı. Çünkü o erkeklerin çoğunun hayranlığını uyandırırdı. Çok güzel bir kadındı.”

“Ama onların aralarında ciddi bir şey olmadığından emindiniz, değil mi?”

“Bu konuda düşünmedim bile.”

“Onların samimiyetlerini gereğinden fazla ilerlettiklerini bilen bazı tanıkların olduğunu söylersem, ne dersiniz?”

Kenneth mavi gözlerini yine Hercule Poirot’ya dikmişti. Sakin yüzünde hafif bir tiksinti ifadesi belirip kayboldu. “Canınız hikâye dinlemek istiyorsa, dinleyin. Karım öldü. Artık onun kendisini savunması olanaksız.”

“Yani siz bu hikâyelere inanmıyorsunuz.”

İlk kez Kenneth’in alnında hafif ter taneleri belirdi. “İnanmak niyetinde de değilim.” Bir an durdu. “Siz asıl konuyu bırakmış, başka şeylerle ilgileniyorsunuz. Benim neye inandığım ve neye inanmadığım o kadar önemli mi? Cinayeti çözer mi bu?”

Diğerleri cevap vermeden Hercule Poirot atıldı. “Durumu anlamıyorsunuz, Bay Marshall. Cinayet öyle basit bir olay değildir. Böyle bir olaya genellikle kurbanın karakteri ve şartlar neden olur. Kurban... şöyle böyle bir insandır... ve bu yüzden öldürülür. Şimdi... Arlena Marshall’ın nasıl bir kadın olduğunu öğrenmedikçe, katilin nasıl bir insan olduğunu tahmin edemeyiz. Bu soruları da o yüzden soruyoruz.”

Kenneth polis müdürüne döndü. “Siz de öyle mi düşünüyorsunuz?”

Weston biraz şaşaladı. “Bir dereceye kadar... yani...”

Kenneth hafifçe güldü. “Sizin bu fikirde olmadığınızdan kuşku yok. Bu karakter sorunu daha çok Mösyö Poirot’nun uzmanlığı.”

Poirot güldü. “Bana bu konuda en ufak bir yardımda bulunmadığınız için kendinizi kutlayabilirsiniz.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Bize karınız hakkında ne anlattınız? Hiç! Herkesin kendi gözüyle görebileceği bazı şeyleri. Arlena güzeldi. Erkekler tarafından beğeniliyordu. İşte o kadar.”

Kenneth Marshall omzunu silkti. “Siz çıldırmışsınız.” Polis müdürüne dönerek kelimelere basa basa, “Sizin öğrenmek istediğiniz başka bir şey yok mu?” diye sordu.

“Evet, Bay Marshall. Bize bu sabah neler yaptığınızı...”

Kenneth başını salladı. Böyle bir şeyi beklediği anlaşılıyordu. “Her zamanki gibi saat dokuzda salonda kahvaltı edip, gazetemi okudum. Demin de söylediğim gibi yeniden karımın odasına çıktım. Ama o içerde değildi. Kumsala inerek Mösyö Poirot’ya Arlena’yı görüp görmediğini sordum. Biraz denizde yüzdükten sonra tekrar otele döndüm. Sanırım on bire yirmi vardı. Evet, evet. Çünkü salondaki saate bir göz attım. Odama çıktığımda, hizmetçinin işi daha bitmemişti. Ona biraz çabuk olmasını söyledim. Birkaç mektup yazmak ve bunları postaya yetiştirmek istiyordum. Aşağıya inerek barda Henry’le biraz konuştum. On bire on kala odama çıktım. Daktilo makinesinin başına geçerek mektuplarımı yazdım. Bu iş on ikiye on kala bitti. On ikide tenis oynayacağım için çabucak üstümü değiştirdim. Kortu bir gün önceden ayırtmıştık.”

“Tenisi kiminle oynayacaktınız?”

“Bayan Redfern, Miss Darnley ve Bay Gardener’le. Saat on ikide aşağıya inerek korta gittim. Miss Darnley’le Bay Gardener oradalar. Birkaç dakika sonra da Bayan Redfern geldi. Bir saat kadar tenis oynadık. Otele döndüğümüzde de, o... o... olanları öğrendim.”

“Teşekkür ederim, Bay Marshall... Bu soruyu formalite olarak soruyorum tabii... On bire on kalayla on ikiye yirmi kala arası odanızda daktiloda yazı yazdığınızı destekleyecek tanığınız var mı?”

Kenneth hafif bir gülümsemeyle cevap verdi. “Yani Arlena’yı benim öldürdüğümü mü düşünüyorsunuz? Hımm... Oda hizmetçisi bizim kattaydı. Yatakları düzeltiyordu. Herhalde odamdan daktilo sesini duymuştur... Sonra mektuplar da var... O kargaşalıkta, onları atmayı unuttum. Herhalde iyi bir kanıt sayılır.” Cebinden üç zarf çıkardı. Üzerlerinde adresler yazılıydı. Ama pul yapıştırılmamıştı. Kenneth ekledi. “Bu mektuplar aslında gizli. Ama bir cinayet olayını inceliyorsunuz. Kimseye bir şey söylemeyeceğinize güvenmek zorundayım. Zarflarda çeşitli hesaplar var. Adamlarınızdan birine bu listeleri daktiloda yazdırın. Bu işi ancak bir saatte bitirebildiğini göreceksiniz.” Bir an durdu. “Sizi inandırabildiğimi umarım.”

Weston nezaketle, “Sizden kuşkulandığım yok,” dedi. “Ama adada herkese on biri çeyrek geçeyle on ikiye yirmi kala arası neler yaptıklarını soracağız.”

Kenneth mırıldandı. “Herhalde.”

Weston ona doğru eğildi. “Bir şey daha var, Bay Marshall. Karınızın malı mülkü var mıydı? Bunları kime bıraktı dersiniz?”

“Yani Arlena’nın vasiyetnamesi olup olmadığını mı soruyorsunuz? Doğrusu onun vasiyetname hazırlattığını pek sanmıyorum.”

“Ama emin değilsiniz?”

“Arlena’nın avukatı Bay Markett’dir. Adamın yazıhanesi Bedford Alanında. Karımın sözleşmelerine filan hep o bakardı. Ama Arlena’nın vasiyetname hazırlattığını hiç sanmıyorum. Böyle şeylerin tüylerini diken diken ettiğini söylerdi...”

“Vasiyetname yapmamışsa, o zaman tüm malı mülkü kocasına... yani size kalacak.”

“Herhalde.”

“Karınızın yakın akrabası var mı?”

“Sanmıyorum. Varsa bile bana onlardan hiçbir zaman söz etmedi. Babasıyla annesinin, o çok küçükken öldüğünü... erkek ya da kız kardeşi olmadığını biliyorum.”

“Her neyse... Anlaşılan karınızın bırakacağı fazla bir şeyi yoktu.”

Kenneth sakın sakın, “Tam tersi,” diye cevap verdi. “Daha iki yıl önce yakın dostlarından Sir Robert Erskin ölmüş ve servetinin bir bölümünü ona bırakmıştı... Yüz bin sterlini buluyordu sanırım.”

Müfettiş Colgate başını kaldırdı. O zamana dek sesi pek çıkmayan adamın gözleri parlamıştı. “O halde Bayan Marshall zengin bir kadın sayılırdı.”

Kenneth omzunu silkti. “Herhalde.”

“Ve onun vasiyetname yapmadığını iddia ediyorsunuz?”

“Bunu Arlena’nın avukatına sorabilirsiniz. Ama karımın vasiyetname bırakmadığından eminim. O böyle şeyleri uğursuzluk sayardı.” Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Kenneth, “Başka soracağınız bir şey var mı?” dedi.

Weston başını salladı. “Sanmıyorum. Ne dersin, Colgate? İzninizle size başsağlığı dilemek istiyorum.”

Kenneth gözlerini kırptırdı. “Efendim?... A... teşekkür ederim.” Hızla odadan çıktı.

Diğerleri birbirlerine baktılar. Weston mırıldandı. “Çok soğukkanlı bir adam. Ağzından laf almak kolay değil. Ne dersin, Colgate?”

Müfettiş içini çekti. “Onun hakkında karar vermek kolay değil. Adam duygularını belli etmiyor. Böyleleri tanık sandalyesine çıktıklarında jürinin üzerinde hiç de iyi izlenim bırakmazlar. Oysa bir bakıma haksızlıktır bu. Çünkü onlar da çok ıstırap çeker ama bunu gösteremezler. Jüri bu tavırları yüzünden Wallace’ı suçlu bulmuştu. Ama jüri üyeleri karısını kaybeden bir adamın bu kadar soğukkanlı olmasını normal bulmamışlardı.”

Weston, Poirot’ya döndü. “Siz ne dersiniz, Poirot?”

Belçikalı ellerini kaldırdı. “Ne diyebilirim? Kapalı bir kutu o. Rolünü de seçmiş... Hep bir şey görmediğini, duymadığını ve bilmediğini iddia edecek.”

Colgate,”Cinayet için birkaç neden var,” diye atıldı. “Kıskançlık... Para... Tabii böyle olaylarda önce kocadan kuşkulanıılır. Eğer adam karısının o gençle seviştiğini biliyor ve...”

Poirot onun sözünü kesti. “Marshall’ın bunu bildiğinden eminim.”
“Neden?”

“Dinleyin, dostum. Dün gece Güneşli Köşede Bayan Redfern’le konuştum. Ondan ayrılıp otele dönerken o ikisini... yani Arlena Marshall’la Patrick Redfern’i gördüm. Bundan bir iki dakika sonra da Marshall’la karşılaştım. Yüzü son derece ifadesizdi, ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Gereğinden fazla sakindi! Çok sakin. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?”

Colgate tereddütle ona baktı. “Eh... Siz öyle düşünüyorsanız...”

“Bundan eminim... Ama öyle de olsa ne çıkar?.. Kenneth Marshall’ın karısına karşı neler duyduğunu bilmiyoruz ki.”

Albay Weston, “Kadının ölümünü soğukkanlılıkla karşılamış,” dedi.

Poirot hoşnutsuz bir tavırla başını sallarken Colgate konuştu. “Bazen böyle sakın adamlar için için kaynarlar. Duygularını hep baskı altında tutarlar. Belki de adam karısını deli gibi seviyor ve çok kıskanıyordu. Ama Marshall bunu belli edecek bir tip değil.”

Poirot bıyıklarını düzeltti. “Bu önemli. Kenneth Marshall ilginç bir tip... Beni çok ilgilendiriyor. O daktilo makinesi. Buna ne dersin, Colgate?”

Müfettiş gözlerini kıstı. “Bu konuda Marshall’a inanmaya hazırım. Çünkü aslında öyle ustaca bir şey değil bu. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi? Adamın anlattıkları akla uygun. Eğer oda hizmetçisi daktilo makinesinin sesini duymuşsa o zaman Marshall’ı şüpheliler listesinden sileriz. Başkalarının üzerinde dururuz..”

Weston kaşlarını kaldırdı. “Hım... Örneğin kimlerin?”

Üçü de bir süre bu sorunun cevabını düşündüler.

En sonunda Colgate konuşmaya başladı. “Sorun şu: Katil dışardan mı gelmişti? Yoksa otel müşterilerinden biri miydi? Hizmetlileri de unutmamalı ama onların bu işle bir ilişkisi olduğunu sanmıyorum. Evet, katil ya oteldeki müşterilerden biri ya da yabancı. Olaya bu açıdan bakmak gerekli... Şimdi gelelim cinayet nedenine. Önce... para konusu.

Kadının ölümü bu bakımdan sadece kocasının işine yarayacaktı... Başka hangi nedenler olabilir? Bir... kıskançlık... İlk bakışta bu olayda bir Crime Passionel gibi duruyor.” Poirot’ya doğru eğildi.

Belçikalı gözlerini tavana dikti. “Bunun da çok çeşidi var.”

Müfettiş Colgate devam etti. “Kocasını kadının düşmanları... gerçek düşmanları olmadığını ileri sürüyor. Buna inanmadım tabii. Bence Arlena Marshall gibi bir kadın çok kişiyi kendine düşman ederdi. Öyle değil mi, efendim?”

Poirot ona baktı. “Gerçekten öyle. Arlena kolaylıkla düşman kazanacak bir insandı. Yine de bence bu düşman varsayımı üzerinde durmaya değmez. Çünkü Arlena’ya daima kadınlar düşman olurdu.”

Albay Weston mırıldandı.”Bu doğru. Otelde onu çekıştirenler yine kadınlardı.”

Poirot sözlerine devam etti. “Bu cinayeti bir kadının işlediğini pek sanmıyorum. Doktor ne dedi?”

Weston içini çekti. “Neasdon katilin erkek olduğundan hemen hemen emin gibi. Caninin iri ve kuvvetli elleri varmış... Tabii atlet yapılı bir kadın da bu cinayeti işlemiş olabilir... ama sanmıyorum.”

Poirot, “Öyle,” diyerek başını salladı. “Bir kadın çaya arsenik karıştırır... düşmanına zehirli çikolatalar gönderir... onu bıçaklar, hatta vurur ama elleriyle boğmaz. Katilin erkek olduğu kesin... Bu yüzden de işler iyice karışıyor. Çünkü otelde Arlena Marshall’ın ölmesini isteyebilecek iki kişi var. Ama onların ikisi de kadın.”

Weston, “Herhalde bunlardan biri Redfern’in karısı,” dedi.

“Evet. Belki Christine Redfern, Arlena’yı öldürmeye karar vermişti. Çünkü Arlena hayatını altüst etmek üzereydi. Bence, Christine cinayet işleyebilecek bir tip. Ama onun rakibini boğabileceğini sanmıyorum. Çünkü Christine’in bütün kıskançlığına ve çektiği üzüntüye karşın öyle fazla heyecanlı, ateşli bir tip olmadığı belli. Aşkta da öyle olmalı. Kocasına çok bağlı ve sadık... ama tutkulu bir kadın değil... Demin de dediğim gibi Christine, Arlena’yı arsenikle zehirleyip öldürebilirdi. Ama onu boğamazdı. Zaten kadının bunu yapması imkânsız. çünkü elleri ve ayakları çok küçük.”

Weston başını salladı. “Kadınca bir cinayet değil bu. Katil erkek.”

Müfettiş Colgate öksürdü. “Aklıma başka bir şey geldi, efendim. Belki Arlena Marshall, Bay Redfern’le tanışmadan önce başka biriyle sevişiyordu. Ona X diyelim. Redfern yüzünden X’i başından attı. Adam kıskançlık ve öfkeden deliye döndü. Kadının peşinden buraya kadar geldi. Çevrede bir yerde bir oda tuttu. Sonunda da bugün adaya gelerek Arlena Marshall’ı öldürdü. Bu mümkün değil mi?”

Weston, “Tabii mümkün,” diye bağırdı. “Bunu kanıtlamak da kolay. Katil adaya yoldan yürüyerek mi geldi? Yoksa kayıkla mı? Bana kalırsa kayıkla. Öyleyse bunu bir yerden kiraladı. Sen gereken araştırmayı yap.” Poirot’ya döndü. “Colgate’in varsayımına ne dersiniz?”

Poirot ağır ağır cevap verdi. “Katil her şeyi rastlantılara bırakmış oluyor... Sonra... bu varsayımın yanlış bir tarafı var... Ben... kıskançlık ve öfkeyle neredeyse çıldıran bu adamı hayalimde canlandıramıyorum...”

Colgate atıldı. “Ama kadın erkekleri çıldırtıyormuş. Redfern’e bakın...”

“Biliyorum, biliyorum. Yine de...” Colgate ona merakla bakıyordu. Poirot kaşlarını çatarak başını salladı. “Sanırım bir şey gözümüzden kaçtı...”

6

Albay Weston otelde kalanların listesini gözden geçiriyordu. Yüksek sesle okumaya başladı.

Binbaşı ve Bay Cowan

Miss Pamela Cowan

Bay Robert Cowan

Bay ve Bayan Masterman

Bay Edward Masterman

Miss Jennifer Masterman

Bay Roy Masterman
Bay ve Bayan Gardener
Bay ve Bayan Redfern
Binbaşı Barry
Bay Horace Blatt
Mösyö Hercule Poirot
Miss Rosamund Darnley
Miss Emily Brewster
Rahip Stephen Lane
Bay ve Bayan Marshall
Miss Linda Marshall

Müfettiş Colgate ona döndü. “İlk iki aileyi listeden silebiliriz. Bayan Castle bana Cowan’larla Masterman’ların her yaz buraya geldiklerini söyledi. Bu sabahta öğle yemeklerini yanlarına alarak yelkenliyle gezmeye çıkmışlar. Saat dokuzda odadan ayrılmışlar. Yelkenliyi Andrew Baston adında biri kullanıyormuş. Bu konuyu ona da sorabiliriz. Ama bu iki ailenin cinayetle ilişkisi olduğunu sanmıyorum.”

Weston başını salladı. “Ben de öyle. Bu listeyi elimizden geldiğince kısaltmamız iyi olur... Bize diğerleri hakkında bilgi verebilir misiniz, Mösyö Poirot?”

Poirot, “Bildğim kadarını anlatayım,” dedi. “Gardener’ler orta yaşlı bir çift. Çok seyahat etmişler. İyi insanlar. Kadın her ikisi adına da konuşuyor. Adam çok yumuşak başlı. Tenis ve golf oynuyor. Kendisini yalnız yakaladığınızda çok hoşsohbet bir adam olduğunu anlıyorsunuz.”

“Hoş bir çift olmalılar.”

“Sonra... Redfern’ler. Patrick Redfern genç. Kadınların çok beğendiği bir tip. Çok güzel yüzüyor, dans ediyor. Teniste de iyi. Karısından size söz ettim. Christine Redfern, sessiz ve güzel bir kadın. Yalnız biraz silik. Kocasına çok bağlı sanırım. Üstelik onun Arlena Marshall’dan üstün bir tarafı var.”

“Ya? Nedir bu?”

“Çok akıllı.”

Müfettiş Colgate içini çekti. “Ne yazık ki, akıl erkeklerin başını döndürmüyor.”

“Belki. Ama Patrick Redfern’in Arlena Marshall’ın peşinden koşmasına karşın aslında karısını çok sevdiğinden eminim.”

“Olabilir efendim. Bu görülmemiş bir şey değil.”

Poirot, “İşin üzülecek tarafı da bu ya,” diye cevap verdi. “Kadınlar çoğunlukla buna bir türlü inanmazlar.” Devam etti. “İhtiyar Binbaşı Barry, Hindistan ordusundan emekli. Kadınlara hayran. Uzun hikâyeler anlatmaya düşkün.”

Colgate tekrar içini çekti. “Devam etmenize gerek yok. O tipleri iyi bilirim.”

“Bay Horace Blatt. Zengin bir adam. Herkesle dost olmak istiyor. Bir bakıma acıklı bir şey bu. Çünkü kimse kendisinden hoşlanmıyor... Bir şey daha var. Bay Blatt dün gece bana bir sürü soru sordu. Oldukça endişeliydi. Evet, Bay Blatt’da bir tuhaflık var.” Belçikalı bir an sustu. Sonra daha değişik bir sesle devam etti. “Sıra Miss Rosamund Darnley’de... Ünlü terzi Rosamund o. Genç kadın hakkında ne söyleyebilirim? Rosamund Darnley zeki, şirin ve şık. Çok hoş bir kadın.” Kısa bir duraklamadan sonra ekledi. “Kenneth Marshall’ın çocukluk arkadaşymış...”

Weston sandalyesinden doğruldu. “Ya? Öyle mi?”

“Evet. Ama birbirlerini yıllarca görmemişler.”

Weston sordu. “Miss Darnley, Marshall’ın buraya geleceğini biliyor muymuş?”

“Bilmediğini söyledi...” Poirot derin bir soluk aldı. “Sonra kim var? Miss Brewster mi? Doğrusu o beni biraz korkutuyor. Sesi bir erkeğinkinden farksız. Sert tavırlı ama neşeli bir kadın. Kürek çekiyor, çok güzel golf oynuyor.” Durdu. “Yine de onun iyi kalpli bir insan olduğundan eminim.”

Weston, “Geriye Rahip Stephen Lane kaldı,” dedi. “Kim o?”

“Size onun hakkında bir tek şey söyleyebilirim. Adamın sinirleri çok gergin. Sonra onun fanatik biri olduğunu sanıyorum.”

Colgate mırıldandı. “Ya... Böyle demek?”

Weston kâğıda baktı. “Hepsi bu kadar,” Poirot’ya sordu. “Böyle derin derin ne düşünüyorsunuz, dostum?”

Poirot ona döndü. “Bayan Marshall bu sabah kumsaldan ayrılırken bana kendisini gördüğümü kimseye söylemememi tembih etti. Tabii o zaman bundan bir tek anlam çıkardım. Kocasının onun Patrick Redfern’le dostluğuna kızdığını düşündüm. Herhalde Patrick’le buluşmaya gidiyor, dedim. Kenneth Marshall’ın bunu duymasını istemiyor.” Bir an sustu. “Ama yanılmışım. Evet, gerçekten Kenneth, Arlena’dan bir iki dakika sonra kumsala gelerek karısını görüp görmediğini sordu, ama onun peşinden de Patrick aşağıya indi. Genç adamın kadını aradığı da o kadar belliydi ki. Onun için şimdi kendi kendime, Arlena Marshall kimle buluşmaya gitti, diye soruyorum.”

Müfettiş Colgate bağırды. “Bu benim varsayımına uyuyor. Kadın Londra’dan ya da başka bir yerden gelen bir adamla buluşacaktı.”

Poirot başını salladı. “Ama siz Arlena Marshall’ın bu hayali adamı başından attığını iddia ediyordunuz. O halde onunla buluşmak için neden bu kadar zorluğa katlandı?”

Müfettiş Colgate ellerini açtı. “Pekâlâ. Sizce kadının kimle randevusu vardı?”

“İşte bunu tahmin edemiyorum. Oteldekilerin adlarını okudunuz. Adamların hepsi de yaşı geçkin kimseler. Çoğu iç sıkıcı... Arlena Marshall bunlardan hangisini Patrick Redfern’e tercih ederdi? Hiçbirini... Ama kadın biriyle buluşmaya gitti. Ve bu Patrick değildi.”

Weston mırıldandı. “Kadın yalnız başına dolaşmaya çıkmış olmaz mı?”

Poirot güldü. “Mon cher, Arlena Marshall’la hiç karşılaşmamış olduğunuz belli... Bir zamanlar biri yalnızlığın meşhur Beau Brummell’i ya da Newton gibi bir adamı nasıl etkileyeceği konusunda ilginç bir makale yazmıştı. Dostum Arlena Marshall yalnız başına bir an bile ya-

şayamazdı. Erkeklerin hayranlığı, hava ve su kadar gerekli ona... Hayır, Arlena Marshall bu sabah biriyle buluşmaya gitti. Kimdi bu?”

Linda Marshall beceriksiz tavırlarla içeri girerken kapının yanına çarptı. Gözbebekleri irileşmişti. Kesik kesik soluk alıyordu. Korkuya kapılmış bir tay hali vardı. Albay Weston kıza acıdı. Zavallı yavrucak, diye düşündü. Daha çocuk. Bu olay onu çok sarsmış olmalı. Linda'nın oturması için bir sandalye çekerek sevecen bir tavırla, “Buyrun,” dedi. “Kusura bakmayın. Sizinle de konuşmamız gerekiyordu. Siz Miss Linda'sınız değil mi?”

“Evet, efendim.” Okul çağındaki kızların çoğunun olduğu gibi onun sesi de hafif bir mırıltıyı andırıyordu. Ellerini çaresiz bir tavırla masaya dayamıştı. İnsanın merhametini uyandıran, kalın kemikli, iri kırmızı, uzun bilekli ellerdi bunlar. Weston içinden, çocukları böyle şeylere karıştırmamak gerek, diye geçirdi. Sonra da kıza cesaret vermek ister gibi, “Korkulacak bir şey yok,” dedi. “Bize yararlı olacak bir şeyler biliyorsanız, anlatın. Olsun bitsin.”

Linda fısıldadı. “Yani... Arlena hakkında mı?”

“Evet. Kendisini bu sabah gördünüz mü?”

Kız başını salladı. “Hayır. Arlena aşağıya hep geç inerdi. Yatakta kahvaltı ederdi.”

Belçikalı öne doğru eğildi. “Ya siz?”

“Ben kalkarım. Yatakta kahvaltı etmek hiç hoşuma gitmez.”

Weston gülümsedi. “Bu sabah neler yaptığınızı bize anlatır mısınız?”

“Banyo yapıp kahvaltı ettim. Sonra da Bayan Redfern'le Martı Koyuna gittim.”

Weston, “Bayan Redfern'le ne zaman yola çıktınız?” diye sordu.

“Bayan Redfern beni on buçukta holde bekleyeceğini söylemişti. Geç kalacağımdan korktum ama neyse tam vaktinde aşağıya indim. Otelden ayrılırken onu yirmi yedi geçiyordu.”

Poirot, “Martı Koyunda ne yaptınız?” dedi.

“Yağlanıp güneşlendim. Bayan Redfern de resim yaptı. Daha sonra denize girdim. Bayan Redfern’se tenis elbiselerini giymek için otele döndü.”

Weston sakın bir tavırla konuşmaya çalışıyordu.”Kaçta?”

“Bayan Redfern’in otele kaçta döndüğünü mü soruyorsunuz? On ikiye çeyrek kala.”

“Bundan emin misiniz?”

Linda gözlerini açtı. “Tabii. Çünkü saatime baktım.”

“Bu bileğinizdeki saate mi?”

Linda koluna bir göz attı. “Evet.”

Weston gülümsedi. “Bakabilir miyim?”

Kız elini uzattı. Weston bir onun saatine baktı, bir de kendi saatine. “Dakikası dakikasına... Demek ondan sonra denize girdiniz?”

“Evet.”

“Otele ne zaman döndünüz?”

“Birde. Sonra... sonra... Arlena’nın öldüğünü duydum...” Sesi değişti.

Albay Weston mırıldandı. “Şey... üvey annenizle anlaşabiliyor muydunuz?”

Kız bir an ona baktı. “Evet.”

Poirot sordu. “Arlena’dan hoşlanıyor muydunuz, matmazel?”

Linda yine, “Evet,” dedi. Sonra ekledi. “Bana karşı çok iyiydi.”

Weston şaka yapmaya çalıştı. “O zalim üvey annelerden değildi demek?”

Linda ciddi ciddi başını salladı. Polis müdürü derin bir soluk aldı. “Bu çok iyi. Bu çok iyi. Bazen aile arasında... birtakım sorunlar çıkar. Kıskançlık filan... Çocuklar babalarıyla arkadaş olurlar. Sonra o yeni karısına dalınca, buna kızarlar... Sizin böyle dertleriniz var mıydı?”

Linda hayretle ona baktı. “Ne münasebet!” Kızın samimi olduğu belliydi.

Weston ensesini ovuşturdu. “Herhalde... babanız... üvey annenizle çok meşguldü.”

Agatha Christie

Linda kısaca, “Bilmiyorum,” dedi.

Weston devam etti. “Dediğim gibi aile arasında bazı sorunlar çıkar... Örneğin, kavgalar, tartışmalar... Karı koca kavga ettikleri zaman, çocuklar üzülrler. Siz de böyle olaylar oluyor muydu?”

Linda “Yani... babamla Arlena’nın kavga edip etmediklerini mi soruyorsunuz?” dedi.

“Şey... evet.” Weston, ne kötü iş bu, diye düşünüyordu. Kıza babası hakkında sorular soruyorum... Neden polis oldum bilmem ki? Ama bu işin yapılması gerekiyor.

Linda kesin bir tavırla cevap verdi. “Hayır.” Ekledi. “Babam öyle bir insan değildir. Kimseyle kavga etmez.”

Weston ona dikkatle baktı. “Miss Linda şimdi iyi düşünün. Üvey annenizi kim öldürmüş olabilir? Bu konuda bize yararı dokunacak bir şey gördünüz ya da duydunuz mu?”

Linda bu soruyu uzun uzun düşündü. “Hayır... Arlena’yı kimin öldürdüğünü tahmin edemeyeceğim.” Sonra ekledi. “Tabii Bayan Redfern var.”

Weston, “Christine Redfern’in onu öldürmek istediğini mi düşünüyorsunuz?” diye sordu. “Neden?”

Linda mırıldandı. “Çünkü kocası Arlena’ya âşık... Ama Christine’in onu gerçekten öldürmek istediğini sanmıyorum. Yani belki, şu kadın ölse de kurtulsam demiştir. Ama bu aynı şey değil tabii.”

Poirot şefkatle, “Evet,” diye cevap verdi. “Aynı şey değil.”

Linda’nın yüzünde garip bir ifade belirip kayboldu. “Hem Bayan Redfern hiçbir zaman böyle bir şey yapamaz. Christine... o tip bir kadın değil. Bilmem anlatabiliyor muyum?”

Weston’la Poirot başlarını salladılar. Belçikalı bıyıklarını düzeltti. “Ne demek istediğini anlıyorum, yavrum. Ben de o fikirdeyim. Bayan Redfern öfkeden gözü kararan insanlardan değil... O...” Gözlerini yarı kapayarak arkasına yaslandı. “...Kinle sarsılmaz... Hep karşısında nefret ettiği kadını... onun beyaz boynunu görmez. Şu gırtlığı sıkıversen diye düşünmez. Parmaklarının kasıldığını fark etmez.”

Linda titreyerek masadan geri çekildi. Hafif bir sesle, “Artık... gidebilir miyim?” diye sordu.

Weston, “Tabii, tabii,” dedi. “Teşekkür ederiz.” Kalkıp kıza kapıyı açtı. Sonra da masaya dönerek bir sigara yaktı. “Doğrusu bizim işimiz de hiç hoş değil. Çocuğa, babasıyla üvey annesi hakkında sorular sorarken kendimden bayağı nefret ettim. Kıza yağlı ilmiği babasının boynuna geçirmesini söylemek gibi bir şeydi bu... Ama buna zorunluydum. Sonuçta cinayet cinayettir. Herhalde bir gariplik olsaydı, kız bunu bilirdi. Bir şeyden haberi olmamasına bayağı sevindim.”

Poirot, “Evet,” dedi. “Bunun farkındayım.”

Weston utangaç bir tavırla öksürdü. “Ama siz.... sonunda biraz fazla ileri gittiniz. Kadının boğazını sıkamak filan... Bir çocuğun aklına böyle şeyler sokulur mu?”

Poirot düşünceli bakışlarla onu süzdü. “Demek kızın aklına böyle şeyler soktuğumu sandınız.”

“Öyle yapmadınız mı? Haydi , haydi.” Poirot hayır anlamında başını salladı. Weston üstelemedi. “Aslında Linda’dan fazla bir şey öğrenemedik. Sadece Christine Redfern’in cinayet sırasında başka yerde olduğunu anladık... Linda’yla kadın on buçuktan on ikiye çeyrek kalaya kadar beraberlermiş... Bundan da kadının Arlena’yı öldürmemiş olduğu anlaşılıyor. Şüpheliler listesinden kıskanç kadını da silebiliriz.”

Poirot ona doğru eğildi. “Bayan Redfern’i listeden silmemiz için daha önemli nedenler var. Kadının birini boğması, hem maddeten, hem de manen imkânsız. O soğukkanlı ve sakin bir kadın. Sevdiği erkeğe iyice bağlanan, ona her zaman bağlılık gösteren bir insan. Ama öfke-den gözü kararacak, çılgınlık yapacak yaradılıştaki bir kadın değil. Üstelik elleri çok küçük ve narin.”

Colgate, “Ben de aynı fikirdeyim,” diye atıldı. “Dr. Neasdon, Arlena Marshall’ı iri elli, güçlü kuvvetli birinin boğduğunu söyledi.”

Weston derin bir soluk aldı. “Artık Redfern’lere sıra geldi... Herhalde genç adam kendini toplamıştır...”

Patrick Redfern gerçekten kendine gelmiş, iyice sakinleşmişti.

“Siz Patrick Redfern’siniz değil mi?”

“Evet.”

“Bayan Marshall’ı ne zamandan beri tanıyorsunuz?”

Patrick Redfern bir an duraksadı. “Üç aydan beri.”

Weston devam etti. “Bay Marshall bize, karısıyla bir kokteyl parti-de tanışmış olduğunuzu söyledi. Doğru mu bu?”

“Evet. Onunla bir kokteyl partide tanışmıştık.”

Weston, “Bay Marshall, burada karşılaşınca dek aranızda fazla bir dostluk olmadığından söz etti,” dedi. “Bu da doğru mu?”

Patrick Redfern tekrar duraksadı. “Şey... pek de değil... Buraya gelmeden önce de Arlena’yı sık sık göürdüm.”

“Bay Marshall’dan gizli mi?”

Patrick hafifçe kızardı. “Onun bundan haberi olup olmadığını bil-miyorum.”

Hercule Poirot söze karıştı. “Bundan karınızın da haberi yok muy-du, Bay Redfern?”

“Karıma ünlü Arlena Stuart’la tanıştığımı söylemişim.”

Belçikalı ısrar etti. “Ama o Arlena Marshall’la sık sık buluştuğu-nuzu bilmiyordu herhalde?”

“Şey... belki bilmiyordu.”

Weston sordu. “Bayan Marshall’la burada buluşmayı kararlaştır-mış mıydınız?”

Redfern bir süre sesini çıkarmadı. Sonra da omzunu silkti. “Her şeyi nasıl olsa öğreneceksiniz. Sizinle söz düellosuna kalkışmak iste-mem. O kadına hayrandım... Ona bayılıyordum... Neredeyse çıldıra-caktım. Bilmiyorum, Arlena’ya karşı olan duygularımı nasıl anlata-yım? Buraya gelmemi istiyordu. Önce tartıştım ama sonra ne isterse yapmaya hazırdım. O erkekleri böyle etkilerdi işte.”

Hercule Poirot, “Arlena’yı çok güzel tarif ettiniz,” dedi. “O mo-dern bir Ciroe’ydi. Erkekleri büyüleyen kadın.”

Patrick acı acı konuştu. “Evet, erkekleri gerçekten de hayvanlaştırıyordu. Sizinle açık açık konuşuyorum. Sizden bir şey saklamayacağım. Hem bunun ne yararı var?.. Dediğim gibi Arlena beni büyülemişti. Ama beni seviyor muydu, yoksa sevmiyor muydu? Bunu bilmiyorum. Beni seviyormuş gibi davranıyordu, ama Arlena bir erkeği kendine bağladıktan sonra ondan çabucak bıkan kadınlardandı... Benim kendisi için deli olduğumu biliyordu tabii. Bu sabah kumsalda onu ölü bulunca...” Bir an durdu. “... Biri sanki yüzüme korkunç bir yumruk indirmiş gibi oldum. Sersemledim...”

Poirot öne doğru eğildi. “Şimdi?”

Patrick ona baktı. “Size doğruyu söyledim. Şimdi şunu sormak istiyorum. Bunun ne kadarını gazetelere açıklayacaksınız? Bu maceranın Arlena’nın ölümüyle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Eğer her şey ortaya çıkarsa, karım çok sarsılır.” Çabucak ekledi. “Biliyorum... Şimdiye dek karımı fazla düşünmediğimi söyleyeceksiniz... Belki bu doğru. Benim ikiyüzlü bir insan olduğumu düşüneceksiniz. Ama aslında ben karımı seviyorum. Çok seviyorum. Diğeri...” Omzunu silkti. “... Bir delilikti... erkeklerin yaptığı cinsten bir çılgınlık... Ama Christine başka... Benim her şeyim o. Christine’e çok kötü davrandım ama her şeye karşın karımın herkesten daha önemli olduğunu seziyorum.” Durarak üzüntülü bir tavırla içini çekti. “Sizi buna inandırabilseydim.”

Poirot bağırdı. “Ama ben buna inanıyorum! Gerçekten inanıyorum!”

Patrick ona minnetle baktı. “Teşekkür ederim.”

Albay Weston hafifçe öksürdü. “Bay Redfern, olayla ilgisi olmayan ayrıntıları kimseye açıklamayacağımızdan emin olabilirsiniz. Eğer Bayan Marshall’a karşı duygularınızın bu cinayetle bir ilgisi yoksa, o zaman bunların üzerinde durmak gereksiz. Ama... Arlena Marshall’la olan... öhhö... ilişkinizin bu cinayetle yakın bir ilgisi olabileceğinin pek farkında değilsiniz... Yani... cinayetin nedeni bu dostluk olabilir.”

Patrick şaşırmıştı. “Cinayetin nedeni?”

Weston, “Evet,” diye cevap verdi. “Cinayetin nedeni! Belki Bay Marshall bu maceranın farkında değildi. Belki birdenbire anladı.”

Patrick atıldı. “Yani Marshall durumu anladı ve... Arlena’yı öldürdü, öyle mi?”

Polis müdürü alaylı bir tavırla kaşlarını kaldırdı. “Bu hiç aklınıza gelmedi mi?”

“Hayır. Ne garip değil mi? Çünkü... Kenneth Marshall o kadar sessiz sedasız bir adam ki. Ben... hayır, hayır. Katil olamaz.”

Weston sordu. “Arlena Marshall’ın kocasına karşı takındığı tavırlar nasıldı? O macerayı duyacak diye... endişeleniyor muydu? Yoksa buna aldırıyor muydu?”

Redfern ağır ağır cevap verdi. “Arlena... biraz.... endişeliydi. Kocasının bir şeyden şüphelenmesini istemiyordu.”

“Kocasından korkuyor muydu?”

“Korkuyor muydu? Hayır.”

Poirot söze karıştı. “Özür dilerim, Bay Redfern. Arlena’yla boşanma konusunu hiç konuştunuz mu?”

Patrick kesin bir tavırla başını salladı. “Hiçbir zaman. Ben Christine’i bırakmazdım. Herhalde Arlena da kocasından ayrılmayı düşünmüyordu. Marshall’la evli olmak hoşuna gidiyordu. Kenneth Marshall önemli bir işadamı.” Birdenbire gülümsedi. “Sonra soylu biri. Bilmem nerede malikânesi filan var. Sonra hali vakti yerinde... Arlena hiçbir zaman bana uygun bir koca olarak bakmadı... Ben sadece onun hoşça vakit geçirdiği zavallılardan biriydim. Bunu biliyordum ama Arlena’ya karşı olan duygularım yine de değişmiyordu...” Sesi hafifledi. Şimdi düşünceli düşünceli oturuyordu.

Weston onu daldığı hayallerden uyandırdı. “Bay Redfern bu sabah Bayan Marshall’la randevunuz var mıydı?”

Patrick hafif bir şaşkınlıkla ona baktı. “Kesin bir randevumuz yoktu. Ama onunla her sabah kumsalda buluşurduk. Çoğunlukla birlikte kayığa binerdik.”

“Bu sabah Bayan Marshall’ı kumsalda göremeyince şaşırdınız mı?”

“Evet. Çok şaşırdım. Bunun nedenini bir türlü anlayamadım.”

“Ne düşündünüz?”

“Ne düşüneceğimi bilemedim... Yani onun biraz sonra geleceğini sandım.”

“Belki Bayan Marshall başka biriyle buluşmaya gitmişti? Kim olabilirdi bu?” Patrick ona şaşkın şaşkın bakarak omzunu kaldırdı. “Bayan Marshall’la randevunuz olduğu zaman, onunla nerede buluşurdunuz?”

“Bazı akşam üzerleri Martı Koyunda. Öğleden sonra güneş oradan çekildiği için kumsal تنها olur.”

“Peki, Arlena Marshall’la diğer koylarda... örneğin Peri Koyunda hiç buluşmadınız mı?”

“Hayır. Peri Koyu batıda. Oteldekiler bazen akşam üzerleri kayıkla oraya giderler. Arlena’yla sabahları buluşmaya kalkmazdık. Çünkü hemen fark edilirdi bu. Öğleden sonraları çok kişi uykuya yatar, bazıları etrafı dolaşır. Yani kimse kimsenin nerede olduğunu bilmez.” Weston başını salladı. Patrick devam etti. “Geceleri hava güzel olduğunda yemekten sonra Arlena’yla yürüyüşe çıkardık.”

Poirot mırıldandı. “Ah, evet...” Patrick merakla ona baktı.

Weston, “Bayan Marshall, bu sabah Peri Koyuna neden gitti, dersiniz?” diye sordu.

“Bilmiyorum.” Patrick’in sesinde derin bir şaşkınlık vardı.

“Doğrusu, Arlena’nın oraya gideceği hiç aklıma gelmezdi.”

Weston, “Onun bu çevrede oturan arkadaşları var mıydı?” dedi.

“Bilmiyorum. Olmadığından eminim.”

“Bay Redfern şimdi iyice düşünmenizi istiyorum. Bayan Marshall’la Londra’da tanıştınız. Herhalde onun arkadaşlarını da biliyordunuz. Kendisinin düşmanı var mıydı? Örneğin... yerini aldığınız bir kimse?”

Patrick bir an düşündü. “Böyle biri aklıma bile gelmiyor.”

Weston parmaklarını masaya vurdu. “Anlaşıldı... Geriye üç olasılık kalıyor... Bu çevreye yeni gelen, kim olduğu bilinmeyen bir kişi, bir manyak bu cinayeti işledi. Ama bu da pek inanılacak gibi değil...”

Patrick onun sözünü kesti. “Ama akla en yakın açıklama biçimi de bu.”

Weston inatla başını salladı. “Hayır. Bu kırın تنها bir köşesinde işlenmiş olan bir cinayet değil ki... O koya gitmek hiç de kolay olmasa gerek... Katil ya yoldan ilerleyerek otelin önünden geçti, tepeye tırmanıp merdivenden indi. Ya da koya kayıkla gitti... Bu da bir manyağa göre şeyler değil...”

Patrick, “Üç olasılık olduğunu söylemişsiniz,” dedi.

“Hım... Evet...” Weston bir an durdu. “Bu adada Arlena Marshall’ı öldürecek iki kişi vardı. Bir... onun kocası. İki sizin karınız.”

Patrick sersemlemiş gibiydi. “Karım mı? Christine mi? Yani... Christine’in bu işle bir ilgisi olduğunu mu sanıyorsunuz?” Ayağa fırlamıştı. Çabuk konuşmaya çalışıyor, bu yüzden de kekeliyordu. “Siz... çıldırmışsınız! İyice çıldırmışsınız? Christine? Olanaksız bu! Çok gülünç.”

Weston, “Ne olursa olsun,” diye cevap verdi. “Kıskançlık cinayet işlemek için yeterli bir nedendir. Kıskançlığa kapılan bir kadın, kendini kaybeder.”

“Christine öyle değildir.” Patrick büyük bir içtenlikle konuşuyordu. “Evet... Çok mutsuzdu. Ama Christine... cinayet işleyemez.”

Hercule Poirot düşünceli düşünceli başını salladı. Linda da hemen hemen bu sözleri söylemişti. Patrick kesin bir tavırla devam etti. “İleri sürdüğünüz şey çok gülünç. Arlena, Christine’den çok kuvvetliydi. Christine herhalde bir kedi yavrusu bile boğamazdı. Nerede kaldı Arlena gibi gücü kuvveti yerinde bir kadını?... Sonra Christine o merdivenden kumsala inemezdi. Çünkü öyle yerlerde hemen başı döner... Evet! Söyledikleriniz saçma!”

Albay Weston başını kaşdı. “Öyle gözüküyor. Bunu ben de kabul ediyorum. Ama önce cinayet nedenini öğrenmemiz gerek. Neden ve fırsat konusu önemli.” Patrick odadan çıktıktan sonra hafifçe güldü. “Genç adama karısının tanığı olduğunu bilerek söylemedim. Onun ne yapacağını merak ediyordum. Çok kötü sarsıldı, değil mi?”

Poirot mırıldandı. “İddiaları tutarlı.”

“Evet. Katil kadın değil tabii. Dediğiniz gibi maddeten imkânsız bu. Arlena Marshall’ı kocası boğabilirdi. Ama cinayeti onun da işlemediği olduğu anlaşılıyor.”

Müfettiş Colgate öksürdü. “Affedersiniz, efendim. Marshall konusunu düşünüyordum. Adam o mektupları daha önce yazmış olabilir.”

Weston, “Doğru,” diye bağırdı. “Bu konuyu incele...” Christine Redfern’in odaya girdiğini fark ederek sustu. Kadın yine her zamanki gibi sakın ve ciddiye. Arkasındaki beyaz temiz elbise ve uçuk mavi bluz, silik, cansız güzelliğini belirginleştiriyordu. Poirot içinden, iyi ama kadının yüzü ne kadar kişiliksiz, dedi. Oysa son derece kararlı, cesur ve mantıklı bir insan.

Weston’sa kendi kendine, sıradan iyi bir kadıncağz, diyordu. Biraz renksiz ama başkalarının karısına göz diken o budala kocası için fazla bile... Neyse... Adam da genç. Herkes hayatta bir iki defa kadınlara aldanır. Christine gülümsedi. “Oturun Bayan Redfern. Formalite gereği herkesle konuşmamız gerek. Hepinize de bu sabah neler yaptığınızı soracağız... Dedim ya formalite...”

Christine başını salladı. “Anlıyorum.” Sesi de sakın ve ciddiye. “Nereden başlayayım?”

Poirot atıldı. “Ne kadar erkenden başlarsanız o kadar iyi olur madam. Bu sabah kalktığınızda ne yaptınız?”

Christine biraz düşündü. “Hım. Kahvaltıya inerken Linda Marshall’ın odasına uğradım. Ona Martı Koyuna gelip gelmeyeceğini sordum. Linda’yla on buçukta holde buluşmayı kararlaştırdık.”

Poirot sordu. “Kahvaltıdan önce denize girmediniz mi, madam?”

“Hayır. Denize erkenden girmeyi hiç sevmem.” Güldü. “Suların ısınmasını beklerim... Çok çabuk üşürüm de.”

“Ama kocanız erkenden denize giriyor sanırım?”

“Evet. Her zaman.”

“Ya Bayan Marshall?”

Christine’in sesi değişti. Soğuklaşıp acılaştı. “Bayan Marshall öğleye doğru ortaya çıkan kadınlardandı.”

Agatha Christie

Poirot ona utanmış gibi baktı. “Affedersiniz madam. Sözüünüzü kestim. Linda kalkmış mıydı?”

“Evet. Dışarı bile çıkmıştı.”

“Dışarı mı?”

“Evet. Yüzmeden geldiğini söyledi. Christine’in sesinde belli belirsiz bir utangaçlık vardı. Bu Belçikalıyı şaşırttı.

Weston, “Sonra?” dedi.

“Kahvaltıya indim.”

“Kahvaltıdan sonra?”

“Odama çıkarak resim defterimi ve boya kutumu aldım. Martı Koyuna gittik...”

“Linda’yla mı?”

“Evet.”

“Saat kaçtı?”

“Tam on buçuktu sanırım.”

“Ne yaptınız?”

“Martı Koyu adanın doğu tarafındadır. Kumsala indik. Linda güneş banyosu yaptı. Ben de resim yaptım.”

“Koydan kaçta ayrıldınız?”

“On ikiye çeyrek kala. On iki de tenis oynayacağım için elbisemi değiştirmem gerekiyordu.”

“Yanınızda saat var mıydı?”

“Hayır yoktu. Saati Linda’ya sordum.”

“Anlıyorum. Sonra?”

“Resim takımımı toplayarak otele döndüm.”

Poirot ona doğru eğildi. “Ya Linda?”

“Linda mı o denize girdi.”

“Oturduğunuz yer denizden uzak mıydı?”

“Ben kayanın altında gölgede oturuyordum. Linda da güneşteydi.”

Poirot sordu. “Linda siz kumsaldan ayrılmadan önce mi denize girdi?”

Christine hatırlamaya çalışarak kaşlarını çatı. “Durun bakayım. O kumsalda koştu. Ben boya kutusunu kapadım. Evet... Kayaların ara-

sındaki yoldan çıkarken onun suları etrafa sıçratarak dalgaların arasına daldığını duydum.”

“Bundan emin misiniz? Gerçekten denize girdi mi?”

“Tabii.” Kadın hayretle Belçikalıya baktı.

Weston da öyle. Sonra, “Devam edin Bayan Redfern,” dedi.

“Otele gidip değiştim. Sonra tenis kortunda diğerlerini buldum.”

“Kimleri?”

“Bay Marshall, Bay Gardener ve Miss Darnley’i... Onlarla iki set oynadık. Otele döndüğümüzde... Bayan Marshall’ın öldürüldüğünü duyduk.”

Poirot, “O zaman ne düşündünüz?” diye sordu.

“Ne mi düşündüm?” Yüzünde hafif bir tiksinti ifadesi belirip kayboldu.

“Evet.”

Christine ağır ağır cevap verdi. “Korkunç bir şeydi bu.”

“Evet, evet. Böyle şeylerden hoşlanmıyorsunuz siz. Ama... bu olay... sizi kişisel olarak nasıl etkiledi?...” Kadın ona yalvarır gibi baktı. Poirot, “Siz zeki ve mantıklı bir kadınsınız, madam,” dedi. “Otelde kaldığınız süre boyunca Bayan Marshall’ın karakteri hakkında bazı şeyler düşünmüşsünüzdür. Mutlaka.”

Christine ölçülü bir tavırla, “İnsan otelde kaldığı zaman bazı yargılara varıyor,” diye mırıldandı.

“Evet. Bu da normal. Onun için şimdi size soruyorum. Arlena’nın bu şekilde ölmesi sizi fazla şaşırttı mı?”

Christine başını salladı. “Ne demek istediğinizi anlıyorum... Hayır. Fazla şaşırtmadı sanırım. Çünkü Arlena... o tip bir kadındı...”

Poirot bıyığını düzeltti. “Yani o böyle öldürülecek bir tipti... Evet, madam. Bugün bu odada söylenilen en önemli söz de bu... Peki... kişisel duygularınızı bir tarafa bırakalım. Arlena hakkında ne düşünüyordunuz?”

Christine sakın sakın, “Artık bu sorunun ne yararı var?” dedi.

“Yararı olabilir, madam.”

“Ne söyleyeyim bilmem ki?” Genç kadının solgun yüzü kızarmıştı. O sakın hali kalmamıştı artık. “Bence o değersiz, gereksiz bir yaratıktı. Ne akli vardı, ne de kültürü! Erkeklerden, giyinip süslenmekten, herkesin hayranlığını uyandırmaktan... başka bir şey düşünemiyordu. Bir asalaktı o... Erkeklerle çekici geliyordu belki... evet, evet, çekici geliyordu. O da bunu istiyordu zaten. Arlena’nın korkunç bir şekilde öldürülmüş olmasına da şaşmadım. O kirli işlere... şantaj... kıskançlık... şiddet gibi şeylere... karışacak bir kadındı. İnsanların en kötü yanlarının ortaya çıkmasına neden oluyordu.” Soluk soluğa sustu. Kısa üst dudağı tiksintiyle bükülmüştü.

Weston, Arlena’yla Christine birbirlerinin tam tersi, diye düşündü. Ama Christine’le evli olan bir adam da evindeki o sakın ve nazık havadan o kadar sıkılır ki, sonunda kendini kandırıp Arlena gibi kadınların kollarına atar... Christine’in söylediği bir söz polis müdürünün dikkatini özellikle çekmişti. Ona doğru eğildi. “Bayan Redfern, şantaj aklınıza nereden geldi?”

7

Kadın onun ne demek istediğini bir an anlamamış gibi baktı. “Herhalde Arlena’ya şantaj yapıldığı için... Çünkü böyle bir insandı.”

Weston heyecanla bağırdı. “Kadına şantaj yapıldığından emin misiniz?”

Christine’in yüzü pembeleşti. “Şey.... e... evet... Bir şey duydum da.”

“Lütfen açıkla mısınız, Bayan Redfern?”

Christine’nin yanakları büsbütün kızardı. “Onları...onları dinlemek istememiştim. İstemeden oldu bu. İki... hayır üç gece önce birç oynuyorduk.” Poirot’ya döndü. “Hatırlıyor musunuz? Kocam, ben, siz ve Miss Darnley. Oyun odası çok sıcaktı. Bir ara hava almak için camkânlı kapıdan çıkarak kumsala indim. Birdenbire kulağıma sesler gel-

di. Arlena Marshall biriyle konuşuyordu. ‘Boş yere ısrar etme,’ diyordu. ‘Şu ara daha fazla para bulamam. Yoksa kocam kuşkulandır. Sonra bir erkek, ‘Bahane dinleyecek halde değilim,’ diye cevap verdi. ‘Paraları sökülürsün.’ Arlena bağırdı. ‘Pis şantajcı!’ Adam, ‘Pis olabilirim ama,’ dedi. ‘Paraları vereceksin.’ Christine bir an durdu. ‘Hemen döndüm tabii. Bir iki dakika sonra Arlena koşarak yanımdan geçti. Çok sarsılmış gibi bir hali vardı.’

Weston, ‘Ya adam?’ diye sordu. ‘Onun kim olduğunu biliyor musunuz?’

Christine başını salladı. ‘Hayır. Adam alçak sesle konuşuyordu. Sözlerini güçlülkle duydum.’

‘Tanıdıklarınızdan birinin sesi olamaz mıydı?’

Kadın tekrar düşündü. ‘Bilmiyorum. Sert ve alçak bir sestir. Herhangi bir adamın sesi olabilirdi.’

Weston, ‘Teşekkür ederiz Bayan Redfern,’ dedi.

Kapı kadının arkasından kapanır kapanmaz, Müfettiş Colgate, ‘Neyse! İşler yolunda,’ diye bağırdı.

Weston ona baktı. ‘Demek o fikirdesin?’

‘Anlamlı bir olay bu. Otelde birinin kadına şantaj yaptığı belli.’

Poirot mırıldandı. ‘Ama öldürülmüş olan o iğrenç şantajcı değil de kurban.’

Müfettiş başını salladı. ‘Evet, bunun biraz tuhaf olduğunu ben de kabul ediyorum. Şantajcılar kurbanlarını öldürmek âdetinde değillerdir... Ama bu sayede Arlena Marshall’ın neden bu sabah öyle acayip bir şekilde davrandığını öğrenmiş olduk. Kadının şantajcıyla randevusu vardı. Bunu Patrick Redfern’in ya da kocasının öğrenmesini istemiyordu.’

Poirot, ‘Evet,’ diye cevap verdi. ‘Bu durum bu şekilde açıklanmış oluyor.’

Colgate devam etti. ‘Randevu için seçilen koyu düşünün. Tam bu işe göre bir yer orası. Kadın kayığa binerek açıldı. Bu da normaldi. Çünkü hemen her gün böyle yapıyordu... Burnu dönerek Peri Koyuna

gitti. Sabahları o saate kadar orada kimse olmuyordu. Şantajcıyla rahatça konuşabilecekti.”

Poirot gözlerini kıstı. “Gerçekten de buluşmak için ideal bir yer. Koya oradan dimdik bir merdivenle iniliyor. Herkes buna cesaret edemez. Üstelik tepedeki çıkıntılı kayalar kumsalı gözden saklıyor. Orasının başka bir avantajı daha olduğunu biliyorum. Bunu bana Patrick anlattı. Orada bir mağara da var. Üstelik bunun ağzını bulmak kolay değil. Ama isteyen içeriye saklanabilir.”

Weston elini masaya vurdu. “Sahi! Peri Mağarası! Bunu duymuştum.”

Müfettiş Colgate, “Ama yıllardan beri kimse bundan söz etmiyordu,” dedi. “Mağaraya bakmalı. Belki bir ipucu buluruz.”

Weston başını salladı. “Haklısın Colgate. Esrarın bir bölümünü çözdük. Artık Arlena Marshall’ın Peri Koyuna neden gittiğini biliyoruz. Şimdi onun kiminle buluşmak niyetinde olduğunu öğrenmemiz gerekiyor. Herhalde adam bu otele den biri... Müşterileri âşık rolüne yakıştıramadık, ama içlerinden herhangi biri şantajcı olabilir.” Listeyi önüne çekti. “Amerikalı, yani Gardener. Barry. Horace Blatt ve Rahip Stephen Lane.”

Colgate atıldı. “Listeyi daha kısaltabiliriz, efendim. Örneğin Amerikalı... O bütün sabah kumsaldaydı değil mi, Mösyö Poirot?”

Belçikalı, “Bir ara otele gidip karısının yününü getirdi,” diye cevap verdi.

Colgate gülümsedi. “O önemli değil.”

Weston, “Ya diğer üçü?” diye sordu.

“Binbaşı Barry bu sabah onda çıkmış ve bir buçukta dönmüş. Rahip Lane ondan da erken davranmış. Saat sekizde kahvaltı ederek, yürüyüşe çıkacağını söylemiş. Bay Blatt her zamanki gibi yelkenliyle çıkmış... Acaba ikisi de hâlâ dönmedi mi?”

“Yelkenliyle ha?” Weston düşünceli bir tavır takınmıştı.

Müfettiş Colgate, “Uyuyor değil mi, efendim?” dedi.

Weston doğruldu. “Önce bu emekli binbaşısıyla konuşalım. Hım... Başka kim var. Rosamund Darnley... Redfern’le birlikte cesedi bulan Miss Brewster. O nasıl bir kadın, Colgate?”

“Mantıklı bir insan, efendim. Aklı başında.”

“Bu olay hakkında bir şey söylemedi mi?”

Colgate, “Onun bir şey bildiğini sanmıyorum,” diye cevap verdi. “Ama emin olmalıyız. Amerikalıları unutmayın.”

Weston ensesini kaşdı. “Hepsiyle konuşalım da olsun bitsin. Belki bir şeyler öğreniriz. Örneğin şu şantaj konusu hakkında...”

Bay ve Bayan Gardener odaya birlikte girdiler. Kadın hemen bunun nedenini açıklamaya başladı. “Durumu anlayacağınızı umuyorum. Bu olay beni çok sarstı. Bay Gardener sağlığıma sürekli dikkat eder...”

Bay Gardener söze başladı. “Bayan Gardener çok hassastır.”

“Bay Gardener bana, ‘Carrie’ciğim,’ dedi. ‘Ben de seninle geleceğim.’ İngiliz polisine hayranız tabii. Sizlerin kibar ve nazik bir şekilde çalıştığınızı biliyoruz. Örneğin Savoy Otelindeyken bileziğimi kaybettiğimde bana çok nazik bir genç yolladılar. Aslında bileziğimi kaybetmemiş, yanlışlıkla bir bavula koymuştum. Oradan oraya koşmamın sonucu bu. İnsan neyi nereye koyduğunu unutuyor...” Bayan Gardener derin bir soluk aldıktan sonra devam etti. “İngiliz polisine yardım etmeyi çok istiyoruz... Bize arzu ettiğiniz her şeyi sorabilirsiniz...” Weston ağzını açtı. Ama Bayan Gardener’in sözleri henüz sona ermemişti. “Ben Odell’e de öyle söyledim. Öyle değil mi Odell?”

Bay Gardener, “Evet, hayatım,” diye cevap verdi.

Weston telaşla atıldı. “Galiba bütün sabah kumsaldaymışsınız?”

Bay Gardener ilk kez karısından önce davrandı. “Evet.”

Bayan Gardener, “Gerçekten öyle,” diyerek gülümsedi. “Diğer sabahlardan farksız, sakın ve güzel bir sabahtı. Burnun ötesindeki o tenha kumsalda olanlardan haberimiz bile yoktu.”

“Bayan Marshall’ı gördünüz mü?”

“Hiç görmedik. Hatta Odell’e, ‘Bayan Marshall bu sabah nerede acaba?’ diye sordum. Kadını önce kocası aradı. Sonra da o yakışıklı

genç... Yani Bay Redfern. Genç adam o kadar sabırsızlanıyordu ki, sonunda iyice somurttu. Kendi kendime, güzel bir karısı var, dedim. Neden o ahlaksız kadının peşinden koşuyor? Arlena'nın ahlaksızın biri olduğundan eminim. Öyle değil mi Odell?"

"Evet, hayatım."

"Bilmem, Bay Marshall gibi kibar bir adam o kadınla nasıl evlendi? Üstelik adamın tam yetiştirme çağındayken bir kızı var. Ona örnek olacak biri gerekiyor... Arlena Marshall hoş bir kadın değildi. Terbiyesizdi. Hayvani tarafı daha güçlüydü. Bay Marshall'ın biraz akılsız olsaydı, Rosamund Darnley'le evlenirdi. O hem zarif, hem de kibar bir kadın. Tek başına başarıya ulaşmış. Bunun için kafa ister tabii. Rosamund Darnley'e bakar bakmaz onun ne kadar kafalı olduğunu anlıyorsunuz. Doğrusu ona hayranım. Daha geçen gün Bay Gardener'e, Rosamund'un Kenneth Marshall'a delice âşık olduğunu... bunu kolaylıkla saklayamadığını da söyledim. 'Onu çılgıncasına seviyor,' dedim. Öyle değil mi Odell?"

"Evet, hayatım."

"Onlar çocukluk arkadaşymışlar... O kadın öldü. Belki artık her şey düzelir. Benim iyi arkadaşlarımdan çoğu aktristir. Ama Bay Gardener'e daima Arlena'nın kötü bir tarafı olduğunu söyledim. Yanılmadığım da çabucak ortaya çıktı."

Poirot'nun dudaklarının kenarında bir gülümseme uçtu. Bir an Bay Gardener'le göz göze geldiler. Amerikalının zeki bakışlı, kurşuni gözlerinde hafif bir pırıltı vardı.

Weston adeta ümitsiz bir tavırla konuştu. "Teşekkür ederim, Bayan Gardener. Herhalde bize yardımı dokunacak bazı şeyler fark etmediniz?"

"Hayır, sanmıyorum." Bay Gardener ağır ağır konuşuyordu. "Bayan Marshall çoğunlukla Redfern ile dolaşıyordu. Herhalde bunu başkalarından da duydunuz?"

"Bay Marshall buna kızıyor muydu dersiniz?"

Bay Gardener sakınarak cevap verdi. “Bay Marshall duygularını belli etmeyen bir adam.”

Karısı atıldı. “Tam İngiliz o.”

Binbaşı Barry’nin kırmızı yüzünde değişik duygular birbirleriyle çarpışıyordu. Yaşlı adam hem dehşete kapılmış gibi bir tavır takınmaya, hem de utangaçlıkla karışık bir zevk duyduğunu saklamaya çalışıyordu. O boğuk, hırıltılı sesiyle, “Size memnuniyetle yardıma çalışacağım,” dedi. “Tabii bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hiçbir şey. Hem kadınla da fazla arkadaşlığım yoktu. Çok gezdim, çok gördüm ben. Uzun yıllar Doğu’da yaşadım. Hindistan’da dağ başındaki bir karakolda geçen uzun aylardan sonra insanları çok iyi anladım.” Derin bir soluk aldı. “Bu cinayet bana Simla’da yaşanan bir olayı hatırlattı. Robinson adlı biri... Yoksa adamın ismi Falconer miydi? Her neyse, okumaya düşkün, sessiz sedasız, çok yumuşak başlı bir adamdı... Bir gece evde otururken karısının gırtlığına sarıldı. Kadın biriyle sevişiyordu. Kocasını öğrenmişti. Adam onu neredeyse öldürüyordu. Kadın zorlukla kurtuldu. Bu olaya çok şaşıktık. Adamın böyle çileden çıkacağı hiçbirimizin aklına gelmemişti.”

Poirot, kaşlarını kaldırdı. “Bu olayla Arlena Marshall’ın ölümü arasında bir benzerlik mi görüyorsunuz?”

“Arlena’yı boğmuşlar... Aynı şey... Adamın birdenbire gözü kararırmış.”

Poirot, “Yani,” diye mırıldandı. “Bay Marshall’ın kendini kaybettiğini mi düşünüyorsunuz?”

“Ben böyle bir şey ileri sürmedim!” Barry’nin yüzü daha da kızarmıştı. “Marshall’dan söz etmedim bile. Çok iyi bir insan o. Aleyhinde bir tek kelime bile söylemem.”

Poirot, “Pardon,” dedi. “Ama bir kocanın göstereceği normal tepkilerden söz ettiniz.”

Yaşlı adam açıklamaya çalıştı. “Yani Arlena, uslu uslu oturacak kadınlardan değildi. Genç Redfern’i peşinden koşturup duruyordu.

Herhalde ondan önce de başkalarıyla maceralara atıldı. İşin garibi, kocaların kör olması. Buna daima şaşarım. Bir adamın karılarına âşık olduğunu anlarlar. Ama karılarının da ona âşık olduğunu fark etmezler. Bir zamanlar Poona'da böyle olmuştu. Kadın gerçekten çok nefisti. Kocanın..."

Weston sabırsız sabırsız homurdandı. "Evet, evet... Şimdi bazı gerçekleri ortaya çıkarmamız gerekli. Siz... bize yararı olacak bir şey gördünüz ya da duydunuz mu?"

"Pek sanmıyorum... Tabii bir gün öğleden sonra Arlena'yla genç Redfern'i Martı Koyunda gördüm." Hafifçe güldü. "Halleri çok hoştu. Ama sizin öğrenmek istediğiniz, herhalde bu değil. Hah ha!"

"Bayan Marshall'ı bu sabah gördünüz mü?"

"Bu sabah kimseyi görmedim. Sabah erkenden St. Loo'ya gittim. Ne şans! Burada aylarca hiçbir şey olmaz. Sonra adadan ayrıldığım an cinayet işlenir." Buna hayıflandığı belliydi.

Weston sordu. "Demek St. Loo'ya gittiniz?"

"Evet. Telefon etmek istiyordum. Burada telefon yok. Leather Combe'deki postanedeyse, telefonla konuşmaya kalkar kalkmaz herkes sizi dinliyor."

"Telefonda gizli bir şey mi konuşacaktınız?"

Yaşlı adam neşeyle güldü. "Eh, hemen hemen. Bir arkadaşına at yarışlarına gidince benim adıma da oynamasını söyleyecektim. Ama ne yazık ki, adamı bulamadım."

"Nereden telefon ettiniz?"

"St. Loo'daki büyük postaneden. Sonra dönüşte yolumu kaybettim. Tam bir saat dolaştım durdum. Kimi yol sola sapar, kimi yol sağa sapar. Bu taraflar çok karışık. Otele daha yarım saat önce döndüm."

Weston sordu. "St. Loo'da biriyle karşılaştınız ve konuştunuz mu?"

Binbaşı Barry güldü. "Yani bir tanık istiyorsunuz. Doğrusu bu konuda bir şey söyleyemeyeceğim. St. Loo'da elli bin kişi gördüm. Ama onların beni hatırlayıp hatırlayamayacaklarını bilmem."

Polis müdürü, "Bunu sormak zorundayız," dedi.

“Biliyorum. Beni istediğiniz zaman çağırın. Size her zaman yardıma hazırım. Arlena gerçekten çok güzel bir kadındı. Katilin yakalanmasını isterim. ‘İssız Kumsaldaki Cinayet.’ Mutlaka gazeteler böyle yazacak...”

Sonunda Binbaşı Barry dışarı çıktı. Müfettiş Colgate, “St. Loo’da bir şey öğrenmek mümkün değil,” diye belirtti. “Yani yazın orası çok kalabalık olur.”

Polis müdürü cevap verdi. “Evet, onun adını listeden silemeyiz. Ama adamın cinayetle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Onun gibi ihtiyar çok. Ama ne olur ne olmaz... İşi sana bırakıyorum, Colgate. Arabayı ne zaman almış onu öğren. Benzin deposuna, kilometre saatine bak. Otomobili ıssız bir yerde bırakıp, buraya geri dönmüş ve koya inmiş olabilir. Ancak buna pek ihtimal vermiyorum. Görülme tehlikesini göze alamazdı herhalde.”

Colgate başını salladı. “Tabii bütün gün bu taraflara bir sürü otobüs geldi. Hava çok güzel. Çünkü med yedide başladı. Cezir ise birde. Herhalde turistler kumsala ve yola dağılmışlardı.”

Weston, “Evet,” dedi. “Ama adamın yoldan ilerleyip otelin önünden geçmesi gerekiyordu.”

“Bu şart değil. Otele gelmeyip çıkan yola sapabilirdi.”

Weston omzunu silktilti. “Adamın bu işi görünmeden yapamayacağını ileri sürmüyorum. Zaten Bayan Redfern’le Linda Marshall dışında diğerleri kumsaldalarmış... O yolun başlangıcı sadece oteldeki birkaç odadan gözüktüyor. O sırada pencereden bakacak pek kimse yoktu. Hatta bence biri istese otele girip tekrar dışarı çıkabilirdi. Bunu kimse de fark etmezdi. Ama ben şunu demek istiyorum. Adam görülmeyeceğinden emin olmazdı.”

Colgate, “Koya sandalla da gitmiş olabilir,” dedi.

Weston, “Evet,” diye mırıldandı. “Bu daha emin bir yol. Belki çevrede koylardan birine bir sandal bırakmıştı. Arabadan inerek kayığa ya da yelkenliye bindi. Peri Koyuna giderek kadını öldürdü. Sonra da aynı yere dönerek otomobiline atladı. Buraya gelince de St. Loo’ya gittiğin-

den ve yolunu kaybettiğinden söz etti... Bunu kanıtlamayacağımızı da biliyordu.”

“Öyle efendim...”

Weston derin bir soluk aldı. “Her şeyi sana bırakıyorum, Colgate. Etrafı iyice araştır. Ne yapacağını biliyorsun... Eh, artık Miss Brewster’le konuşabiliriz.”

Emily Brewster yeni bir şey söylemedi. Kadın anlattıklarını tamamladıktan sonra Weston, “İşimize yarayacak bir şey biliyor musunuz?” diye sordu.

Emily Brewster telaşla cevap verdi. “Ne yazık ki, hayır. Çok kötü bir olay bu... Herhalde yakında işin içyüzünü anlayacaksınız.”

Weston, “Öyle umuyoruz,” dedi.

Emily Brewster ince bir alayla güldü. “Bu o kadar güç bir şey olmasa gerek.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Özür dilerim. Size işinizi öğretmeye kalktığımı sanmayın. Ama Arlena gibi bir kadını kimin öldürdüğünü öğrenmek herhalde çok güç değil.”

Poirot kaşlarını kaldırdı. “Demek böyle düşünüyorsunuz?”

Emily Brewster kaşlarını çattı. “Evet. Ölülerin aleyhinde konuşulmaz, derler ama gerçek ortada. O kadın çok kötü bir yaratıktı. Kirli geçmişini biraz eşlerseniz her şeyi öğrenirsiniz.”

Poirot usulca sordu. “Ondan hoşlanmıyor muydunuz?”

“Arlena hakkında bazı şeyler biliyordum da.” Diğerlerinin kendisine merakla baktıklarını görünce devam etti. “Yeğenim, Arskine’lerden biriyle evlidir. Arlena denilen kadının, iyice bunamış olan Sir Robert’i servetinin önemli bir bölümünü ailesine değil, kendisine bırakmaya nasıl kandırdığını herhalde duydunuz?”

Weston kaşlarını kaldırdı. “Aile... şey... buna kızdı mı?”

“Tabii kadınla olan ilişkisi zaten bir rezalet halini almıştı. Adamın ona yüz bin sterlin bırakması Arlena’nın nasıl bir yaratık olduğu-

nu gösteriyor. Belki benim zalim bir insan olduğumu düşüneceksiniz. Ama bence Arlena Marshall gibi kadınlar merhamete lâyık değildir... Sonra... başka bir şey daha biliyorum. Ona âşık olan gencin yaptığı çılgınlıkları. Çocuk zaten delinin biriydi. Kadınla tanıştıktan sonra büsbütün çileden çıktı. Sırf Arlena'yı gezdirmek... ona para harcamak için kendine ait olmayan hisse senetlerini sattı. Genç adamı zor kurtardılar. O kadın rastladıklarını daima felakete sürüklüyordu. Patrick Redfern'in halini hepimiz gördük. Hayır. Arlena'nın ölümüne hiç acımadım. Ama uçurumdan yuvarlanmış ya da deniz de boğulmuş olmasını tercih ederdim. Bu cinayet hoş bir şey değil."

"Katilin onun geçmişiyile ilgili biri olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Evet..."

"Yani biri görünmeden adaya geldi..."

"Onu kim görebilirdi? Hepimiz kumsaldaydık. Linda'yla Christine uzaktaki Martı Koyuna gitmişlerdi. Bay Marshall kendi odasındaydı. Belki onu sadece Miss Darnley görebilirdi."

"Miss Darnley neredeydi?"

"Güneşli Köşede balkonumsu yerlerden birinde. Patrick Redfern'le kayıktan onu gördük."

Weston, "Belki haklısınız, Miss Brewster," dedi

Emily Brewster kesin bir tavırla başını salladı. "Haklı olduğumdan eminim. Arlena ahlaksız yarattığın biriydi. Cinayetin ipuçlarını da yine onun karakterinde aramalı! Doğru değil mi? Mösyö Poirot?"

Belçikalı başını kaldırdı. Kendinden emin bir tavırla ona bakan Miss Brewster'le göz göze geldiler. "Evet... Bu son sözünüz çok doğru. Ölümüyle ilgili ipucunu yine Arlena Marshall bize verecek."

"İyi ya!" Tıknaз kadın odada durmuş, kendinden emin bir tavırla diğerlerini süzüyordu.

Weston, "Bayan Marshall'ın geçmişini iyice araştıracağımızdan emin olabilirsiniz, Miss Brewster," dedi.

Emily Brewster dışarı çıktı.

Müfettiş Colgate sandalyesinde hafifçe kıınıldandı. “Çok azimli bir kadın. Bayan Marshall’dan nefret ettiğı de belli.” Bir an düşündü. “Ne yazık ki Miss Brewster’in bir sürü tanığı var... Ellerine dikkat ettiniz mi? Bir erkeğinki kadar iri. Sonra güçlü kuvvetli bir kadın. Bir erkek kadar kuvvetli sanırım.” Poirot’ya sanki yalvarır gibi baktı.”O bu sabah kumsaldan hiç ayrılmadı değil mi?”

Poirot ağır ağır başını salladı. “Miss Brewster kumsala indiğinde Arlena Peri Koyuna erişmemişti bile. Kadın Patrick’le kayığa bininceye dek de gözümüzün önünden ayrılmadı.”

Colgate üzüntüyle içini çekti. “O halde onu da şüpheliler listesinden silmeli.” Bundan hiç hoşlanmadığı belliydi...

Hercule Poirot her zamanki gibi Rosamund Darnley’e hayranlıkla baktı. Korkunç bir cinayet olayıyla ilgili polis soruşturmasına bile kendine özgü bir hava getirmişti kadın. Rosamund, Weston’un karşısına oturarak ciddi ve zeki yüzünü ona çevirdi. “Adımı ve adresimi mi istiyorsunuz? Rosamund Ann Darnley. 622 Brook Sokağındaki Rosa Mond terzihanesi benim.”

“Teşekkür ederim Miss Darnley. Şimdi bize yararlı olacak bazı şeyler anlatabilir misiniz?”

“Hiç sanmıyorum.”

“Peki siz bu sabah ne yaptınız?”

“Dokuz buçukta kahvaltı ettim. Sonra odama çıkarak kitaplarımı ve güneş şemsiyemi aldım. Ve Güneşli Köşeye gittim. Sanırım onu yirmi beş geçiyordu. Otele on ikiye on kala döndüm. Tenis raketimi alarak korta koştum. Orada öğle yemeğine kadar tenis oynadım.”

“Demek on buçukla on bir elli arası, oteldekilerin Güneşli Köşe dedikleri o balkonumsu yerdeydiniz?”

“Evet.”

“Bu sabah Bayan Marshall’ı hiç gördünüz mü?”

“Hayır.”

“Bayan Marshall kayıkla Peri Koyuna giderken Güneşli Köşenin önünden geçmedi mi?”

“Herhalde ben oraya erişmeden geçti.”

“Deniz de başka kayık ya da yelkenli gördünüz mü?”

“Hayır. Pek görmedim. Kitap okuyordum. Tabii arada sırada başımı kaldırdım ama deniz bomboştı.”

“Bay Redfern’le Miss Brewster’in kayıkla geçtiğini de görmediniz mi?”

“Hayır.”

“Bay Marshall’ı daha önceden tanıyordunuz, değil mi?”

“Onunla çocukluk arkadaşydık. Marshall’lar komşumuzdular. Ama kendisini yıllardan beri görmemiştim. Belki on dört, on beş yıldır...”

“Ya Bayan Marshall?”

“Onunla burada karşılaşınca dek kendisiyle pek konuşmamıştım.”

“Bay Marshall’la karısının arası iyi miydi?”

“Evet. Öyle sanırım.”

“Bay Marshall karısına bağlı mıydı?”

Rosamund, “Herhalde,” diye mırıldandı. “Size bu konuda bir şey söyleyemem. Kenneth Marshall çok tutucu bir insandır. Aile dertlerini etrafa açıklamak gibi modern alışkanlıkları yoktur.”

“Bayan Marshall’dan hoşlanır mıydınız?”

“Hayır.” Genç kadın sakın ve kesin bir tavırla cevap vermişti.

“Neden?”

Rosamund’un yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Herhalde kadınların Arlena’dan hoşlanmadıklarını şimdiye dek öğrendiniz. Kadınların yanında sıkılırdı o. Bunu belli de ederdi. Ama onu giydirmek isterdim. Doğrusu çok zevkliydi. Uygun elbiseleri seçer ve bunları da kendine yakıştırırdı... Evet... Onun müşterilerimden olmasını arzu ederdim.”

“Bayan Marshall giyimine fazla para harcar mıydı?”

“Sanırım. Ama kendi parası vardı. Kenneth Marshall’ın da hali vakti yerindedir.”

“Bayan Marshall’a şantaj yapıldığını duydunuz mu hiç?”

Rosamund’un anlamlı yüzünde müthiş bir hayret ifadesi belirdi. “Şantaj! Arlena’ya?”

“Buna şaştınız mı?”

“Evet... İnanılacak gibi değil bu.”

“Ama mümkün.”

“Ona bakarsanız her şey mümkün. Hayat bunu insana çabucak öğretiyor. Ama... Arlena’ya şantaj yapmak için silah olarak neyi kullanacaklardı?”

“Herhalde Bayan Marshall’ın kocasının duymasını istemediği bazı sırları vardı.”

“Hım...” Sesindeki kuşkuyu hafifçe gülerek açıkladı. “Arlena herkesin diline düşmüş bir kadındı. Saygıdeğer, namuslu bir insan gibi davranmazdı.”

“Yani kocası onun başkalarıyla... oldukça samimi olduğunu biliyor muydu?”

Kısa bir sessizlik oldu. Rosamund’un kaşları çatılmıştı. Kadın istemeye istemeye, “Doğrusu,” diye cevap verdi. “Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Şimdiye dek Kenneth Marshall’ın karısını olduğu gibi kabul ettiğimi, kadının ne olduğunu anladığımı sanıyordum. Ama artık emin değilim.”

“Yani adam karısına hâlâ güveniyor muydu?”

Rosamund hafif bir öfkeyle bağırırdı. “Erkekler o kadar aptal olurlar ki! Kenneth Marshall da bütün tecrübesine karşın çok saf. Karısına körcesine inanmış olabilir. Erkeklerin Arlena’ya... sadece hayran olduklarını düşünmüştür.”

“Bayan Marshall’a düşman olan var mıydı?”

Rosamund güldü. “Evet. Kocalarının ellerinden kaçacağından korkan kadınlar. Ama Arlena’yı boğduklarına göre... herhalde bu cınayeti bir erkek işledi.”

“Evet.”

Rosamund düşündü. “Arlena’ya düşman olan bir erkek aklıma gelmiyor ama benim onun arkadaşlarını bilmem imkânsız. Bunu kadının arkadaşlarına sormanız gerekiyor.”

“Öyle... Teşekkür ederiz, Miss Darnley.”

Rosamund sandalyesinde hafifçe döndü. “Mösyö Poirot hiç soru sormayacak mı?” O hafif alaycı gülümseyişiyle Belçikalıya bakıyordu.

Poirot da gülerек başını salladı. “Aklıma bir şey gelmiyor.”

Rosamund Darnley ayağa kalkarak dışarı çıktı.

8

Arlena Marshall’ın odasındaydılar. Büyük, camlı kapılar kumsalı ve denizi gören balkona açılıyordu. Pencerelerden içeriye dolan güneş, Arlena’nın tuvalet masasındaki dizi dizi şişe ve kavanozları aydınlatmaktaydı. İnsanı şaşırtacak bir koleksiyondur bu. Masada güzellik enstitülerince bilinen her türlü krem ve losyon vardı. Bu kadınca eşyaların arasında, üç erkek kararlı tavırlarla dolaşıyorlardı. Müfettiş Colgate çekmeceleri çabucak açıp kapattı. Sonra bir şeyler homurdandı. Bir deste mektup bulmuştu. Weston ‘la bunları incelemeye başladılar.

Poirot gardroba gitti. Kapağını açarak sırayla asılmış olan tuvaletlere, spor kıyafetlere baktı. Sonra diğer kapağı araladı. Buraya köpük gibi iç çamaşırları yerleştirilmişti. Geniş rafta şapkalar duruyordu. Bunların arasında kartondan iki plaj şapkası vardı. Biri kırmızıydı, biri de uçuk sarı... Poirot diğer şapkalara da çabucak bir göz attı. Hasırdan, büyük bir Hawaii şapkası. Koyu mavi keten bir kaplin... Daha acayip şekilli bir sürü şey. Herhalde bunlara çok para verilmişti. Küçük bir kadife parçası... Koyu mavi bir bere. Bir avuç tüy. Uçuk gri bir türban. Poirot hoşgörüsü güldü. “Kadınlar...”

Weston mektupları tekrar zarfa koyuyordu. “Üçü genç Redfern’den! Toy budala! Bir iki yıl sonra kadınlara mektup yazılmayaca-

Agatha Christie

ğını anlar. Kadınlar mektupları daima saklar, ama bunları yaktıklarına yemin ederler... Bu da ilginç. Durum hemen hemen aynı tabii.” Uzattığı mektubu Poirot aldı.

“Sevgili Arlena,

O kadar üzgünüm ki. Kalkıp Hong Kong’a gitmek...ve seni yıllarca... yıllarca görmemek. Bir kadının bir erkeği böylesine çıldırtacağı aklıma bile gelmezdi. Beni deliye çevirdin. Çeke teşekkür ederim. Artık beni dava etmeyecekler. Ama az kalsın mahvoluyordum. Bunun bütün nedeni senin için milyarlar kazanmak istememdi. Beni affedebilecek misin, Arlena? O güzel kulaklarına pırlantalar takmak, boynuna kar gibi inciler dolamak istiyordum. Ancak son zamanlarda incilerin pek de iyi olmadığını söylüyorlar... O halde şöyle şahane bir zümrüte ne dersin? Evet, sana yakışır bu. Gizli bir ışıkla parlayan, yemyeşil bir taş... Beni unutma... Unutmayacağını biliyorum zaten. Sen benimsin... Daima, daima...

J .N.”

Colgate, “Bu J.N.’nin Hong Kong’a gidip gitmediğini öğrenmemiz iyi olur,” dedi. “Gitmediyse o zaman onu da şüpheliler listesine geçiririz. Kadına âşıkımış. Onu gözünde büyütmüş. Arlena’nın kendini aptal yerine koyduğunu anlayınca çok sarsılmıştır. Miss Brewster’in sözünü ettiği genç bu olmalı. Evet. Bu mektup işe yarayabilir.”

Poirot başını salladı. “Evet. Bu mektup önemli. Bence çok önemli.”

Dönerek etrafına bakındı. Tuvalet masasındaki şişelere, kapağı açık gardroba ve yataktaki kocaman bebeğe bir göz attı. Sonra Kenneth Marshall’ın odasına geçtiler. İki arada kapı yoktu. Adamın odası, aynı tarafa bakmakla beraber, balkonsuzdu. Arlena’nınkinden bir hayli küçüktü burası. Büyük iki pencerenin arasına yaldızlı çerçeveli bir ayna asılmıştı. Sağ taraftaki pencerenin yanında tam köşede tuvalet masası

vardı. Bunun üstüne fildişi iki fırça ve bir şişe saç losyonu konmuştu. Yazı masasıysa, sol taraftaki pencerenin yanına düşen köşede idi. Bunun da üzerinde bir deste kâğıt ve kapağı açık yazı makinesi duruyordu.

Colgate kâğıtları çabucak karıştırdı. “Ah... Bay Marshall herhalde bu mektuba cevap vermek istiyordu. Ayın 24’ünde, yani dün atılmış bu. Leather Combe Körfezine ise bu sabah gelmiş... Adamın doğru söylediği ortada. Marshall’ın o cevabı daha önceden hazırlayıp hazırlamadığını kolaylıkla anlarız.” Oturdu.

Weston, “Sen bu işe bakarken bizde diğer odaları çabucak dolaşalım,” dedi. “Bu kata kimsenin çıkmasına izin verilmedi. Hepsi de yavaş yavaş sinirlenmeye başlıyorlar, sanırım.”

Poirot’yla Linda’nın odasına girdiler. Doğuya, kayaların üzerinden denize bakıyordu bu oda.

Weston etrafa çabucak göz gezdirdi. “Burada bir şey bulacağımızı sanmıyorum. Tabii Marshall görmemizi istemediği bir şeyi kızının odasına saklamış olabilir. Ama hiç sanmıyorum... Cinayet silahla işlenmedi...” Tekrar dışarı çıktı.

Poirot içeride yalnız kalmıştı. Dikkatle şömineye bakıyordu. Orada yakınlarda bir şey yakılmıştı. Belçikalı diz çökerek sabırla çalışmaya başladı. Bulduklarını bir kâğıdın üzerine diziyordu. Erimiş iri bir mum... Yeşil kâğıt ya da karton parçaları... Belki de bir takvimdi bu... Bir iğne... ve galiba yanık saçlar... Poirot bunlara hayretle baktı. “Ne biçim şey bu? C’est fantastique! Sonra iğneyi aldı. Bakışları sertleşti. Yeşil gözleri pırıl pırıl parlıyordu şimdi. “Ah... Mümkün mü bu?”

Ayağa kalktı. Ağır ağır etrafına bakındı Yüzünün anlamı tümüyle değişmiş, ciddi, hatta sert bir tavır takınmıştı. Şöminenin solunda bir raf vardı. Kitaplar dizilmişti buraya. Belçikalı dikkatle eserlerin isimlerini okudu. Shakespeare’in Piyesleri. William Ask. Genç Üvey Anne. Katedralde Cinayet. Jan d’ark. Rüzgâr Gibi Geçti. Veba Avlusı.

Poirot Genç Üvey Anne’yle William Ask’ı aldı. Başsayfadaki damgaya baktı. Tam bunları yerine koyarken gözü diğer kitapların arkasına saklanmış olan bir esere ilişti. Kahverengi ciltli küçük ama ka-

lın bir kitaptı bu. Belçikalı hafiye uzanıp eseri aldı. Çabucak açtı. Sonra da ağır ağır başını salladı. “Demek yanılmamışım. Evet, haklıymışım... Ama diğeri? O da olabilir mi? Pek sanmıyorum ama...” Uzun uzun düşünerek, bıyığını düzeltti. “Ama...”

Albay Weston kapıdan baktı. “Poirot hâlâ burada mısınız?”

Belçikalı bağırdı. “Geliyorum. Geliyorum.” Koridora fırlattı.

Linda’nınkinin yanında Redfern’lerin odası vardı. Poirot oraya girdi. Odada iki ayrı kişiliğin açık izleri görülüyordu. Christine’e özgü o düzenlilik... Ve Patrick’in o sevimli derbederliği... İçeride bundan başka onu ilgilendirecek bir şey yoktu. Yandaki oda Rosamund’a aitti. Poirot hoşnutlukla gülümsedi. Karyolanın başucundaki komodinde birkaç kitap duruyordu. Tuvalet masasına pahalı ama sade bir takım konmuştu. Havaya tatlı bir koku yayılmıştı. Rosamund Darnley’in nefis ama hafif parfümünün kokusu...

Rosamund’un odası koridorun ucundaydı. En dipte, balkona açılan bir kapı vardı. Balkondaki madeni merdivenden aşağıdaki kayalara iniliyordu.

Weston, “Müşterilerin çoğu kahvaltıdan önce buradan inip biraz yüzüyorlar,” diyerek başını salladı.

Poirot’nun gözleri parladı. Balkona çıkıp aşağıya baktı. Madeni merdiven kayalarda sona eriyordu. Daha aşağıya taşların arasına basamaklar oyulmuştu. Yandan da bir yol uzanıyordu. Otelin köşesini döndükten sonra adayı karaya bağlayan yolla birleşmekteydi. Belçikalı mırıldandı. “İsteyen buradan inip ana yola çıkabilir.”

“Evet.” Weston, Poirot’nun ne demek istediğini anlamıştı. “Biri otele girmeden, adanın bir ucundan diğer ucuna kadar gidebilir...” Ekledi. “Ama onu yine de pencereden görebirirler.”

“Hangi pencereden?”

“Genel banyolardan ikisi o tarafa bakıyor. Çalışanlara ait banyo... zemin katındaki vestiyer ve bilardo odası da öyle.”

Poirot kaşlarını kaldırdı. “Banyoların pencerelerinde buzlu cam var. Ve kimse güneşli bir sabahta gidip bilardo oynamaz.”

“Evet.” Weston bir an durdu. “Eğer cinayeti o adam işlediye koya bu yoldan gitti.”

“Kenneth Marshall’ı mı kastediyorsunuz?”

“Evet. Kadına şantaj yapıyorlardı ya da yapmıyorlardı... Bence katil o. Adamın hali de bir tuhaf.”

Poirot alçakgönüllülükle cevap verdi. “Belki. Hareketleri tuhaf ama bu onun katil olduğu anlamına gelmez.”

Weston sordu. “Bakalım Colgate o daktilo makinesi hakkında neler öğrenecek... Şimdi bu kata bakan oda hizmetçisiyle konuşmamız gerek. Kız bekliyor. Onun tanıklığı önemli tabii.”

Oda hizmetçisi ciddi, zeki ve becerikli bir kızdı. Sorulara duraklamadan cevap verdi. “Bay Marshall on buçuk sularında odasından çıktı. Benim işim daha bitmemişti. Bana mümkün olduğu kadar çabuk olmamı söyledi... Onun odaya tekrar ne zaman döndüğünü görmedim. Ama kısa bir zaman sonra içeriden daktilo sesinin geldiğini duydum... Sanırım on bire beş vardı. Ben o sırada Redfern’lerin odasını düzeltiyordum. Oradan da Miss Darnley’in koridorun ucundaki odasına gittim. Tabii makinenin sesi oradan işitilmiyordu. Miss Darnley’in odasına girerken Leather Combe kulesindeki saatin on biri çaldığını hatırlıyorum... Çeyrek dakika sonra her sabah yaptığım gibi mutfığa inerek çay içtim, bisküvi yedim... Ondan sonra da diğer bölüğe geçtim.” Weston’un sorusu üzerine açıkladı. “Bu koridordaki odaları şu sırayla topladım. Miss Linda’nın odası... İki genel banyo... Bayan Marshall’ın dairesi ve özel banyosu. Bayan Marshall’ın odası. Bay ve Bayan Redfern’in dairesi ve özel banyosu. Miss Darnley’in odası ve özel banyosu. Miss Linda’yla, Bay Marshall’ın odalarının banyosu yok... Miss Darnley’in odasıyla banyosunu temizlerken kapının önünden kimsenin geçtiğini... ya da balkondaki merdivenden indiğini duymadım. Tabii usulca ilerlemişlerse o başka...”

Weston ondan sonra adı Gladyes Nerracott olan oda hizmetçisine Arlena hakkında sorular sordu.

Kız, “Bayan Marshall erken kalkmazdı,” diye cevap verdi. “Bu sabah, saat onu birkaç dakika geçe odasına girip de kendisini içeride bulamayınca oldukça şaşırdım.”

“Bayan Marshall her zaman yatağında mı kahvaltı ederdi?”

“Evet, efendim. Her zaman. Ama fazla bir şey yemezdi. Çay, portakal suyu ve biraz kızarmış ekmek. Bütün hanımlar gibi oda şişmanlamaktan korkuyordu...”

Poirot, “Bayan Marshall hakkında ne düşünüyordunuz, matma-zel?” diye sordu.

Gladys ona hayretle baktı. “Müşteriler hakkında fikir yürütmek bana düşmez.”

“Tam tersi size düşer. Fikrinizi öğrenmeyi çok... çok istiyoruz.”

Gladys hafif bir endişeyle polis müdürüne baktı. Weston yabancı meslekdaşının sorduğu sorudan utanmıştı ama bunu belli etmemeye, dostça bir tavır kakınmaya çalışıyordu. “Öhhö... şey... tabii, tabii. Anlatın bakalım.”

Gladys Narracott’un ciddi ve becerikli tavırları ilk kez kayboldu. Kız empirme elbisesinin eteğiyle oynamaya başladı. “Şey... Bayan Marshall tam anlamıyla bir hanımefendi değildi. Yani... onda daha çok bir aktris hali vardı.”

Poirot, “Öyleydi zaten,” diye hatırlattı.

“Biliyorum, efendim. Ben de bunu anlatmaya çalışıyordum. Aklı-na estiği gibi hareket ederdi. Canı istediğinde nezaket gösterirdi... İnsana tatlı tatlı gülerdi... Sonra da aradığını bulamaz... Zile hemen cevap verilmez ya da çamaşırları derhal getirilmezse, ağzına geleni söylerdi. Biz... hiçbirimiz ondan hoşlanmazdık. Ama elbiseleri çok şıktı. Kendisi de çok güzeldi. Bu yüzden herkes ona hayrandı.”

Weston, “Size bu soruyu sormak istemezdim,” diye mırıldandı. “Ama sorun önemli. Bayan Marshall’ın kocasıyla arası nasıldı?”

Gladys bir an durakladı. “Cinayeti... onun... işlediğini sanmıyorsunuz ya?”

Poirot hemen atıldı. “Siz sanıyor musunuz?”

“Böyle bir şey düşünmek bile istemem. Bay Marshall tam bir beyefendi. O cinayet işleyemez. Karısını öldürmediğinden eminim.”

“Pek de emin değilsiniz. Sesinizden belli.”

Gladys Narracott istemeye istemeye, “Gazetelerde buna benzer olaylar okuyoruz,” diye cevap verdi. “İşe kıskançlık karıştı mı durum değişiyor... Eğer Bayan Marshall biriyle bir maceraya atıldıysa... Tabii herkes onun Bay Redfern’le gerekenden fazla arkadaş olduğunu söylüyordu. Oysa Bayan Redfern çok hoş bir hanım. Ne yazık! Redfern de nazik bir beyefendi. Ama erkekler Bayan Marshall gibi kadınlara dayanamıyorlar sanırım. Onun istediğini elde etmeye alışık olduğu belliydi... Bayan Redfern’in çok sabırlı olduğu anlaşılıyor. Kadınların çilesi bu.” İçini çekti. “Ama eğer Bay Marshall durumu öğrendiyse...”

Weston sert bir sesle, “Ee?” dedi.

Gladys Narracott ağır ağır konuştu. “Bana Bayan Marshall kocasından korkuyormuş gibi gelirdi.”

“Bunu nereden anladınız?”

“Kesin bir şey bilmiyorum, efendim. Fakat bazen bunu hissederdim. Bay Marshall sessiz sedasız bir bey. Yine de onun... yumuşak başlı bir adam olduğunu hiç sanmıyorum.”

Weston dikkatle ona baktı. “Ama kesin bir bilginiz yok. Örneğin onları konuşurken duymadınız.” Gladys Narracott başını salladı. Weston içini çekti. “Şimdi gelelim Bayan Marshall’ın bu sabah aldığı mektuplara. Bize bunlar hakkında bir şeyler söyleyebilir misiniz?”

“Ona altı ya da yedi mektup gelmişti sanırım. Sayısını tam olarak bilmiyorum.”

“Mektupları ona siz mi götürdünüz?”

“Evet, efendim. Bunları her zamanki gibi danışmadan alarak kahvaltı tepsisine koydum.”

“Zarflarda dikkati çekecek bir şey var mıydı?”

Kız, “Hayır,” diye cevap verdi. “Sıradan şeylerdi. Bir bölümü fatura ve reklamdı sanırım. Çünkü Bayan Marshall bunları yırtarak tepsiye atmıştı.”

“Ne oldu onlar?”

“Çöp tenekesine atıldı, efendim. Memurlarınızdan biri şimdi tenekeyi araştırıyor.”

“Ya... Peki kâğıt sepetleri nereye boşaltıldı?”

“Yine çöp tenekesine.”

Weston mırıldandı. “Hım... Neyse...” Poirot’ya döndü.

Belçikalı öne doğru eğildi. “Bu sabah Miss Linda’nın odasını toplarken şömineyi de süpürdünüz mü?”

“Buna gerek yoktu, efendim. Şömine kaç gündür yakılmamıştı.”

“Şöminede hiçbir şey yok muydu?”

“Yoktu, efendim.”

“Miss Linda’nın odasını kaçta topladınız?”

“Saat dokuza çeyrek kala, efendim. O kahvaltıya indiği zaman.”

“Miss Linda kahvaltıdan sonra tekrar odasına çıktı mı acaba?”

“Evet, efendim ona çeyrek kala.”

“İçeride fazla kaldı mı?”

“Sanırım, efendim. Sonra da buçuğa doğru telaşla dışarı fırladı.”

“Onun odasına tekrar girdiniz mi?”

“Hayır, efendim. Orada işim bitmişti.”

Poirot başını salladı. “Öğrenmek istediğim bir şey daha var. Bu sabah kahvaltıdan önce kimler denize girdi?”

“Öbür bölük ve yukarı kattakiler için bir şey söyleyemem. Bu kattakileri biliyorum.”

“Benim öğrenmek istediğim de bu zaten.”

“Sanırım bu sabah kahvaltıdan önce yalnızca Bay Marshall’la Bay Redfern denize girdiler. Onlar erkenden yüzmeye meraklılar.”

“İkisini de gördünüz mü?”

“Hayır, efendim. Ama her zamanki gibi balkonun parmaklığında ıslak mayoları asılıydı.”

“Miss Linda kahvaltıdan önce denize girmedi mi?”

“Hayır, efendim. Onun mayoları kuruydu.”

Poirot atıldı. “Ah... Ben de bunu öğrenmek istiyordum,” dedi.

Gladys, “Miss Linda aslında hemen her sabah erkenden denize girer, efendim,” dedi.

“Peki diğer üçü? Yani... Miss Darnley, Bayan Redfern ve Bayan Marshall?”

“Bayan Marshall hiç girmezdi, efendim. Miss Darnley bir iki defa erkenden banyo aldı sanırım. Bayan Redfern ancak hava çok sıcak olduğunda kahvaltıdan önce yüzer. Ama bu sabah denize girdiğini sanmıyorum.”

Poirot bir an düşündü. “Bu kattaki odalardan birinde bir şişe kayboldu mu acaba?”

“Şişe? Nasıl bir şişe, efendim?”

“Yazık ki bilmiyorum. Ama bir şişenin kaybolduğunu fark ettiniz mi? Ya da böyle bir şeyin farkına varır mıydınız?”

Gladys içtenlikle cevap verdi. “Bayan Marshall’ın odasından kaybolsaydı, kesinlikle farkına varmazdım, efendim. Çünkü onda şişe ve kavanoz çoktu.”

“Ya diğer odalardan?”

“Miss Darnley konusunda emin değilim. Onda da bir hayli krem ve losyon var... Ama diğer odalardan kaybolsaydı, herhalde fark ederdim.”

“Ama böyle bir şeyin farkına varmadınız?”

“Doğrusu pek dikkat etmedim.”

“Şimdi gidip bakar mısınız?”

“Tabii efendim.” Emprime elbisesini hışırdatarak odadan çıktı.

Weston Poirot’ya döndü. “Ne oluyor?”

Poirot gülümsedi. “Benim düzenden hoşlandığımı bilirsiniz. Açıklanamayan olaylar beni rahatsız eder. Miss Brewster bu sabah kahvaltıdan önce kayaların önünde yüzüyormuş. Biri yukarıdan bir şişe atmış. Kadın, ‘Az kalsın kafam kırılacaktı,’ dedi. Eh bien, şişeyi kimin ve neden attığını öğrenmek istiyorum.”

“Dostum, herhangi bir kimse bu şişeyi atmış olabilir.”

“Hiç de değil. Bir kere, bu şişenin doğu tarafındaki pencerelerden... yani biraz önce araştırdığımız odalardan birinden atılmış olması gerekli. Şimdi bana söyleyin. Eğer tuvalet masanızda ya da banyonuzda boş bir şişe olsaydı, bunu ne yapardınız? Kaldırıp çöp sepetine atardınız değil mi? Balkona çıkıp şişeyi denize fırlatmak aklınıza bile gelmezdi. Hem şişenin birinin başına gelmesinden çekinirdiniz, hem de bu zahmete katlanmazdınız...Şişeyi ancak bir nedenle denize atardınız. Kimsenin görmesini istemediğiniz için...”

Weston hayretle ona baktı. “Geçenlerde bir olay dolayısıyla Başmüfettiş Japp’le tanıştım. Adam bana kafanızın çok dolambaçlı bir şekilde çalıştığından söz etti. Şimdi bana, Arlena Marshall’ın boğulmadığını... kadının esrarengiz bir şişeye konulmuş olan esrarengiz bir zehirle öldürüldüğünü mü söyleyeceksiniz?”

“Hayır, hayır. Şişede zehir olduğunu sanmıyorum.”

“Ne vardı ya?”

“Bilmiyorum. Onun için bu konu beni ilgilendiriyor.”

Gladys Narracott soluk soluğa içeri girdi. “Özür dilerim, efendim. Bir şişe kaybolmuşsa bile bunu fark edemedim. Bay Marshall, Miss Linda, Bay ve Bayan Redfern’in eşyaları tamam. Miss Darnley’inkiler de sanırım. Ama Bayan Marshall’ın odasından emin değilim. Dediğim gibi onda şişe çıktı.”

Poirot omzunu silkti. “Neyse... Üzerinde durmaya değmez.”

Gladys başını salladı. Poirot, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı. “Bize söylemeyi unuttuğun bir şey yok ya?”

“Bayan Marshall hakkında mı efendim?”

“Şart değil. Örneğin acayip, açıklanamayan garip, kendi kendinize ya da arkadaşlarınıza, ‘tuhaf’, demenize neden olan bir olay?”

Gladys tereddütle, “Sizi ilgilendirecek bir şey fark etmedim,” dedi.

Poirot elini kaldırdı. “Beni nelerin ilgilendireceği belli olmaz. Matmazel, bugün kendi kendinize ya da bir arkadaşınıza, ‘tuhaf,’ dediğiniz bir olay vardır mutlaka.” Neşeli bir hali vardı.

Gladys durakladı. “Bu öyle önemli bir olay değildi, efendim. Sadece banyolardan birinin suyu boşalıyordu. Aşağıda Elsie’ye, ‘Ne garip,’ dedim. ‘Saat on ikide banyo yapılır mı?’

“Kimin banyosuydu bu? Yıkanan kimdi?”

“Bilmiyorum, efendim. Aşağıdan banyonun suyunun aktığını duydum.”

“Bunun banyo olduğundan emin misiniz? Musluklardan biri olmaz mıydı?”

“Hayır, efendim. Banyonun sesi hemen anlaşılır.”

Poirot’nun soracak başka sorusu yoktu. Gladys’e gidebileceğini söylediler. Weston Belçikalıya döndü. “Bu banyo konusunun önemli olduğunu sanmıyorsunuz, değil mi? Yani... katilin üstü başı kan içinde kalmamıştı ki, yıkansın. Zaten bu...” Durakladı.

Poirot atıldı. “Bu tip cinayetlerin iyi tarafı da bu diyecektiniz değil mi? Saklanması, temizlenmesi gereken bir şey yok. Ne bir silâh, ne de kan izi. Sadece kuvvet. Bir de taş gibi kalp!” Sesi o kadar öfkeliydi ki, Weston hafifçe irkildi. Poirot özür dilermiş gibi gülümsedi. “Evet... Banyo herhalde önemli değil. İçlerinden herhangi biri yıkanmış olabilir. Bayan Redfern tenis oynamaya gitmeden önce bir duş yapmıştır. Ya da Miss Darnley. Kenneth Marshall... Herhangi biri. Öyle önemli değil bu.”

Kapı vurularak bir memur içeri baktı. “Miss Darnley sizi tekrar görmek istiyormuş, efendim. Demin bir şey söylemeyi unutmuş.”

Weston, “Biz de aşağıya iniyoruz zaten,” dedi.

İlk gördükleri Colgate oldu. Müfettişin keyfi iyice kaçmıştı. “Bir dakika, efendim.” Weston’la Poirot adamın peşi sıra Bayan Castle’in onlara ayırdığı odaya girdiler. Colgate, “Olayı inceledim,” diye başladı. “Memurlardan birine o mektupları daktiloda yazdırdım. Bu işin bir saatten önce bitmesi imkânsız. Hele duraklayıp düşünürseniz, bu daha da uzun sürüyor... Kenneth Marshall’ın doğruyu söylediği belli. Sonra şu mektuba da bakın.” Kâğıdı uzattı.

“Azizim Marshall,
Tatildeyken seni rahatsız ettiğim için özür dilerim.
Ama Barley’lerle yapılan kontrol yüzünden umulmadık bir sorun çıktı...”

Colgate başını salladı. “Mektup yirmi dördünde, yani dün yazılmış. Bu sabah Leather Combe postanesine gelmiş. Mektuptan, Marshall’ın cevabı önceden hazırlamasına imkân olmadığı anlaşılıyor. O rakamlar da burada verilenlere bağlı.”

Weston kederle içini çekti. “Ya... Böylece Marshall temize çıkıyor. Artık katili başka yerde aramamız gerekli.” Ekledi. “Miss Darnley’i tekrar göreceğim. Dışarıda bekliyor.”

Rosamund hızla içeri girdi. Özür dilermiş gibi hafifçe gülümsüyordu. “Affedersiniz. Aslında bu öyle önemli bir olay değil. Ama insan bazı şeyleri unutuveriyor.”

“Evet, Miss Darnley?” Polis müdürü sandalyeyi işaret etti.

Rosamund biçimli başını salladı. “Oturmaya değmez. Söyleceklerim çok kısa. Size bütün sabahı Güneşli Köşede geçirdiğimi anlattım. Ama bu pek doğru değil. Çünkü bir ara otele geldim. Sonra tekrar oraya döndüm.”

“Kaçta oldu bu, Miss Darnley?”

“On biri çeyrek geçe sanırım.”

“Otele geldiniz demek?”

“Evet. Güneş gözlüklerimi unutmuştum. Önce aldırmadım. Ama sonradan ışık gözlerimi rahatsız etmeye başladı. Buraya koşup onları almaya karar verdim.”

“Doğru odanıza çıktınız. Sonra da tekrar Güneşli Köşeye döndünüz. Öyle mi?”

“Evet. Yalnız o arada Bay Marshall’ın kapısından baktım. İçeriden gelen seslerden onun daktiloda yazı yazdığını anlamıştım. Böyle güzel bir günde odaya kapanmak budalalık, diye düşünerek onu dışarıya davet etmeye karar verdim.”

“Bay Marshall ne dedi?”

Rosamund utangaç bir tavırla güldü. “Kapıyı açtığımda işine dalmıştı. Düşünceli bir tavırla bir şeyler yazıyordu. O zaman kendisini rahatsız etmekten çekinerek usulca geriledim. Herhalde o beni görmedi bile.”

“O zaman saat kaçtı, Miss Darnley?”

“On biri yirmi geçiyordu. Çünkü tekrar dışarı çıkarken, gözüm salondaki saate ilişti.”

Müfettiş Colgate içini çekti. “Adam kesinlikle temize çıktı. Oda hizmetçisi on bire beş kala onun daktiloda yazı yazdığını duymuş. Miss Darnley adamı, on biri çeyrek geçe görmüş. Arlena Marshall ise on ikiye çeyrek kala ölü bulunmuş... Bay Marshall odasında bir saat yazı yazdığını söyledi. Bunun doğru olduğu anlaşılıyor.” Durarak hafif bir merakla Poirot’ya baktı. “Birdebire çok ciddileştiniz.”

Poirot, “Miss Darnley’in bu olayı neden anlattığını düşünüyorum,” dedi.

Colgate başını yana eğdi. “İşin içinde bir iş mi var, dersiniz? Bu olayın unutkanlıkla bir ilgisi yok mu?” Bir an düşündü. “Şöyle olabilir... Belki Miss Darnley bu sabah ileri sürdüğü gibi Güneşli Köşede değildi. Anlattıkları yalandı. Bize o hikâyeyi uydurduktan sonra biri-

nin kendisini başka bir yerde gördüğünü öğrendi. Ya da bu kişi Güneşli Köşeye gitmiş, ama kadını orada görememişti. Miss Darnley bunu anlayınca durumu idare etmek için hemen bu yalanı hazırladı. Kuşkulanmamamız için gelip bunu bize anlattı. Farkındaysanız, Bay Marshall'ın kapısından baktığı zaman onun kendisini görmediğini söyledi.”

Weston hayretle bağırdı. “Yani Miss Darnley'in bu işte parmağı olduğunu mu iddia ediyorsunuz? Saçma. Onun cinayetle ne ilişkisi olabilir?”

Colgate usulca öksürdü. “O Amerikalı kadının... yani Bayan Gardener'in söylediklerini unutmayın. O, Miss Darnley'in Bay Marshall'a âşık olduğunu ima etti. Cinayet işlemek için yeterli bir neden bu.”

Weston sabırsız sabırsız, “Arlena Marshall'ı boğan bir kadın değil,” diye cevap verdi. “Aradığımız katil erkek. Kadınları bir tarafa bırakalım şimdi...”

Colgate içini çekti. “Doğru... Dönüp dolaşıp bu noktaya geliyoruz.”

Poirot mırıldandı. “Evet, bunu ben de fark ettim.”

Weston devam etti. “Memurlardan birine söyle zamanı hesaplasınlar. Örneğin, oten o merdivenin başına ne kadarda gidiliyor? Hem yürüyerek, hem de koşarak... Adam merdivenden de insin... Başka biri de kumsaldan koya ne kadarda gidildiğini hesaplasın.”

Colgate başını salladı. “Ben bu sorunları hallederim, efendim.”

Polis müdürü, “Ben de artık koya gideyim,” dedi. “Acaba Philips bir şeyler buldu mu? Sonra şu Peri Mağarasını unutmamalı. Orayı da bir görmeli. Bakalım katilin orada beklediğini gösterecek bazı kanıtlar var mı? Ne dersiniz, Poirot?”

“Evet, mümkün.”

Weston devam etti. “Eğer biri karadan buraya gelmişse o mağaraya saklanmıştı... Tabii adamın önceden bu mağaranın yerini öğrenmiş olması gerekiyor... Herhalde yerliler Peri Mağarasını biliyorlar?”

Colgate, “Yeni kuşağın bildiğini sanmıyorum,” dedi. “Bu otel açılalı koylara kimse yaklaştırılmıyor. Oraya ne balıkçılar gidebiliyor, ne de piknik meraklıları. Otelde çalışanlar da yerli değil. Örneğin, Bayan Castle, Londra’lı...”

Weston, “Yanımıza Redfern’i alabiliriz,” dedi. “O mağaradan söz etmişti. Siz de gelir misiniz, Mösyö Poirot?”

Belçikalı hafiye tereddüt etti. “Ben de Miss Brewster’le Bayan Christine Redfern gibiyim. Öyle dik merdivenlerden inemem.”

Weston gülümsedi. “Koya kayıkla gidebilirsiniz.”

Poirot içini çekti. “Midem denizden hemen rahatsız oluyor.”

“Hava çok güzel. Deniz dümdüz. Bizi yarı yolda bırakamazsınız.”

Poirot’nun aynı fikirde olmadığı belliydi. Ama o cevap vermeden Bayan Castle kibar bir tavırla kapıdan başını uzattı. “Sizi rahatsız etmediğimi umarım. Ama Rahip Lane döndü. Belki bunu öğrenmek istersiniz diye düşündüm.”

“A, evet. Teşekkür ederiz, Bayan Castle. Rahibi hemen görelim.”

Bayan Castle öne doğru bir iki adım attı. “Bir şey daha var. Bilmem bu sizi ilgilendirir mi? Ama en ufak bir olayın bile üzerinde durulması...”

Weston sabırsız bir tavırla onun sözünü kesti. “Evet, evet...”

“Saat birde buraya bir kadınla bir erkek geldi. Öğle yemeği için karşıdan adaya geçmişler. Onlara bir kaza olduğunu, bu yüzden kendilerine yemek verilemeyeceğini bildirdik.”

“Onların kim olduğunu biliyor musunuz?”

“Hayır adlarını vermediler. Yemek yiyemeyeceklerine üzüldüler. Nasıl bir kaza olduğunu da merak ettiler. Tabii onlara bir şey söylemedim. Kibar insanlara benziyorlardı. Herhalde tatillerini civarda geçiriyorlar.”

Weston kısaca, “Teşekkür ederim,” dedi. “Sanırım önemli değil bu. Ama her olayın üstünde durmak gerekir.”

Bayan Castle başını salladı. “Tabii ben üzerime düşeni yapmak istiyorum.”

“Tabii, tabii. Lütfen Bay Lane’i buraya yollar mısınız?”

Stephen Lane her zamanki çevik tavırlarıyla odaya girdi. Weston bir an ona baktı. “Ben polis müdürüyüm, Bay Lane, herhalde size olayı anlattılar.”

“Evet... oh, evet... adaya döner dönmez durumu öğrendim. Korkunç bir şey bu... Korkunç.” Hafifçe titreyerek alçak sesle konuşmasına devam etti. “Otele geldiğim gün... bir şeyi hissettim. Kötü bir şey vardı burada.” Hummalı gibi alev alev yanan gözleriyle Belçikalı hafiyeye baktı. “Birkaç gün önceki konuşmamızı hatırlıyor musunuz, Mösyö Poirot? Sizinle kötülüğün gerçek olduğundan söz etmiştik?”

Weston bu uzun boylu, geniş omuzlu, ince adamı hayretle süzüyordu. Rahip hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Lane tekrar ona dönerek hafifçe gülümsedi. “Herhalde bu sözlerimi biraz tuhaf buldunuz. Artık ‘kötülüğe’ inandığımız yok. Cehennem ateşinden korkmuyoruz. Şeytan diye bir şeyi de kabul etmiyoruz. Ama iblis ve yardımcıları bugün her zamankinden daha güçlü.”

Weston mırıldandı. “Şey... Evet... belki... Bu daha çok sizin mesleğinizle ilgili bir konu. Beni daha sıradan şeyler ilgilendiriyor. Örneğin bu cinayetin aydınlatılması.”

Stephen Lane içini çekti. “Cinayet! Ne korkunç bir sözcük bu. Yer yüzünde işlenen ilk günahlardan biri... Masum kardeşinin canına kıymak...” Gözlerini yarı kapayarak sustu. Sonra da daha normal bir sesle, “Size nasıl yardım edebilirim?” diye sordu.

“Her şeyden önce bize bugün neler yaptığınızı anlatır mısınız?”

“Tabii, tabii, her zamanki gibi erkenden yürüyüşe çıktım. Bu çevrede çok dolaştım ben. Bugün de St. Petrock’a gittim. Buradan sekiz dokuz kilometre ötede orası. Yol çok güzeldi. Kıvrıla büküle uzanıyor, Devon tepelerine tırmanıp iniyordu. Yanıma öğle yemeğimi almıştım. Bunu bir ağacın dibinde yedim. Sonra oradaki kiliseye girdim. Burada

eski renkli camların bir parçası vardı. Ama yalnızca bir parçası. Bir resimli paravana çok ilginçti.”

“Teşekkür ederim, Bay Lane. Yolda bir şeye rastladınız mı?”

“Rastladım sayılmaz. Kimseyle konuşmadım. Yanımdan bir araba, bisikletli iki çocuk ve birkaç inek geçti.” Güldü. “Ama sözlerimin doğru olup olmadığını anlamak istiyorsanız kilisedeki deftere bakabilirsiniz. Oraya adımı yazdım.”

“Peki, kilisede kimseyi görmediniz mi? Rahip ya da zangocu?”

Stephen Lane başını salladı. “Hayır, kilisede hiç kimse yoktu. St. Petrock pek ücra bir yer.”

Weston nazik bir tavırla, “Sizden... şüphelendiğimizi sanmayın,” diye belirtti. “Herkesle konuşmak zorundayız... Formalite gereği tabii. Formalite gereği...”

Stephen Lane usulca, “Biliyorum,” dedi. “Biliyorum.”

Weston devam etti. “Şimdi... bize yardımı dokunacak bir şey biliyor musunuz? Örneğin... Arlena Marshall hakkında? Katili kim olabilir onun? Dikkatinizi çeken bir şey gördünüz mü? Ya da duydunuz mu?”

Stephen Lane, “Hiçbir şey duymadım,” diye cevap verdi. “Size yalnızca şunu söyleyebilirim. Arlena Marshall’ı görür görmez kötülüğün onun etrafında toplanmış olduğunu sezdim. Kötüydü o! Kötülüğün canlı simgesiydi! Bir kadın, bir erkeğin yardımcısı ve ilham perisi olabilir. Aynı şekilde bir kadın, bir erkeği yıkıma da sürükleyebilir. Onu bir hayvan haline sokar. Ölen kadın böyle bir insandı işte. Erkeklerin en kötü tarafına hitap ediyordu. Arlena Marshall, Jezebel ve Aholibah gibi bir kadındı. En sonunda da biri o iğrenç hayatına son verdi.”

Poirot usulca cevap verdi. “Evet... Biri onu boğdu... Bir insan onu elleriyle boğdu, Bay Lane.”

Rahibin elleri de titriyordu. Parmakları kasılmıştı, adaleleri seğiriyordu. Boğulur gibi, “Ne korkunç!” diye fısıldadı. “Ne korkunç! Olayı bu şekilde anlatmanız şart mı?”

Poirot cevap verdi. “Gerçek bu. Bunların kimin elleri olduğunu biliyor musunuz, Bay Lane?”

Rahip başını salladı. “Hiçbir şey bilmiyorum... Hiçbir şey...”

Weston ayağa kalkarak Colgate’e baktı. Müfettiş usulca başını salladı. “Artık koya gidelim.”

Lane sordu. “Olay orada mı oldu?” Weston başını salladı. Rahip, “Şey,” dedi. “Şey,... ben de gelebilir miyim?”

Weston ona sert bir cevap vereceği sırada Poirot atıldı. “Tabii, tabii... Sizinle kayığa bineriz, Bay Lane... Hemen gitmemiz iyi olur...”

9

Patrick Redfern o gün ikinci kez küreklere asılmış, kayıkla Peri Koyuna doğru gidiyordu. Sandalda ondan başka Poirot’yla Rahip Lane vardı. Rengi iyice uçmuş olan Belçikalı hafiye elini midesine bastırıyordu.

Karayolunu tercih eden Albay Weston, adamlarına talimat verdiği için gecikmişti. Bu yüzden iki grup da aynı anda kumsala eriştiler. Orada üniformalı bir memurla sivil bir komiser bekliyordu. Weston onunla konuşurken kayıktan inenler de polis müdürünün yanına gittiler.

Komiser Phillips, “Kumsalı iyice aradım, efendim,” diyordu.

“Güzel. Ne buldun?”

“Hepsini şuraya koydum, efendim. Görmek ister misiniz?” Genç adam bulduğu şeyleri dikkatle bir kayanın üzerine dizmişti. Bir makas. Boş bir sigara paketi. Beş tane gazoz kapağı, yırtık gazeteler... Kırılmış bir piponun parçaları. Dört düğme. Yavuk kemikleri. Boş bir güneş yağı şişesi.

Weston bunlara dikkatle baktı. “Yine de az sayılır. Çünkü son zamanlarda çevre halkının kumsalları çöp tenekesi sandıkları görülüyor... Şişenin etiketindeki yazıların hemen hemen silinmiş olmasından

bunun kumsala bir süre önce atılmış olduğu anlaşılıyor. Diğerleri de öyle sanırım. Yalnız makas yeni. Pırıl pırıl parlıyor. Demek ki dünkü yağmurda kumsalda değildi. Makası nerede buldun?”

“Merdivenin dibine yakın bir yerde, efendim. Pipo parçaları da oradaydı.”

“Hım... Demek bunu basamaklardan inen ya da çıkan biri düşürdü. Üzerinde kimin olduğunu belirtecek bir şey yok mu?”

“Hayır, efendim. Sıradan bir tırnak makası bu... Pipo iyi cins funda kökünden yapılmış. Pahalı bir şey.”

Poirot düşünceli bir tavırla mırıldandı. “Sanırım Bay Marshall piposunu kaybettiğinden söz etti.”

Weston, “Marshall’ın bu işle hiçbir ilgisi olmadığını öğrendik artık,” diye cevap verdi. “Hem pipo içen yalnız o değil.”

Poirot rahibe bakıyordu. Adamın elini cebine doğru uzatıp sonra tekrar çektiğini fark ederek nazik nazik gülümsedi. “Siz de pipo içiyorsunuz değil mi, Bay Lane?”

Rahip irkildi. “Şey. Evet. Evet... Pipo benim can dostum ve arkadaşımıdır.” Elini cebine sokarak piposunu çıkardı. Tütünle doldurduktan sonra dikkatle yaktı.

Poirot biraz ileride boş gözlerle denize bakan Patrick’in yanına gitti. Genç adam usulca, “O... onu götürmüş olmalarına sevindim,” diye fısıldadı.

Stephen Lane sordu. “Kadını nerede buldular?”

Komiser neşeyle güldü. “Tam sizin durduğunuz yerde, efendim.”

Rahip telaşla yana çekilerek biraz önce durduğu noktaya ısrarla bakmaya başladı. Komiser devam etti. “Kayığın çekilmiş olduğu yer, kadının buraya tam 10.45’de geldiğini gösteriyor. Gel-git’e göre hesaplandı bu.”

Weston, “Fotoğraflar çekildi mi?”

“Evet efendim.”

Weston, Patrick'e döndü. "Şu söz ettiğiniz mağaranın ağzı nerede?"

Patrick, Lane'in az önce durduğu yere bakıyordu. Sanki hâlâ cesedi görmekteydi. Weston'un sözlerini duyunca kendini topladı. "Şu tarafta..." Yan taraftaki kaya yığınının doğru gitti. Aralarında dümdüz bir yarık olan iki kayanın önünde durdu. "Mağaranın ağzı burada."

Weston hayretle kaşlarını kaldırdı. "Burada mı? Buradan kimse geçemez ki."

"Öyle gözüktüyor. Ama aslında içeri girmek çok kolay."

Weston yarığa doğru ilerledi. Göründüğü kadar dar değildi bu. Mağara da oldukça genişti. İnsan içeride rahatça ayakta durabiliyor ya da etrafta dolaşabiliyordu. Hercule Poirot'yla Stephen Lane de polis müdürünü izlediler. Diğerleri dışarda kaldılar. Aralıktan içeri ışık süzülüyordu ama Weston yanına kuvvetli bir cep feneri de almıştı. Bunu yakarak etrafta dolaştırdı. "Mükemmel bir yer... Dışardan bakan burada mağara olduğunu aklına bile getirmez." Fenerin ışığı yeri aydınlattı. Poirot havayı kokluyordu. Bunu fark eden Weston başını salladı. "Hava taze. Yosun ve balık kokmuyor... Tabii burası denizden yukarıda kalıyor."

Ama Poirot'nun duyarlı burnuna başka bir koku daha gelmişti. Tatlı bir rayiha. Belçikalı bu nefis parfümü iki kişinin kullandığını biliyordu.

Weston ışığı sağa sola tutmaktan vazgeçti. "Burada şüpheyi çekecek bir şey yok."

Poirot'nun gözü biraz yukardaki raf gibi bir yere takılmıştı. "Acaba orada bir şey var mı?"

Weston, "Sanmıyorum," diye cevap verdi. "Biri oraya özellikle bir şey saklamışsa o başka."

Poirot rahibe döndü. "İçimizde en uzun boylu sizsiniz. Şu raf gibi yine bakar mısınız?"

Lane uzandı. Ama raf gibi yerin dibine erişilmesi olanaksızdı. Sonra kayada bir oyuk olduğunu fark ederek ayağını oraya soktu. Tek eliyle çıkıntıya tutunarak yükseldi. “A... a... Burada bir kutu var.”

Bir iki dakika sonra dışarı çıkmış, güneşte rahibin bulduğu kutuya bakıyorlardı. Weston bağırdı. “Dikkatle tutun... Belki üzerinde parmak izi vardır.”

Kutu koyu yeşil tenekedendi. Üzerinde Sandviç yazılıydı. Komiser Phillips, “Herhalde pikniğe gelenler bıraktı,” diye mırıldandı. Kapağı mendiliyle tutarak açtı. Bunun içinde, yine tenekeden kaplar vardı. Üçünün üstüne etiketler yapıştırılmıştı. “Tuz”, “Biber”, “Hardal”. Diğer iki büyük tenekeye ise sandviç konduğu anlaşılıyordu. Komiser Phillip tuzluğun kapağını açtı. Ağzına kadar doluydu bu. Genç adam biberliğe uzandı. “Hıh. Buna da tuz konmuş...” Ama hardallıkta da tuz vardı. Komiser ciddileşiverdi. Çabucak sandviç tenekelerinden birini açtı. Bu da ağzına kadar beyaz, kristalize tozla doluydu. Komiser Phillips usulca parmağını buna daldırdı, sonra da yaladı. Yüzündeki ifade iyice değişmişti. Heyecanla, “Bu tuz değil,” diye bağırdı. “Tuz değil. Tadı acı. Bence beyaz zehirlerden biri olmalı bu!”

Weston inledi. “Üçüncü olasılık...” Tekrar otele dönmüşlerdi. Polis müdürü devam etti. “Eğer bu işe beyaz zehir kaçakçıları karıştıysa işimiz tamamdır. Belki kadın da bu çeteden. Ne dersiniz?”

Poirot ihtiyatla cevap verdi. “Olabilir.”

“Belki de kadın beyaz zehir tutkunuydu.”

Poirot başını salladı. “Sanmıyorum. Kadın çok sağlıklıydı. Sinirleri sağladı. Kolunda iğne yerleri yoktu. Tabii bazıları beyaz zehiri burnuna çeker, o da başka. Ama Arlena’nın böyle bir tutkunluğu olduğunu sanmıyorum.”

Weston, “O halde,” dedi. “Kadın kazara bu kaçakçıların farkına vardı. Kaçakçılar o zaman kendisini susturmak zorunda kaldılar. Biraz sonra o beyaz tozun ne olduğunu öğreneceğiz. Kutuyu Neasdon’a

yolladım. Beyaz zehir kaçakçıları adam öldürmekten kaçınmazlar...” Birdenbire sustu. Kapı açılmış ve Bay Horace Blatt içeri girmişti.

Ter içindeydi adam. Alnını kurulayıp duruyordu. Gür sesiyle odayı doldurdu adeta. “Şimdi döndüm ve olayı haber aldım. Polis müdürü siz misiniz? Bana burada olduğunuzu söylediler. Adım Blatt... Horace Blatt. Size yardım edebilir miyim acaba? Bu sabah erkenden yelkenliyle çıktım. Ve tabii bu heyecanlı olayı da kaçırdım. Bu ücra yerde günlerce sıkıntıdan patlayayım da, tam bir olay olduğu sırada, burada bulunmayayım! Hayat! Merhaba, Poirot. Sizi fark etmedim. Demek siz de işe karıştınız? A, sahi... Yerel polise karşı Sherlock Holmes, öyle değil mi? Ha, ha! Müfettiş Lestrade, filan... Sizin hafiyeliğinizi de görelim bakalım...” Adam bir sandalyeye oturarak cebinden tabakasını çıkardı. Albay Weston’a uzattı. Polis müdürü başını sallayarak hafifçe gülümsedi.

“Ben pipo içerim.”

“Ben de öyle... Sigara da içerim ama pipo hiçbir şeye benzemez.” Weston ani bir dostlukla, “O halde piponuzu yakın,” dedi.

Blatt, “Pipom şimdi yanımda değil,” diye cevap verdi... “Siz bana şu olayı anlatsanıza. Bana sadece Bayan Marshall’ın koylardan birinde öldürülmüş olduğunu söylediler.”

“Evet. Peri Koyunda.” Weston dikkatle ona bakıyordu.

Ama Bay Blatt yalnızca heyecanla sordu. “Onu boğmuşlar değil mi?”

“Evet, Bay Blatt.”

“Kötü... çok kötü. Ama doğrusu Arlena Marshall da bunu hak etmişti. Fazla ateşli bir kadındı... Katil kim? Yoksa bunu sormamam mı gerekiyor?”

Albay Weston hafifçe güldü. “Soruları bizim sormamız gerektiğini biliyorsunuz.”

Bay Blatt sigarasını şöyle bir salladı. “Affedersiniz... affedersiniz. Buyrun istediğinizi sorun.”

“Bu sabah yelkenliyle çıktınız değil mi? Saat kaçta?”

“Buradan ona çeyrek kala ayrıldım.”

“Yanınızda kimse var mıydı?”

“Hayır, yapayalnızdım.”

“Nereye gittiniz?”

“Kıydan, Plymouth’a doğru gittim. Öğle yemeğimi yanıma almıştım. Ama rüzgâr çok hafifti. Onun için fazla ilerleyemedim.”

Bir iki sorudan sonra Weston, “Şimdi gelelim, Marshall’lara,” dedi. “Bize yararlı olabilecek bir şeyler biliyor musunuz?”

“Hım... Size fikrimi söyledim. Kadın fazla ateşliydi. Bir aşk cinayeti bu. Ama bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Size yalnızca katilin ben olmadığımı söyleyebilirim. Güzel Arlena bana hiç yüz vermezdi. Âşığı vardı onun. Bana sorarsanız kocası da durumu anlamaya başlıyordu.”

“Marshall’ın bir iki kez genç Redfern’e kötü kötü baktığını gördüm. Anlaşılmaz bir adam Marshall. Çok sakin ve yumuşak başlı gibi duruyor. Onun uyukladığını sanıyorsunuz. Ama Londra’lılar o fikirde değil. Onun hakkında bazı şeyler duydum. Bir keresinde, bir adamı iyice patakladığı için az kalsın dava ediliyormuş. Tabii dövdüğü adam namussuzun biriymiş, o da başka. Marshall ona güvenmiş. Ama adam sizinkine kalleslik etmiş. Çok pis bir işmiş bu. Marshall adamın üstüne saldırmış. Onu az kalsın öldürüyormuş. Ama adam, Marshall’ı dava etmemiş. Çünkü olayın duyulmasını istemiyormuş. Belki bu işinize yarar diye anlatıyorum.”

Poirot, “Yani Bay Marshall’ın karısını boğabileceğini düşünüyorsunuz?” dedi.

“Hayır, hayır. Ben böyle bir şey söylemedim. Yalnızca Marshal’ın kızınca deliye döndüğünü anlatmak istedim.”

Poirot, “Bay Blatt,” dedi. “Bayan Marshall’ın bu sabah Peri Koyuna biriyle buluşmaya gittiğini sanıyoruz. Sizce bu kim olabilir?”

Bay Blatt gözünü kırptı. “Durum ortada. Patrick Redfern tabii.”

“Hayır. Bu Bay Redfern değil.”

Blatt şaşırmıştı. Tereddütle, “O halde bilmiyorum,” diye cevap verdi. “Bunu tahmin etmem de imkânsız.” Kendini toplamaya başlamıştı. “Dediğim gibi bu ben değildim. Nerede bende o şans... Hım... Bu Gardener olamaz. Çünkü karısı adamı gözünün önünden ayırmıyor. İhtiyar Marry? İmkânsız. Herhalde kadın rahiple buluşmaya gitmedi? Yine de muhterem pederin Arlena’yı dikkatle süzdüğünü gördüm. Ona kötü kötü bakıyordu ama belli olmaz. Belki kadına hem kızıyor, hem de vücudunun pek güzel olduğunu düşünüyordu? Rahiplerin çoğu ikiyüzlüdür zaten... Geçen ayki olayı hatırlıyor musunuz? Rahiple kilise mütevelli-sinin kızı arasında olanları?” Blatt bir kahkaka attı.

Weston soğuk soğuk, “Bize yararı olacak bir şey bilmiyor musunuz?” diye sordu.

Blatt başını salladı. “Hayır. Aklıma hiçbir şey gelmiyor...” Bir an durdu. “Olay herkesin ilgisini çekecek. Gazetelerin hepsi de bundan söz edecek, tabii. İleride otelin sahibi müşterileri dikkatle seçmeye kalkamayacak! Neymiş, efendim? Korsan Roger’e herkes gelememiş?”

Poirot, “Otelden hoşlanmıyor musunuz?” diye sordu.

Blatt’ın yüzü hafifçe kızardı. “Hayır, pek hoşlanmıyorum. Manzara güzel, yelkenle dolaşmaktan zevk duyuyorum. Servis ve yemek de iyi. Ama insan kimseyle dost olamıyor! Anlıyor musunuz? Onlar paralıysa ben de paralıyım! Hepimiz de buraya eğlenmeye geldik. Öyleyse neden toplanıp hep birlikte hoşça vakit geçirmiyoruz? Herkes gruplar yapmış. Kimisi de yalnız başına oturuyor ve yanlarına gidince de buz gibi bir sesle, ‘Günaydın,’ diyor. ‘İyi geceler...’, ‘Evet, hava çok güzel.’ Hayattan zevk alamadıkları belli. Bir sürü kanı uyuşuk, kibirli budala!” Blatt’ın yüzü iyice morarmıştı. Tekrar alnını kurulayarak özür dilermiş gibi, “Bana aldırmayın,” dedi. “Bazen sinirleniyorum.”

Poirot, Weston’a baktı. “Ee, Bay Blatt’ımız hakkında ne düşünüyorsunuz?”

Polis müdürü güldü. “Asıl siz ne düşünüyorsunuz? Onu benden çok gördünüz?”

Poirot usulca, “Onu birkaç şekilde tanımlayabiliriz,” diye cevap verdi. “Kendi kendini yetiştirmiş bir adam. Özü sözü bir... Dost canlısı... Ya da zavallı, gülünç, sonradan görme bir insan... Görüş meselesi bu. Ama...”

“Evet?”

Poirot gözlerini tavana dikti. “Adamın oldukça endişeli olduğu da kesin.”

Colgate söze karıştı. “Zamanı hesapladık. Otelden merdivene gidip, Peri Koyuna inmek üç dakika. Korsan Roger’dekilerin sizi göreceği yere kadar yürümeniz, sonra da deli gibi koşmanız şartıyla.”

Weston kaşlarını kaldırdı. “Bu iş sandığımızdan daha kısa sürüyormuş...”

“Merdivenden kumsala inmek bir dakika yirmi saniye. Yukarı çıkmak iki dakika. Normal bir şekilde yürümek ve merdivenden inmek çeyrek saat.”

Weston başını salladı. “Şu pipo sorununu da halletmemiz gerekli.”

Colgate, “Blatt pipo içiyor,” dedi. “Marshall ve rahip de öyle. Redfern’le Amerikalı sigara tiryakisi. Binbaşı Barry hiçbir şey içmiyor. Marshall’ın odasında bir pipo var. Blatt’ın dairesinde iki, rahibinkinde bir. Oda hizmetçisi Marshall’ın iki piposu olduğunu söyledi. Diğer hizmetçi o kadar zeki değil. Blatt’la rahibin pipolarının sayısını hatırlamıyor.”

Weston sordu. “Başka?”

“Çalışanlar hakkında soruşturma yaptırдыm. Şüpheli çekecek kimse yok. Barmen, Marshall’la on biri on kala konuştuğunu söyledi. William bütün sabah bir merdiveni tamir etmiş. Bahçıvan George’sa kortları düzelttikten sonra yemek salonunun penceresinin önündeki çiçeklerle ilgilenmiş. Yani ikisinin de karadan adaya gelen bir kimseyi görmeleri olanaksız.”

“Yoldaki sular ne zaman çekilmiş?”

“Dokuz buçukta, efendim...”

Weston bıyığını çekti. “Belki gerçekten de biri, o taraftan gelmişti... Ortaya yeni bir olasılık çıktı, Colgate.” Müfettiş mağarada bulunan kutuyu anlattı... O sırada kapı vurulmaya başlamıştı. “Girin.”

Kenneth Marshall’dı gelen. “Cenaze töreni ne gün yapılabilir? Bunu öğrenmek istiyordum.”

“Resmi soruşturma öbür gün yapılacak, Bay Marshall.”

“Teşekkür ederim.”

Müfettiş Colgate atıldı. “Bunları size geri vereyim artık.” Genç adama üç mektup uzattı.

Kenneth Marshall ince bir alaycılıkla güldü. “İyi bir daktilo olup olmadığımı anladınız mı? Temize çıktığımı umarım.”

Weston nazik bir tavırla cevap verdi. “Evet, Bay Marshall. Sizi şüpheliler listesinden çıkarabiliriz sanırım. O mektupları yazmak bir saat sürüyor. Sonra oda hizmetçisi on bire beş kalaya kadar makinede yazı yazdığınızı duymuş. Üstelik başka bir tanık da sizi on biri yirmi geçte görmüş.”

Kenneth mırıldandı. “Sahi mi? Buna çok memnun oldum.”

“Miss Darnley on biri yirmi geçte odanıza gelmiş. Ama yazıya dalmış olduğunuz için onu görememişsiniz.”

Kenneth’in yüzü büsbütün ifadesizleşti. “Bunu Miss Darnley mi söyledi?” Bir an durdu. “Aslında yanılmış, onu gördüm. Ama herhalde Miss Darnley bunun farkında değil. Kapıyı açtığı zaman görüntüsü aynaya vurdu.”

“Ama yazınıza devam ettiniz?”

Kenneth kısaca, “Evet,” dedi. “Mektupları bitirmek istiyordum.” Bir an durdu. “Başka bir şey var mı?”

“Hayır. Teşekkür ederiz, Bay Marshall.”

Kenneth Marshall başını sallayarak dışarı çıktı. “Merhaba Neasdon!”

Doktor heyecanla içeri girmişti. “Bana gönderdiğiniz hediyeye bayıldım.”

“Neymiş o?”

“Ne olacak? Diamorfin hidroklorid. Yani... eroin.”

Colgate bir ısıklık çaldı. “Oh, oh, oh! En sonunda iş anlaşıldı. Cınayete bunun neden olduğu ortada.”

10

Küçük grup, Kırmızı Boğa Hanından çıkıyordu. Kısa resmi soruşturma sona ermiş, mahkeme on beş gün sonraya bırakılmıştı. Rosamund Darnley, Marshall’ın yanına gitti. “Korktuğumuz kadar değilmiş, Kenneth... Ne dersin?”

Genç adam cevap vermedi. Belki de kasabalıların gözlerini kendisine dikmiş olduklarının... parmaklarıyla onu işaret etmek istediklerinin farkındaydı. “İşte şu adam!”, “Bak, bak, kadının kocası!”, “İşte Marshall şu!”, “Bak , bak gidiyor!”

Mırıltılar kulağına erişecek kadar yüksek değildi. Buna karşın genç adam herkesin neler söylediğini seziyordu. Modern bir işkence yöntemiymiş bu... Kenneth basınla daha önce karşılaşmıştı tabii. Kendilerinden emin, inandırma yeteneği fazla, arkasına gizlendiği sessizlik duvarını yıkacak yetenekte birtakım gençler... Kenneth yanlış anlamamak için tek kelimelik cevaplar vermişti. Ama bunlar da tümüyle başka türlü yorumlanmış ve o sabahki gazetelerde yine uzun uzun yazılar çıkmıştı.

“Karısını adaya gizlice gelen bir manyağın öldürüp öldürmediği sorulduğunda Bay Marshall...”

Flaşlar durmadan parlamıştı... Şimdi de ani bir ışık yüzünü aydınlatırken Marshall hafifçe irkildi. İleride genç bir adam işini görmenin verdiği memnuniyetle gülümsüyordu.

Rosamund resmin alt yazısını okur gibi yaptı. “Bay Marshall’la bir arkadaşı, resmi soruşturmadan sonra Kırmızı Boğa Hanından çıkarken.” Kenneth yüzünü buruşturdu. Rosamund devam etti. “Boşuna Kenneth. Her şeyi olduğu gibi kabul etmek zorundasın. Yalnızca Arlena’nın ölümünü demek istemiyorum. Bununla ilgili olayları söylüyorum. Dik dik bakan meraklılar. Dedikodular. Gazetelerde çıkan yazılar... En iyisi bütün bunları çok gülünç saymak. Bilinen sözleri söyleyerek dudak bükme.”

Kenneth sordu. “Sen öyle mi yaparsın?”

“Evet.” Rosamund bir an durdu. Senin böyle yapamadığını biliyorum. Sen mümkün olduğunca dikkati çekmemeye çalışırsın. Ama şimdi imkânsız bu... Herkesin gözü sende. Öldürülen kadının kocası!”

“Rosamund, rica ederim...”

Genç kadın şefkatle mırıldandı. “Sana yardım etmeye çalışıyorum.”

Sessiz sedasız birkaç adım ilerlediler. Sonra Kenneth değişik bir sesle, “Biliyorum,” diye cevap verdi. “Sana minnettar olmadığımı sanma.”

Kasabadan çıkmışlardı. Yine halk onları gözleriyle izliyordu, ama artık meraklılar o kadar yakınlarında değillerdi. Rosamund tekrarladı. “Fena gitmedi değil mi?”

Kenneth hemen cevap vermedi. “Bilmem ki.”

“Polis ne düşünüyor?”

“O da belli değil.”

Rosamund kısa bir sessizlikten sonra, “O ufacak tefecik adam,” diye fısıldadı. “Poirot yani... O olayla ilgileniyor mu?”

Kenneth, “Geçen gün polis müdürünün burnunun dibinden ayrılma,” diye karşılık verdi.

“Biliyorum. Ama o bir şeyler yapıyor mu?”

“Ne bileyim, Rosamund?”

Genç kadın düşünceli bir tavır takınmıştı. “Oldukça yaşlı. Belki bunamıştır.”

“Belki.”

Beton yola gelmişlerdi. Karşıda ada güneşin altında sakın sakın uyukluyordu. Rosamund birdenbire, “Bazen,” dedi. “Her şey insana rüya gibi geliyor. Hâlâ o olaya inanamıyorum.”

Kenneth içini çekti. “Ne demek istediğini anlıyorum... Doğa o kadar zalim ki. Bir karınca daha eksilmiş. Doğa için olay bu kadar basit.”

Rosamund, “Evet,” diye başını salladı. “Aslında soruna böyle bakmak gerekli.”

Kenneth çabucak ona döndü. “Üzülme yavrum. Her şey düzelecek. Her şey.”

Linda yoldan ilerleyerek onları karşıladı. Ürkek bir tay gibi kesik hareketlerle yürüyordu. Gözlerinin altında mor gölgeler vardı. Dudakları kuruyup çatlamıştı. Soluk soluğa sordu. “Ne oldu? Ne... dediler?”

Babası kısaca cevap verdi. “Mahkeme on beş gün sonraya bıraktı.”

“Yani... yani... daha karar vermediler mi?”

“Evet. Daha kesin kanıt gerekiyor.”

“Ama... ama... onlar ne düşünüyor?”

Kenneth elinde olmadan güldü. “Kimbilir yavrum? Hem... onlar dediğin kim? Sorgu yargı mı? Polis mi? Gazeteciler mi? Yoksa Leat-her Combe’li balıkçılar mı?”

Linda ağır ağır, “Herhalde... Polis,” dedi.

Kenneth alaycı bir kavırla konuştu. “Polis şu anda düşüncelerini açıklamak niyetinde değil.” Dudakları iyice gerilmişti. Hızla ilerleyerek otele girdi.

Rosamund da onun peşinden gidecekti. Ama Linda, “Rosamund!” diye bağırды.

Genç kadın döndü. Kızın üzgün yüzündeki sessiz yalvarış içine dokundu. Linda’nın koluna girerek kızla adanın ucuna doğru yürümeye başladı. “Bu olaya aldırmamaya çalış, Linda. Bunun çok kötü bir şey olduğunu... çok sarsıldığını biliyorum. Ama böyle şeylerin üzerin-

Agatha Christie

de durmak doğru değildir... Herhalde seni üzende olayın korkunçluğu. Yoksa sen aslında Arlena'yı hiç sevmezdin."

Kız titredi. "Evet, sevmezdim."

Rosamund devam etti. "İnsanın bir kimsenin ölümüne üzülməsi başkadır. Bunu kolay kolay unutamaz. Ama korku ve dehşet, üzerinde durmazsan zamanla geçer."

Linda bağırdı. "Anlamıyorsun!"

"Anladığımı sanıyorum, yavrum."

Linda başını salladı. "Hayır. Anlamıyorsun. Christine de öyle. İkiniz de bana çok iyi davranıyorsunuz. Ama neler hissettiğimi anlamanız olanaksız. Olayı kurduğumu sanıyorsunuz. Eğer siz benim gibi gerçeği bilseydiniz..."

Rosamund donmuş gibi kaldı. Vücudu kaskatı kesilmişti. Bir an öyle durdu. Sonra kızın kolundan çıktı. "Bildiğin nedir, Linda?"

Kız ona baktı. Sonra da başını salladı. "Hiç."

Rosamund, Linda'nın kolunu yakaladı. Parmakları kasılmıştı. Kız can acısıyla yüzünü buruşturdu. Rosamund, "Dikkatli ol, Linda," dedi. "Dikkatli ol."

Linda bembeyaz kesilmişti. "Ben her zaman dikkatli davranıyorum."

Rosamund bağırdı. "Beni dinle, Linda. Biraz önce söylediğimi yapmalısın. Bu şimdi daha önemli... Olanları unutmalısın! Bu olayı düşünme artık. Unut... her şeyi unut! İstersen bunu yapabilirsin! Arlena öldü. Artık hiçbir güç onu diriltemez... Her şeyi unut. Yalnızca geleceği düşün. Ve... hepsinden önemlisi... Dilini tut!"

Linda irkildi. "Her... her şeyi biliyor gibisin."

Rosamund heyecanla, "Hiçbir şey bilmiyorum ben," diye cevap verdi. "Bence bir manyak rastlantı sonucu adaya geldi ve Arlena'yı boğdu. Bu olay başka türlü açıklanamaz. Polisin de sonunda bunu kabul etmek zorunda kalacağından eminim. Evet olay böyle oldu. Kesinlikle, kesinlikle!"

Linda fısıldadı. “Eğer babam...”

Rosamund onun sözünü kesti. “Bundan söz etme.”

Linda, “Bir tek şey söyleyeceğim,” diye ısrar etti. “Annem...”

“E? Ne olmuş annene?”

“Onu... onu cinayet suçuyla suçlamışlardı değil mi?”

“Evet.”

Linda ağır ağır, “Sonra babam onunla evlenmiş,” dedi. “Bundan da babamın... bazen... cinayeti hoşgördüğü anlaşılmıyor mu?”

Rosamund sert bir sesle, “Böyle şeyler söyleme,” diye cevap verdi. “Bana bile söyleme. Polis babandan şüphe etmiyor artık. Onun masum olduğunu kanıtlayacak tanıkları var.”

Linda fısıldadı. “Yani polis önce babamdan...”

Rosamund haykırdı. “Bilmiyorum! Ama artık polis babanın Arlena’yı öldürmediğini biliyor! Anlıyor musun? Cinayeti baban işlemiş olamaz!” Otoriter bir tavırla konuşuyor, bakışlarıyla kıza kendisine itaat etmesini söylüyordu. Kız titreyerek derin bir soluk aldı. Rosamund, “Yakında buradan gideceksiniz,” dedi. “O zaman her şeyi unutacaksın! Her şeyi!”

Linda umulmadık bir sertlikle bağırdı. “Hiçbir şeyi unutmayacağım!” Dönerek otele doğru koşmaya başladı. Rosamund hayretle arkasından bakıyordu.

“Öğrenmek istediğim bir şey var, madam?”

Christine Redfern dalgın bir tavırla başını kaldırarak Poirot’ya baktı. “Evet?”

Poirot onun bu haline aldırmadı bile. Kadının gözleriyle barın önündeki terasta bir aşağı bir yukarı dolaşan kocasını izlediğinin farkındaydı. Ama şu an aile sorunları onu ilgilendirmiyordu. O bilgi peşindeydi. “Geçen gün rastlantı sonucu kullandığınız bir iki sözcük dikkatimi çekti.”

Christine’in gözleri hâlâ Patrick’deydi. “Evet? Ne dedim?”

Agatha Christie

“Polis müdürü size bir soru sormuştu... Cinayet sabahı Miss Linda’nın odasına gittiğinizi, kendisinin daha sonra geldiğini anlatıyordunuz. O sabah polis müdürü Linda’nın nerede olduğunu öğrenmek istedi.”

Christine sabırsız bir tavırla başını salladı. “Ben de onun yüzmeden geldiğini söyledim. Öyle değil mi?”

“Ah... Ama siz, ‘Yüzmeden geldi,’ demediniz... Hayır, siz ‘Linda yüzmeden geldiğini söyledi,’ diye cevap verdiniz.”

Christine omzunu kaldırdı. “Aynı şey.”

“Değil, madam, değil! Bu cevabınızdan o sırada bazı şeyler düştüğünüz anlaşılıyordu. Linda odasına girdiğinde sırtında bornozu vardı. Buna karşın... bir nedenle onun denize girdiği aklınıza gelmedi. Hatta bu yüzden o, yüzdüğünü söylediğinde biraz şaşırdınız.”

Christine, Patrick’e bakmaktan vazgeçerek Poirot’ya döndü. Belçikalının sözleri ilgisini çekmişti. “Çok zekisiniz... Bu gerçekten doğru... Şimdi hatırladım. Linda yüzdüğünü söyleyince biraz şaşırmıştım.”

“Ama neden, madam? Neden?”

“Sahi, neden? Ben de bunu hatırlamaya çalışıyorum... A, evet. Galiba buna elindeki paket neden oldu.”

“Elinde paket mi vardı?”

“Evet.”

“Bunun içinde ne olduğunu bilmiyorsunuz tabii?”

“Tam tersi. Biliyorum. Linda bunu bir kenara koyacağı sırada sicim koptu. Paket doğru dürüst yapılmamıştı zaten. Kâğıdın içindeki mumlar etrafa dağıldı. Linda’nın bunları toplamasına yardım ettim.”

Poirot mırıldandı. “Ah... Mumlar.”

Christine ona hayretle baktı. “Heyecanlanmış gibisiniz, Mösyö Poirot.”

Poirot, “Linda mumları neden aldığını söylemedi mi?” diye sordu.

Christine düşündü. “Hayır. Sanmıyorum. Belki de gece mum ışığında kitap okuyacaktı. Herhalde elektrik ışığı yeterli gelmiyordu.”

“Hiç de değil, madam. Kızın başucunda büyük bir elektrik lambası vardı.”

Christine kaşlarını kaldırdı. “Öyleyse Linda’nın mumları neden aldığı bilmiyorum.”

Poirot bıyığını düzeltti. “Mumlar yere düştüğü zaman Linda nasıl bir tavır takındı?”

Christine ağır ağır cevap verdi. “Üzüldü... Sıkıldı...”

“Hım...” Poirot başını salladı. “Linda’nın odasındaki takvimi fark etmiş miydiniz?”

“Takvimi mi? Nasıl bir şeydi bu?”

Poirot, “Arkasındaki karton yeşildi sanırım,” dedi.

Christine gözlerini kısarak hatırlamaya çalıştı. “Yeşil bir takvim... Parlak yeşil... Evet, böyle bir takvim gördüm. Ama nerede olduğunu hatırlamıyorum. Belki de bu Linda’nın odasındaydı ama pek emin değilim.”

“Ama böyle bir şeyi görmüştünüz.”

“Evet.” Poirot tekrar başını salladı. Christine oldukça sert bir tavırla, “Ne var?” diye sordu. “Bütün bu soruların anlamı nedir?”

Poirot cevap vereceği yerde cebinden soluk, kahverengi ciltli, küçük bir kitap çıkardı. “Bunu daha önce görmüş müydünüz?”

“A... sanırım... emin değilim ama... Ah, evet. Geçen gün Linda, Leather Combe’deki dükkânda buna bakıyordu. Ama ben yanına soku-lunca kitabı telaşla kapayarak rafa bıraktı. Doğrusu o zaman bunun ne olduğunu merak ettim.”

Poirot kadına kitabın adını gösterdi. Sihirbazlık, Büyücülük ve Es-rarengiz Zehirler Elde Etmenin Yöntemleri.

Christine hayretle ona baktı. “Anlayamadım. Bütün bunların anlamı nedir?”

Poirot ciddi bir tavırla eğildi. “Anlamı oldukça önemli olabilir, madam.”

Kadın onu merakla süzdü. Ama Belçikalı devam etmedi. Onun yerine başka bir konuya geçti. “Bir sorun daha var, madam. O sabah, tenise gitmeden önce banyo yaptınız mı?”

Christine şaşkınlıkla, “Banyo mu?” diye yineledi. “Aslında banyo yapacak vaktim yoktu. Hem tenisten önce yıkanmak gereksizdi. İnsan daha çok tenisten sonra duş yapar. Ama elimi, yüzümü yıkadım.”

“Peki, otele döndüğünüz de banyoya gittiniz mi?”

“Hayır, mösyö.”

“Banyonun musluklarını açmadınız mı?”

“Açtığımı sanmıyorum.”

Poirot başını salladı. “Neyse bu önemli bir konu değildi zaten.”

Hercule Poirot, Bayan Gardener’in oturduğu masanın yanında durdu. Kadın küçük boyalı tahta parçalarını birleştirerek bir resim meydana getirmeye çalışıyordu. Bir ara başını kaldırarak, hayretle irkildi. “A, Mösyö Poirot! Ödümü patlattınız! Ne kadar da sessiz sedasız yürüyorsunuz ki, geldiğinizi duymadım bile... Resmi soruşturmadan mı döndünüz? Biliyor musunuz, soruşturmanın düşüncesi bile sinirlerimi bozuyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. O yüzden bu tahta parçalarıyla uğraşıp duruyorum... Her günkü gibi dışarda, kumsalda oturmam olanaksız. Bay Gardener’in de bildiği gibi, sinirlerim bozulduğunda bu tür oyunlar sayesinde biraz kendime gelirim... Hım... Şimdi. Bu beyaz tahta parçasını nereye koyacağız? Bunun yerdeki postun bir parçası olması gerekiyor ama...”

Poirot tahtayı kadının elinden yavaşça aldı. “Bu şuraya uyuyor, madam. Kedinin kuyruğunun bir parçası.”

“Olamaz! Kedi siyah.”

“Evet, siyah ama kuyruğunun ucu beyaz.”

“A! Gerçekten de öyle. Ne kadar zekisiniz! Ama bence bu oyunları hazırlayan adamlar biraz kalleş. İnsanı aldatmak için ellerinden geleni yapıyorlar.” Resme bir parça daha ekledi. “Şu bir iki gündür sizi gözden kaçırmamaya çalışıyorum, Mösyö Poirot. Sizin yöntemlerinizi öğrenmek istiyorum da. Evet, belki bu sözlerim biraz zalimce. Sanki bu bir oyunmuş gibi konuşuyorum. Oysa o zavallı öldürüldü. Bunu hatırlayın-

ca ürperiyorum. Az önce Bay Gardener'e bu adadan gitmek istediğimi söyledim. 'Soruşturma bittiğine göre,' dedi. 'Yarın sabah gidebiliriz.' Buna çok sevindim. Ama... sizin nasıl çalıştığınızı anlamak isterdim. Bana yöntemlerinizi anlatır mısınız?"

Poirot gülümsedi. "Bu biraz sizin şu bilmeceye benziyor. Parçaları birleştire birleştire bir resim meydana getiriyorsunuz. Mozaik gibi bir şey bu."

"Çok ilginç! Ne kadar da güzel anlatıyorsunuz?"

Poirot devam etti. "Bazen, deminki beyaz parçaya benzeyen bir şeyle karşılaşabilirsiniz... Yani parçaları düzenle dizer... renkleri ayırırsınız. Sonra... beyaz postun bir parçası sandığınız şeyin, kedinin kuyruğuna uyduğunu anlarsınız."

"Ne kadar hoş? Peki bu seferki oyun'da da fazla parça var mı?"

"Tabii madam. Bu oteldekilerin hemen hepsi elime böyle birer parça tutuşturdular. Onların arasında siz de vardınız."

"Ben mi?" Bayan Gardener'in sesi tizleşmişti.

"Evet. Bir sözünüzün bana çok yardımı dokundu, madam. Bu sayede doğru yolu gördüm."

"Sahi mi? Bana bunun ne olduğunu açıklayamaz mısınız?"

"Ah madam. Ben açıklamaları her zaman soruşturmanın sonuna bırakırım."

Bayan Gardener içini çekti. "Ne yazık!"

Hercule Poirot, Kenneth Marshall'ın oda kapısını usulca vurdu. İçerden makine sesi geliyordu. Marshall, "Girin," diye seslendi. Poirot tokmağı çevirdi. Kenneth Marshall iki pencerenin arasındaki masanın başına geçmiş yazı yazıyordu. Kapıya arkası dönüktü. Masanın yukarısında asılı olan aynadan Belçikalıya bakarak hiddetle, "Evet, Mösyö Poirot?" diye sordu.

Hafiye çabucak özür diledi. "Rahatsız ettiğim için binlerce defa özür dilerim. Çok mu meşgulsünüz?"

Kenneth kısaca cevap verdi. "Evet."

Poirot, "Size bir tek soru soracağım," dedi.

Kenneth homurdandı. "Sorulara cevap vermekten bıktım artık... Polise istediklerini anlattım. Sizin sorularınızı cevaplandırmak zorunda olduğumu sanmıyorum."

Poirot, "Ama benim soracağım soru çok basit," dedi. "Karınızın öldürüldüğü sabah yazınız bittikten sonra... ama tenis oynamaya gitmeden önce banyo yaptınız mı?"

"Banyo mu? Ne münasebet. Daha bir saat önce yıkanmıştım ben."

Poirot başını salladı. "Teşekkür ederim... Hepsi bu kadar."

"Ama... buraya bakın..." Poirot usulca dışarı çıktı. Kenneth Marshall kendi kendine, "Bu adam deli!" diye bağırdı.

Poirot barın kapısının önünde Bay Gardener'le karşılaştı. Adamın elinde iki kokteyl vardı. Oyuna dalmış olan Bayan Gardener'in yanına gittiği belliydi. Adam dostça bir tavırla Belçikalıya gülümsedi. "Buyuramaz mısınız, Mösyö Poirot?"

Hafiye başını salladı. "Teşekkür ederim... Resmi soruşturma hakkındaki fikriniz nedir, Bay Gardener?"

Amerikalı sesini alçalttı. "Her şey bana çok belirsiz geldi. Galiba polis bir sürpriz hazırlıyor."

Poirot, "Olabilir," diye cevap verdi.

Bay Gardener sesini büsbütün alçalttı. "Bayan Gardener'i buradan bir an önce götürmek istiyorum. Çok hassas bir insan. Bu olay da sinirlerini fazlasıyla bozdu. Karım çok sinirli."

Poirot, "Size bir soru sorabilir miyim?" dedi.

"Tabii, Mösyö Poirot. Size yardım edebilirim, çok sevinirim."

Poirot, "Siz tecrübeli bir insansınız," diye başladı. "Oldukça zeki olduğunuzu biliyorum. Arlena Marshall hakkındaki fikrinizi öğrenebilir miyim?"

Bay Gardener hayretle kaşlarını kaldırdı. Sakınarak çevresine baktıktan sonra usulca, "Mösyö Poirot," diye fısıldadı. "Kadınların Ar-

lena Marshall hakkında söylediklerini duydum... Ama bana sorarsanız, Arlena budalanın biriydi...”

Poirot düşünceli bir tavırla mırıldandı. “İşte bu çok ilginç.”

Rosamund Darnley, “Demek sıra bende?” diye sordu.

“Efendim?”

Genç kadın güldü. “Geçen gün engizisyonu polis müdürü yönetiyordu. Sizse sessiz sedasız oturuyordunuz... Ama bugün birdenbire harekete geçtiniz. Deminden beri sizi seyrediyorum. Önce Bayan Redfern’le konuştunuz. Sonra salona girerek Bayan Gardener’in yanına gittiniz. Şimdi de sıra bende.”

Poirot onun yanına oturdu. Güneşli Köşedelerdi. Aşağılarda deniz parlak bir yeşillığe bürünmüştü. Ufka doğruysa mavileşiyordu. “Çok zekisiniz, matmazel. Buraya ilk geldiğim gün bunu anladım. Bu konuyu sizinle konuşmak benim için zevk olacak.”

Rosamund usulca, “Olay hakkında ne düşündüğümü mü öğrenmek istiyorsunuz?” diye sordu.

“Evet. Düşünceleriniz çok ilginç olmalı.”

Rosamund başını salladı. “Bence olay basit. İpucunu kadının geçmişinde arayın.”

“Geçmişinde mi? Halinde değil mi yani?”

“Uzak geçmişte demek istemedim. Bence sorun şöyle: Arlena Marshall erkeklere çekici geliyordu. Tehlikeli bir şekilde hem de. Ama sanırım kadın onlardan çabucak da bıkiyordu. Onun... arkadaşları arasında... buna sinirlenen biri vardı. Yanlış anlamayın. Ben herkesin dikkatini çeken birini söylemiyorum. Herhalde bu, kibirli ve hassas, durmadan kuran, acımasız bir adamdı. Arlena’nın peşinden buraya kadar geldi ve bir fırsatını bularak kadını öldürdü.”

“Yani adam otelden biri değildi. Buraya dışardan gelmişti. Öyle mi?”

“Evet. Herhalde o mağaraya saklanarak fırsat kolladı.”

Poirot başını salladı. “Arlena tarif ettiğiniz gibi bir adamla buluşmak için koya gider miydi? Hayır. Adamla alay eder ve oraya da adını atmazdı.”

Rosamund itiraz etti. “Belki kadın onunla karşılaşacağını bilmiyordu. Adam ona başkasının adını kullanarak bir haber yollamış olabilir.”

Poirot, “Bu olabilir,” diye mırıldandı. Sonra ekledi. “Ama bir şeyi unutuyorsunuz, matmazel. Cinayet işlemeye karar veren bir adam gündüz vakti beton yoldan gelmeye, otelin önünden geçmeye cesaret edemezdi... Biri kendisini görebilirdi.”

“Belki... Ama bu da kesin değildi. Bence adam kimseye görünmeden otele gelmişti.”

“Evet, bunun mümkün olduğunu kabul ediyorum. Yalnız... adam görünmeyeceğini önceden tahmin edemezdi.”

Rosamund, “Bir şeyi unuttunuz,” diye atıldı. “Havayı.”

“Havayı mı?”

“Evet. Cinayetin işlendiği sabah hava çok güzeldi. Ama bir gün önce yağmur şakır şakır yağmış... üstelik de sis bastırmıştı. O sırada isteyen görünmeden adaya gelebilir, koya inerek mağaraya saklanırdı.”

Poirot onu bir süre düşünceli bakışlarla süzdü. “Evet... Sözleriniz çok mantıklı.”

Rosamund kızardı. “İşte benim varsayımım bu. Şimdi de siz bana düşündüklerinizi açıklayın.”

“Ah...” Poirot denize doğru baktı. “Eh bien, matmazel. Ben basit bir insanım. Aklım basit şeylere işler. Bu yüzden her zaman bir cinayeti ‘en uygun’ kimsenin işlediğine inanırım. Bu işin başında da yine bir tek kişinin üzerinde durdum.”

“Devam edin.” Rosamund’un sesi sertleşmişti.

Poirot, “Ama sonra bir engelle karşılaştım,” diye devam etti. “Çünkü o kişinin o cinayeti işlemesi olanaksızdı.”

Genç kadının soluğunu tuttuğunu sezdi. “Ee?”

Belçikalı omzunu silkti. “Şimdi ne yapacağımı düşünüyorum...”
Bir an durdu. “Size bir soru sorabilir miyim?”

“Tabii.”

Rosamund tetikte bekliyordu. Ama Poirot ona ummadığı bir soru sordu. “Bu sabah tenis elbisenizi giymek için otele geldiğinizde banyo yaptınız mı?”

Rosamund ona hayretle baktı. “Banyo mu? Ne demek istiyorsunuz?”

“Banyo demek istiyorum. Hani şöyle porselen bir küvet vardır. Muslukları açarak doldurursunuz. İçine girip yıkanır, sonra çıkarsınız. En sonunda tıkaçı açarsınız, sular gürül gürül boşanır.”

“Mösyö Poirot, siz çıldırdınız mı?”

“Tam tersine aklım başımda.”

“Her neyse. Ben banyo yapmadım.”

Poirot, “Ha!” dedi. “Demek hiç kimse banyo yapmamış. İşte bu çok ilginç!”

“Ama neden banyo yapsınlar?”

Belçikalı mırıldandı. “Gerçekten... neden?”

Rosamund hafif bir öfkeyle bağırды. “Herhalde Sherlock Holmes’ce şeyler bunlar.”

Poirot gülerek havayı kokladı. “Bir küstahlıkta bulunmamı hoş görür müsünüz?”

“Sizin küstahlık etmeyeceğinizden eminim, Mösyö Poirot.”

“Çok naziksizsiniz... O halde size kullandığınız parfümün çok nefis olduğunu söyleyebilir miyim? Kibar ve hafif bir koku.” Ellerini salladı. Sonra da ciddi bir tavırla, “Bu Gabrielle No. 8 değil mi?” diye sordu.

“Çok zekisiniz! Gerçekten de ben her zaman Gabrielle No. 8 kullanırım.”

“Bayan Marshall da öyle. Bu çok kibar ve pahalı bir parfüm değil mi?” Rosamund hafifçe gülümseyerek omzunu silkti. Poirot devam etti. “Cinayetin işlendiği sabah yine burada oturuyordunuz değil mi, matmazel? Patrick Redfern’le Emily Brewster kayıkla geçerken sizi...

daha doğrusu şemsiyenizi görmüşler... Matmazel, o sabah Peri Koyuna inerek mağaraya girmedığınızden emin misiniz? O ünlü Peri Mağarasına?”

Rosamund başını çevirerek ona baktı. Sonra da sakın bir tavırla, “Bana Arlena Marshall’ı öldürüp öldürmediğimi soruyorsunuz?” dedi.

“Hayır. Size Peri Mağarasına girip girmediğinizi soruyorum.”

“Mağaranın yerini bile bilmiyorum. Oraya neden gireyim?”

“Cinayet günü o mağaraya Gabrielle No. 8 sürmüş olan biri girmişti, matmazel.”

Rosamund sert bir sesle cevap verdi. “Mösyö Poirot, biraz önce Arlena Marshall’ın da Gabrielle No. 8 kullandığını söylediniz. Kadın o sabah kumsaldıydı. Herhalde mağaraya da o girdi.”

“Neden girsin? Mağara dar ve karanlık. Çok rahatsız bir yer orası.”

Rosamund sabırsız bir tavırla başını salladı. “Bunun nedenini bana sormayın. Ama Arlena koydaydı. O halde mağaraya da onun girmiş olması gerekli. Size o sabah buradan ayrılmadığımı söyledim.”

Poirot hatırlattı. “Otele dönüp Bay Marshall’ın odasına baktığınız zaman dışında.”

“A, evet... Onu unutmuştum.”

Belçikalı hafiye, “Bay Marshall’ın sizi görmediğini sanıyorsunuz,” dedi. “Ama yanıyorsunuz?”

Rosamund hayretle kaşlarını kaldırdı. “Kenneth beni görmüşmü? O... böyle mi söyledi?”

Poirot başını salladı. “Sizi masanın yukarsındaki aynadan görmüş.”

Rosamund soluğunu tuttu. “Ah... Anlıyorum.”

Poirot artık denize değil, Rosamund Darnley’in kucağına koymuş olduğu ellerine bakıyordu. Uzun parmaklı, güzel ellerdi bunlar. Rosamund çabucak hafiyeye bir göz attı. Sonra da onun bakışlarını izleyerek, “Neden ellerime bakıyorsunuz?” diye bağırdı. “Yoksa siz... yoksa siz...”

Poirot, “Yoksa ben ne, matmazel?” diye sordu.

Rosamund içini çekti. “Hiç...”

Hercule Poirot bir saat kadar sonra Martı Koyuna inen yolun başında duruyordu. Aşağıda kumsalda biri oturuyordu. Lacivert şortlu, kırmızı bluzlu bir kızdı. Hafife sivri burunlu, dar ayakkabılarıyla yoldan dikkatle inmeye başladı. Linda Marshall telaşla başını çevirdi. Poirot’ya kız hafifçe irkilmiş gibi geldi. Yere, Linda’nın yanına oturduğunda da çocuk ona tuzağa düşmüş bir ceylan gibi şüphe ve endişeyle baktı. Hafiyenin kalbi burkuldu. Ne kadar genç ve savunmasızdı...

Linda, “Ne var?” diye sordu. “Ne istiyorsunuz?”

Poirot hemen cevap vermedi. Sonra ağır ağır konuşmaya başladı. “Geçen gün polis müdürüne üvey annenizi sevdiğinizi, onun da size her zaman iyi davrandığını söylediniz.”

“Evet.”

“Bu doğru sayılmazdı değil mi, matmazel.”

“Aksine çok doğrudu.”

Poirot başını salladı. “Evet, Arlena’nın size özellikle kötü davrandığını sanmıyorum. Ama siz ondan hoşlanmıyordunuz. Hatta kendisinden nefret bile etmekteydiniz. Bu o kadar belliydi ki.”

Linda, “Belki Arlena’dan pek hoşlanmazdım,” dedi. “Ama ölmüş bir insanın arkasından bunu söyleyemezsiniz ki. Bu hiç doğru olmaz.”

Poirot içini çekti. “Bunu size okulda mı öğrettiler.”

“Öyle gibi.”

Hercule Poirot ona baktı. “Bir insan öldürüldüğünde böyle şeyler düşünülmez. Sadece gerçekler açıklanır.”

Linda, “Siz böyle söylersiniz tabii,” dedi.

“Evet. Söylerim. Ve söylüyorum. Çünkü Arlena Marshall’ı kimin öldürdüğünü öğrenmek benim görevim.”

Kız, “Ben o olayı unutmak istiyorum,” diye fısıldadı. “Öyle kötü bir şey ki bu.”

Poirot şefkatle sordu. “Ama unutamıyorsunuz değil mi?”

Linda başını çevirdi. “Herhalde onu manyağın biri öldürdü.”

Poirot, “Hayır,” diye cevap verdi. “Katil bir manyak değildi.”

Linda soluğunu tuttu. “Sanki... sanki her şeyi biliyormuş gibi konuşuyorsunuz...”

Poirot, “Belki de gerçekten biliyorum,” dedi. Bir an durdu. Sonra devam etti. “Büyük bir derdin var... Ancak bana güven çocuğum. Sana yardıma çalışacağım.”

Linda ayağa fırladı. “Hiçbir derdim yok. Bana yardım edemezsiniz. Neden söz ettiğinizi bilmiyorum.”

Poirot dikkatle onu süzüyordu. “Mumlardan söz ediyorum yavrum.”

Kızın gözlerinde müthiş bir korkunun belirdiğini fark etti. Linda, “Sizi dinleyecek değilim!” diye bağırdı. “Dinleyecek değilim!” Bir ceylan gibi koşarak kumsalı aştı. Yola tırmanmaya başladı.

Poirot başını salladı. Ciddi, hatta endişeli bir hali vardı.

11

Müfettiş Colgate polis müdürüyle konuşuyordu. “Çok önemli bir şey öğrendim, efendim. Bayan Arlena Marshall’ın çok kötü durumda olduğu doğruymuş... Kendisine gerçekten şantaj yapıldığı anlaşılıyor, efendim. İhtiyar Erskine’in kadına yüz bin sterlin bıraktığını hatırlıyorsunuz değil mi? Şimdi o paradan sadece on bin sterlin kalmış.”

Weston bir ıslık çaldı. “Vay vay vay. Kadın bu kadar parayı ne yapmış?”

“İşin en ilginç tarafı da bu, efendim. Kadın zaman zaman hisse senetlerini satmış. Bankadan para çekmiş. Ve bütün bunları kim olduğunu açıklamak istemediği birine vermiş. Ona şantaj yapıldığı kesin.”

Polis müdürü başını salladı. “Evet, öyle olduğu anlaşılıyor. Üstelik şantajcı bu otelde... Yani Korsan Roger Otelindeki üç erkekten biri. Onlar hakkında yeni bir şeyler öğrendin mi?”

“Kesin bir şey yok, efendim. İhtiyar Binbaşı Barry söylediği gibi Hindistan ordusundan emekliye ayrılmış. Küçük bir apartmanda oturuyor. Emekli maaşı ve ufak bir geliri var... Ama geçen yıl bankadaki hesabına bir hayli para yatırmış.”

“Hım... Bu önemli. Adam bu durumu nasıl açıklıyor?”

“Parayı at yarışından kazandığını söylüyor. Onun yarış meraklısı olduğu ortada. Değişik atlara oynuyor.”

Polis müdürü başını salladı. “Aksini kanıtlamak imkânsız tabii. Ama üzerinde durulacak bir konu bu.”

Colgate devam etti. “Sonra Stephen Lane. O gerçekten rahip. Surrey’de bir kilisenin papazıymış. Ama bir yıl önce sağlığı bozulduğu için işinden ayrılmış. Ve... sinir hastalarına ait bir klinikte yatmış. Orada bir yıl kalmış.”

Weston mırıldandı. “İlginç...”

“Evet, efendim. Onu tedavi eden uzmanla konuşmaya çalıştım. Ama doktorların nasıl olduğunu bilirsiniz. Kesin bir şey söylemeye yanaşmadı. Sadece şu kadarını anladım. Rahip’te bir sabit fikir varmış. Şeytanla... kadın kılığına girmiş iblisle... Babil fahişesiyle ilgiliymiş bu.”

Weston, “Hım,” dedi. “Böyle sabit fikirler cinayete neden olabirirler.”

“Evet, efendim. Bence Stephen Lane’in üzerinde durmak gerekli. Arlena Marshall rahibin kadın kılığında iblis sayacağı bir tipti. Saçları, hali tavrı, hareketleri... Belki de adam onu ortadan kaldırmak görevinin kendisine düştüğünü düşündü... Tabii eğer dengesi hâlâ bozursa demek istiyorum.”

“Şantaj varsayımına uyacak bir şey yok mu?”

“Hayır, efendim. Rahibin bu işle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Adamın geliri var. Oldukça az bir şey bu. Son zamanlarda parasında bir artmada olmamış.”

“Peki, cinayet günü neler yaptığını öğrendin mi?”

“İddialarını destekleyecek hiçbir tanık yok. Onu hatırlamıyorlar. Kilisedeki deftere gelince. Ondan önce biri buna üç gün önce imza atmış. Hem papazla zangoç da deftere belki on beş gündür bakmamışlar. Yani Stephen Lane deftere birkaç gün önce imza atmış ama adının yanına 25 Ağustos tarihini yazmış olabilir.”

Weston başını salladı. “Ya üçüncü?”

“Horace Blatt mı? Bana sorarsanız adamın durumu kuşku uyandırıyor. Nalburiye işinden kazandığı paradan çok fazla vergi ödüyor. Adam çok kaypak tabii. Herhalde bu durumu da kolaylıkla açıklar. Blatt borsada oynuyor. Birkaç kirli işe de girmiş... Herhalde mantıklı bahaneler uydurur fakat adamın yıllardan beri belli olmayan bir kaynaktan binlerce sterlin kazandığı belli.”

Weston, “Yani,” dedi. “Bay Horace Blatt usta bir şantajcı.”

“Ya o, efendim. Ya da adam eroin kaçakçısı. Beyaz zehir kaçakçılığıyla uğraşan Başmüfettiş Ridgeway’la konuştum. Çok heyecanlıydı. Son zamanlarda eroin kaçakçılığı artmış. Beyaz zehiri dağıtan satıcılarla bunu gönderenlerin kim olduğunu hemen hemen öğrenmişler. Ama eroinin ülkeye nasıl sokulduğunu bir türlü anlayamamışlar.”

Weston içini çekti. “Eğer Arlena Marshall’ı bilerek ya da bilmeyecek eroin kaçakçılarının işine karıştığı için öldürdülerse, o zaman soruşturmayı Scotland Yard’a bırakmaktan başka çare yok... Ne dersin?”

Colgate kederli kederli, “Korkarım öyle, efendim,” diye cevap verdi. “Eğer sorun eroinle ilgiliyse o zaman işi Yard’a bırakmaktan başka çare yok.”

Weston biraz düşündü. “Olayı da en iyi bu şekilde açıklayabiliriz.”

Colgate üzüntüyle başını salladı. “Evet... Kenneth Marshall’ın katil olmadığı belli. Oysa onun hakkında işimize yarayacak bazı şeyler öğrenmiştim. Adamın şirketi iflas halindeymiş. Ama kabahat ne kendisinde, ne de ortağındaymış. Buna geçen yılki kriz neden olmuş... Tabii Marshall karısı ölünce kendisine yüz bin sterlin kalacağını sanıyordu. Bu para da çok işine yarardı.” İçini çekti. “Adamın karısını öldürmesi için çok kuvvetli nedenler var ama onun suçsuz olduğu ortaya çıktı.”

Weston güldü. “O kadar üzülme, Colgate. Esrarı yine de başarıyla çözme şansımız var... Şantaj konusunu ve deli rahibi unutma. Ama bana cinayete eroin neden olmuş gibi geliyor... O zamanda kaçakçılığın ortaya çıkmasında Scotland Yard’a yardım etmiş oluruz.”

Colgate istemeye istemeye gülümsedi. “Hepsi bu kadar, efendim... A, evet. Kadının odasında bulunan mektubun sahibi hakkında araştırma yaptım. J.N. imzası atan genç hakkında. O gerçekten Hong Kong’da... Miss Brewster’in söz ettiği delikanlının da o olduğu kesin. Aslında serserinin biriymiş. Arlena Marshall’ın diğer arkadaşlarını da soruşturdum. Ama hiçbir ipucu bulamadım... Öğreneceğimiz her şeyi öğrendik efendim.”

Weston, “Demek şimdi iş bize kalıyor?” diye cevap verdi.

“Belçikalı meslekdaşımızı gördün mü? Bu anlattıklarını o da biliyor mu?”

Colgate güldü. “Ne acayip adam değil mi? Önceki gün benden ne istedi biliyor musunuz? Son üç yıl zarfında boğma vakalarının ayrıntılarını.”

Weston doğruldu. “Öyle mi? Acaba o...” Bir an durdu. Rahip Stephen Lane sinir kliniğine ne zaman girmiş?”

“Bir yıl kadar önce, Paskalya’da.”

Weston düşünüyordu. “Bir olay olmuştu... Bagshot civarında genç bir kadının ceseti bulunmuştu. Kadın kocasıyla buluşmayı kararlaştırmış, ama randevu yerine gelmemişti... Sonra gazetelerin, ‘İssız Kordaki Cinayet,’ diye söz ettikleri olay var. Yanılmıyorsam, her iki cinayet de Surrey’de işlenmişti.”

Colgate’le göz göze geldiler. Müfettiş bağırdı. “Surrey’de mi? Bu da uyuyor değil mi, efendim? Acaba...”

Hercule Poirot adanın en yüksek noktasında, otların üzerinde oturuyordu. Solda, Peri Koyuna inen çelik merdiven vardı. Poirot bunun etrafında iri kayaların bulunduğunu fark etmişti. Yani merdivenden inmek isteyen biri bunların arasına saklanabilirdi... Kumsal çıkıntılı kayalar yüzünden pek gözüküyordu.

Agnatha Christie

Poirot ciddi bir tavırla başını salladı. Bilmecenin parçaları birbirine uymaya başlamıştı. Belçikalı her parça'nın üzerinde ayrı ayrı durdu.

Arlena Marshall'ın ölümünden birkaç gün önce kumsalda geçirilen bir sabah.

O sabah söylenilen, bir... iki... üç... dört... beş ayrı söz.

Briç oyunu. O, Patrick Redfern ve Rosamund Darnley'le beraber masada otururken, Christine dışarı çıkmış... ve bir konuşmaya kulak misafiri olmuştu. O sırada salonda başka kim vardı? Kim ortada yoktu?

Cinayetten önceki akşam Christine'le Güneşli Köşede yaptığı konuşma ve otele dönerken gördüğü sahne.

Gabrielle No.8.

Bir makas.

Kırık bir pipo.

Pencereden atılan bir şişe.

Yeşil bir takvim.

Bir paket mum.

Bir ayna ve bir daktilo makinesi.

Mor bir yün yumağı.

Bir kızın kol saati.

Boşalan bir banyo.

Bütün bu ilişkisiz şeylerin, uygun yerlere yerleştirmeleri gerekiyordu. Açıklanamayan bir olay kalmamalıydı...

Evet, Poirot ada da bir kötülük kaynağı olduğuna inanıyordu... Kötülük... Belçikalı elindeki daktiloyla yazılı kâğıtlara baktı.

"Nellie Parsons... Chobham civarında ıssız bir koruda boğulmuş olarak bulundu. Katilin kim olduğuna dair en ufak bir ipucu bile ele geçirilemedi."

Nellie Parsons?... Alice Corrigan?

Poirot dikkatle Alice Corrigan'ın ölümüne ilişkin bölümü okudu...

* * *

Hercule Poirot Güneşli Köşedeki balkonumsu yerlerden birinde otururken Müfettiş Colgate yanına geldi. Poirot müfettişten hoşlanmıştı. Bu sert yüzlü, zeki bakışlı, sakın adamı takdir ediyordu. Colgate banka oturarak Poirot'nun hâlâ yanında taşıdığı daktiloyla yazılı kâğıtlara bir göz attı. "Olayları incelediniz mi, efendim?"

"Evet. İyice."

Colgate ayağa kalkarak yandaki bölmeye baktı. "Bizi dinlemelerini istemem."

Poirot başını salladı. "Haklısınız."

Colgate ağır ağır konuşmaya başladı. "O olayların beni çok ilgilendirdiğini söylemeliyim. Ama siz sormasaydınız, bunlar aklıma gelmezdi doğrusu..." Bir an durdu. "Özellikle bir olay dikkatimi çekmişti."

"Alice Corrigan'ın öldürülmesi mi?"

"Evet. Alice Corrigan'ın öldürülmesi Surrey polisiyle ilişki kurup o olayın bütün ayrıntılarını öğrendim."

"Bunları bana da anlatın dostum. Durum beni çok... çok ilgilendiriyor."

"Bunu anlamıştım zaten. Alice, Nellie Parsons'un cesedinin bulunduğu yerden on beş kilometre kadar ilerdeki Sezar Ormanında öldürülmüştü. Bay Lane'in kilisesi de oradan sadece yirmi kilometre ötede idi."

Poirot başını salladı. "Bana Alice Corrigan hakkında bilgi verin."

"Surrey polisi onun ölümüyle Nellie Parsons'un öldürülmesi arasında bir bağ olduğunu önce fark etmedi. Çünkü katilin kadının kocası olduğundan emindiler. Neden bilmiyorum. Belki de bunun nedeni adamın gazetelerin esrarengiz bir insan diye söz ettikleri tiplere benzemesiydi. Onun nereden geldiğini, kim olduğunu bilen yoktu. Alice adamla ailesinin bütün karşı çıkmalarına rağmen evlenmişti. Biraz parası vardı. Üstelik hayatını da sigorta ettirmişti. Bu da şüphenilecek bir şeydi tabii. Poirot başını salladı. Colgate devam etti. "Ama soruşturma ilerleyince, adamın katil olamayacağı ortaya çıktı. Cesedi yürüyüşe meraklı

sporcu kadınlardan biri bulmuştu. Şu şortla dolaşan atlet yapılı tiplerden biri. Kadın güvenilir, akli başında bir tanıktı. Lancashire'deki bir okulda beden eğitimi öğretmenliği yapıyordu. Kadın cesedi bulunduğu zaman saate bakmış ve dördü çeyrek geçtiğini görmüştü. Alice Corrigan'ın az önce... ancak on dakika kadar önce öldürülmüş olduğundan emindi. Cesedi 5.45'de muayene eden adli tabip de bu fikirdeydi. Sporcu kadın her şeyi olduğu gibi bırakıp hızla ilerlemiş ve Bagshot karakoluna giderek cinayeti haber vermişti... Edward Corrigan'a gelince... Adam o gün bir iş için Londra'ya gitmiş, dönüşte de üç trenine binmişti. Trenden dördü on geçte indiğini iddia ediyordu. Gerçekten de kompartımandaki diğer dört yolcu da bunu desteklediler. Adam istasyondan otobüse binmişti. Rastlantı sonucu yol arkadaşlarından ikisi de buna atlamışlardı. Edward Corrigan karısıyla Ananas Kahvehanesinde buluşmayı kararlaştırmış olduğu için otobüsten orada inmişti... O anda dördü yirmi beş geçiyordu. Adam Alice Corrigan'la kendisi için çay söylemiş, ama bunu karısı geldiği zaman getirmelerini tembih etmişti. Sonra dışarı çıkarak gezinmeye, kadını beklemeye başlamıştı. Saat beş olup karısı da gelmeyince endişelenmiş, onun bileğini burktuğunu falan düşünmüştü... Alice Corrigan kaldıkları köyden kalkıp karadan geçecek ve kahvehaneye gelecekti. Sonra karı koca otobüse binerek evlerine döneceklerdi. Sezar Ormanı kahvehaneye yakındı. Polis kadının erken geldiği için manzarayı seyretmek üzere bir ağacın altına oturduğuna... bir manyağın ya da serserinin zavallıyı orada görerek boğduğuna karar verdi. Edward Corrigan'ın masum olduğu ortaya çıkınca, bu ölümü Nellie Parsons'un boğulması olayına bağladılar. Nellie oldukça oynak bir hizmetçi kıızıydı. Onu da yine çevredeki bir koruda bulmuşlardı. Polis iki kadını aynı adamın öldürdüğüne karar verdi ama katili hiçbir zaman yakalayamadılar..." Derin bir soluk aldı. "Şimdi de burada üçüncü bir kadın boğuldu. Ve... adını söylememize gerek olmayan bir adam da oteldeydi." Zeki bakışlı ufak gözlerini Poirot'ya dikerek ümitle bekledi.

Belçikalı hafiyenin dudakları kımıldadı. Colgate öne doğru eğildi. Poirot, “Çok güç,” diye fısıldıyordu. “Parçanın hangisi posta, hangisi kedinin kuyruğuna ait?”

Colgate irkildi. “Efendim?”

Belçikalı hafiye çabucak, “Bağışlayın,” dedi. “Aklıma bir şey gelmişti de.”

“Kedinin kuyruğu ile posta ne olmuş?”

“Hiç... hiç...” Bir an durdu. “Söyleyin, Müfettiş Colgate, birinin bir sürü yalan uydurduğundan şüphelenseniz, ama elinizde de kanıt olmasa, ne yapardınız?”

Colgate düşündü. “Güç bir sorun bu. Ama ben, fazla yalan uyduran bir insanın eninde sonunda kendini ele vereceğine inanırım.”

Poirot başını salladı. “Evet, bu doğru... Yalnız sorun şu. Ben bazı sözlerin yalan olduğunu düşünüyorum. Yani bunların yalan olduğunu kesin olarak bilmiyorum... Yine de insan basit bir iddianın doğru olup olmadığını anlamak için gizli bir deney yapabilir. Eğer bu yalansa... o zaman diğer iddialar da uydurma demektir.”

Colgate merakla ona bakıyordu. “Kafanız çok tuhaf bir şekilde çalışıyor değil mi, efendim? Ama sonunda çözüme erişiyorsunuz... Yalnız... eski boğulma olaylarını neden sordunuz?”

Poirot ağır ağır cevap verdi. “Bu cinayet... ustaca bir şey. Çok ustaca. Bu yüzden katilin daha önce de aynı şekilde birini öldürüp öldürmediğini düşündüm.”

Colgate mırıldandı. “Anlıyorum.”

Poirot devam etti. “Eski olayları gözden geçirmeli,” dedim. “Bakalım buna çok benzeyen bir cinayetle karşılaşacak mıyız?”

“Yani aynı yöntemle adam öldüren birini mi arıyordunuz?”

“Hayır, hayır. Ben daha fazla bir şey istiyordum. Örneğin... Nellie Parsons’un boğulma olayı bana hiçbir şey söylemedi. Ama Alice Corrigan’ın ölümü başka. Söyleyin Müfettiş Colgate, o olayla bu seferki arasında bir benzerlik görüyor musunuz?”

Colgate düşündü. “Doğrusu pek görmüyorum. Yalnızca her iki olayda da kocanın masum olduğuna dair tanıklar var.”

Poirot, “Demek bunu fark ettiniz?”

“Poirot, geldiğinize memnun oldum. Ben de sizi düşünüyordum.”

Hercule Poirot bir koltuğa oturdu. Polis müdürü sigara kutusunu ona doğru itti. Kendisi de bir tane alarak yaktı. Dumanları havaya doğru üflerken, “En sonunda bir karar verdim,” dedi. “Ama harekete geçmeden önce sizin fikrinizi de almak istiyorum.”

Poirot başını salladı. “Sizi dinliyorum.”

Weston, “Soruşturmayı Yard’a bırakmayı düşünüyorum,” diye başladı. “Otelde kalan bir iki kişiden kuşkulandık ama bence aslında bu cinayetlerin nedeni eroin kaçakçılığı... Bu iş için Peri Mağarasının kullanıldığı da anlaşıyor.”

Poirot cevap verdi. “Evet. Orası öyle.”

“Güzel... Eroini kimin kaçırdığından da eminim. Horace Blatt bu.”

Poirot, “Orası kesin,” dedi.

“İkimiz de aynı şeyleri düşünmüşüz anlaşılan. Blatt sık sık yelkenliyle dolaşıyordu. Bazı sabahlar bir iki kişiyi de gezmeye davet ediyordu. Ama çoğunlukla yalnız başına çıkmaktaydı. Adam tekneye hemen göze çarpan kırmızı yelkenler taktırmıştı. Yine de onun yoleye beyaz yelkenler saklamış olduğunu öğrendik. Bana kalırsa, Blatt belirli bir günde yoleyle daha önceden kararlaştırılan bir noktaya gidiyor... orada ya başka bir yelkenli ya da motorla buluşuyordu. Eroini o teknedен alıyor, dönüşte uygun bir saatte yelkenle Peri Koyuna giderek bunu...”

Poirot gülümsedi. “Evet... Tam bir buçukta koya giriyordu. Çünkü İngilizler öğle yemeğini o saatte yerler... Ada Bayan Castle’a aitti. Yani buraya dışardan piknik düşkünleri gelmiyordu. Oteldekiler bazen öğleden sonra güneş kumsalı aydınlattığı zaman Peri Koyuna çay içmeye gidiyorlardı. Piknik yapmak istediklerindeyse çok uzaklara gitmeyi tercih etmekteydiler.”

Polis müdürü başını salladı. “Evet. İşte bu yüzden Blatt koya giriyor ve eroini mağaradaki raf gibi çıkıntıya bırakıyordu. Biri de daha sonra gelip bunu alıyordu tabii.”

Poirot, “Hatırlıyor musunuz?” diye sordu. “Cinayet günü adaya öğle yemeği için bir çift gelmişti... İşte size eroini adadan yollamak için en uygun yol. Moor ya da St. Loo’daki otelde kalan bir iki kişi, Kaçakçılar Adasına geliyordu. Otelde öğle yemeği yiyeceklerini söylüyor, sonra da çevrede dolaşmaya çıkıyorlardı... O sırada koya iniyor, sandviç kutusunu alarak plaj çantasına tıkıyorlardı... Gezintiye herkes yemek yerken çıkmayı tercih etmekteydiler. Tabii öğle yemeğini de ikiye doğru yiyorlardı.”

Weston başını salladı. “Evet, olabilir... Şimdi... bu eroin kaçakçıları acımasız insanlardır. Biri kazara sırlarını öğrendi mi onu susturmaktan hiç çekinmezler. Arlena Marshall da bu yüzden öldürüldü. Belki Blatt o sabah eroini mağaraya bırakmak için koya gitmişti. Yardımcıları o gün geleceklerdi. Arlena kayıkla kumsala yaklaşırken, adamın mağaraya girdiğini gördü... Blatt’a bazı sorular sormaya kalktı. O da kadını hemen öldürdü ve sonra da yelkenlisine binerek uzaklaştı.”

Poirot, Weston’a baktı. “Blatt’ın katil olduğundan emin misiniz?”

“Bence en iyi çözüm bu. Tabii Arlena durumu daha önce öğrenmiş ve Blatt’a bir şeyler söylemiş olabilir. O zaman çeteden biri uydurma bir isimle kadına koyda randevu vermiş ve onu öldürmüştür... Evet, en iyisi Scotland Yard’ı çağırmak. Onlar Blatt’ın çeteden olup olmadığını daha çabuk kanıtlar.”

Hercule Poirot düşünceli bir tavırla başını salladı. Weston, “En doğrusu bu değil mi?” diye sordu.

Belçikalı hâlâ düşünüyordu. “Belki...”

“Poirot, siz bir şeyler biliyorsunuz galiba?”

Hafiye içini çekti. “Belki, biliyorum ama bunları kanıtlayacak durumda değilim.”

Weston, “Evet,” dedi. “Colgate’le sizin başka şeyler düşündüğünüzü biliyorum tabii. Varsayımınız biraz garip ama doğru olabilir. Her neyse haklı da olsanız artık bu işi Yard’a bırakmalıyız. Onlara durumu anlatırız. O zaman Surrey polisiyle işbirliği yaparlar... Yani... Bize göre bir iş değil bu. Olay yalnızca bu bölgeyi ilgilendirmiyor.” Bir an durdu. “Ne dersiniz, Poirot? Ne yapalım?”

Belçikalı hayallere dalmış gibiydi. Sonunda, “Ben ne yapacağımı biliyorum,” diye mırıldandı.

“Evet?”

Poirot, “Ben pikniğe gideceğim,” dedi.

Weston ona hayretle bakakaldı.

12

“Piknik mi yapalım, Mösyö Poirot?” Emily Brewster, Belçikalıya onun çıldırdığına hükmetmiş gibi bakıyordu.

Poirot şirin bir tavırla, “Bu fikrimi pek acayip buldunuz, değil mi?” diye cevap verdi. “Oysa bence bu çok güzel bir teklif. Her şeyin normale dönebilmesi için böyle bir şey yapmalı... Dartmoor’u görmeyi çok istiyorum. Hava da güzel... Böyle bir gezinti herkesin neşelenmesine neden olur. Lütfen bu konuda bana yardım edin. Diğerlerini kandırma-ya çalışın.”

Poirot beklenmedik bir başarı kazandı. Herkes önce onu tereddütle dinledi. Sonra da istemeye istemeye, “Doğrusu fena fikir de değil,” diye mırıldandı. Kimse Kenneth Marshall’ı da davete kalkmadı. Zaten genç adam daha önce Plymouth’a gideceğinden söz etmişti. Bay Blatt büyük bir neşeyle gruba katıldı tabii. Herkesi nükteleriyle kırıp geçirmek niyetindeydi. Grupta ondan başka Emily Brewster, Redfern’ler, Rahip Stephen Lane, otelden bir gün sonra ayrılmaya razı olan Gardener’ler Rosamund Darnley ve Linda vardı.

Poirot, Rosamund’la konuşurken bütün tatlı dilliliğini kullanmış, böyle bir gezintinin Linda için çok yararlı olacağından söz etmişti. Rosamund da o fikirdeydi. Hatta, “Haklısınız, Mösyö Poirot,” dedi. “O yaştaki bir kız için bu ağır bir darbe... Zavallının sinirleri çok bozuk.”

“Bu da normal bir şey matmazel. Ama o yaştaki insan her felaketi çabucak unuttur. Linda’yı bizimle gelmeye kandırın. Bunu ancak siz yapabilirsiniz.”

İhtiyar Binbaşı Barry teklifi katı bir şekilde reddetti. “Ben pikniklerden hiç hoşlanmam. Bir sürü sepet taşırsınız. Yemeğinizi rahatsız bir durumda yersiniz. Aman yerinde kalsın! Yemeğimi masada yemeği tercih ederim.”

Grup saat onda toplandı. Üç araba çağırılmıştı. Bay Blatt yüksek sesle konuşuyor, neşeyle rehber taklidi yapıyordu. “Bu taraftan efendim, bu taraftan. Dartmoor’a gidecek arabalar bu taraftan kalkıyor. Fundalar ve yaban mersinleri... Devanhire kaymağı ve mahkûmlar. Karılarınızı... ya da diğer arkadaşlarınızı da getirin, beyler. Herkese yer var. Manzaraya hayran olacaksınız. Buyrun, buyrun!”

Rosamud Darnley son dakikada endişeli bir tavırla aşağıya indi. “Linda gelmiyor. Baş çok ağrıyormuş.”

Poirot bağırды. “Bizimle gelseydi biraz açılırdı. Onu inandırmaya çalışın, matmazel.”

Rosamund kesin bir tavırla başını salladı. “Çalıştım ama boşuna. Gelmemeye iyice karar vermiş. Bir aspirin içip yattı...” Bir an durakladı. “Herhalde benim de burada kalmam daha iyi olur.”

Bay Blatt şakacı bir tavırla genç kadının kolunu tuttu. “İşte buna izin veremeyiz! La haute Mode’suz olur mu? Kesinlikle itiraz istemem. Sizi tutukluyorum. Götürüp Dartmoor’a hapsedeceğim. Ha ha ha!” Rosamund’u birinci arabaya doğru götürdü. Genç kadın başını çevirerek Hercule Poirot’ya baktı.

Christine Redfern, “Linda’yla ben kalırım,” diye atıldı. “Böylesi daha iyi.”

Patrick Redfern bağırды. “Olmaz! Sen de gelmelisin, Christine!”

Poirot da başını salladı. “Tabii siz de gelmelisiniz, madam. Baş ağrıyan bir insan yalnız kalmak ister zaten... Haydi artık yola çıkalım.”

Üç otomobil de hareket etti. Önce Sheepstor’daki Peri Mağarasına gittiler. Bir süre mağaranın ağzını arayarak oldukça eğlendiler. Sonunda bunu bir kartpostalın yardımıyla buldular. O iri kayaların üzerine çıkarak ilerlemek çok tehlikeliydi. Hercule Poirot buna kalkmadı bile.

Agatha Christie

Babacan bir tavırla Christine Redfern'in çevik hareketleriyle bir kayadan bir kayaya zıplayışını seyretti. Patrick'in karısının peşinden ayrılmadığının farkındaydı. Rosamund Darnley'le Emily Brewster de araştırmaya katıldılar. Ama Miss Brewster bir ara kayarak bileğini hafifçe burktu. Stephen Lane'in yorulmak nedir bilmediği de belliydi. Uzun boylu rahip yüksek kayaların arasında dolaştı durdu. Bay Blatt ise biraz ilerledikten sonra bir kenara çekilerek diğerlerine sözleriyle yardım etti. Bol bol fotoğraf çekmeyi de unutmadı.

Gardener'lerle Poirot yolun kenarına oturdular. Bayan Gardener yine tekdüze sesiyle konuşmaya başladı. Arada sırada kocası da uysal bir tavırla, "Evet, hayatım..." diye mırıldanıyordu.

"... Ben öyle düşünüyorum, Mösyö Poirot. Bay Gardener de benim fikrimde. Bazı resimler insanın canını sıkar. Tabii bu arkadaşlarınızla beraber çekilmişse o başka. Bay Blatt çok düşüncesiz bir adam. İnsana sokulup durmadan konuşuyor, o sırada da resminizi çekiyor. Bay Gardener'e de söylediğim gibi terbiyesizlik bu. İnsan izin ister... Sana öyle demedim mi, Odell?"

"Evet, hayatım."

"Örneğin otelde, kumsalda otururken hepimizin grup halinde resmimizi çekti. Önce izin isteseydi daha iyi olmaz mıydı? O fotoğrafı alırken Miss Brewster de ayağa kalkıyormuş. Kadıncağızın resmi pek tuhaf çıkmış."

Bay Gardener güldü. "Gerçekten de öyle."

"Üstelik Bay Blatt kimseye sormadan bu resimleri herkese dağıtıyor... Bu fotoğraftan size de bir tane verdiğini gördüm, Mösyö Poirot."

Belçikalı hafiye başını salladı. "O resim benim için çok değerli."

Bayan Gardener sözlerine devam etti. "Ya adamın bugünkü haline ne dersiniz? Durmadan konuşup gürültü ediyor. Bayağı şakalar yapıyor. İşi idare etmeli ve onu otele bırakmalıydınız, Mösyö Poirot."

Belçikalı, "Bu hiç kolay olmazdı, madam," dedi.

“Bunda haklısınız. O adam istediği her yere gider. Hakarete, kovulmaya aldırılmaz.”

Aynı anda aşağıdan neşeli sesler gelmeye başladı. Mağara bulunmuştu.... Gruptakiler daha sonra tekrar otomobillerine binerek, Hercule Poirot’nun piknik için seçtiği yere gittiler. Arabalardan inerek, fundaların arasından ilerlediler. Karşılarına şırıl şırıl akan bir dere çıktı. Üzerinde tahtadan bir köprü vardı. Derenin karşı kıyısı Poirot’nun iddia ettiği gibi gerçekten tam yemek yenilecek bir yerdi. Bay Gardener’le Poirot, Bayan Gardener’i ince köprüden geçmeye ikna ettiler. Kadın o anda neler duyduğunu bütün ayrıntılarıyla anlatarak otların üzerine çöktü. Birdenbire biri hafifçe bağırdı. Diğerleri köprüyü hemen hemen koşarak geçmişler, ama Emily Brewster tam ortada kalakalmıştı. Kadının gözlerini kapamış hafifçe iki yana sallanıyordu. Poirot’yla Patrick, Miss Brewster’in yardımına koştular. Fena halde utanmış olan kadın, sert bir sesle, “Teşekkür ederim,” dedi. “Affedersiniz... Akarsuyun üzerinden geçemem. Hemen başım döner. Budalaca bir şey bu tabii.”

Sofra çabucak kuruldu. İştahla yemeklerini yemeye başladılar. Hepsi de bu gezintinin ne kadar hoşlarına gittiğini düşünüyor ve buna çok şaşıyorlardı. Belki de bunun nedeni o şüphe ve korku dolu yerden ayrılmış olmalarıydı. Suyun şırıldayarak aktığı bu yemyeşil, mis kokulu sakın yerde “cinayet” sözcüğü sanki başka bir dünyaya ait bir sözdü. Bay Blatt bile etrafı şakalarıyla kırıp geçirmeyi unuttu. Yemekten sonra bir köşeye çekilerek uykuya daldı. Hafif horultularından adamın ne kadar mutlu olduğunu anlamak mümkündü.

Gruptakiler sepeti adeta minnetle toplayarak Hercule Poirot’yu kendilerine önyak olduğu için içtenlikle kutladılar. Dar yollardan ilerlerken güneş de batıyordu. Leather Combe Körfezinin yukarısındaki tepeden adaya ve o bembeyaz otele baktılar. Güneşin son ışıklarında Korsan Oteli o kadar sakın sakın uyukluyordu ki. Nasılsa gevezelikten vazgeçmiş olan Bayan Gardener derin derin içini çekti. “Size çok... çok teşekkür ederim, Mösyö Poirot. O kadar sakınlaştım ki... Piknik gerçekten çok güzel oldu.”

Onlar arabadan inerlerken Binbaşı Barry de otelden çıktı. “Merhaba... İyi eğlendiniz mi bari?”

Bayan Gardener, “Evet, çok eğlendik,” diye cevap verdi. “Kırlar harikaydı. Kendimi eski İngiltere’de sandım. Hava nefis ve serindi. Tembellik edip otelde kalır mısınız? Oh olsun!”

İhtiyar binbaşı güldü. “Ben artık çok yaşlandım. Bir ağaç kütüğüne oturarak, kuru bir sandviç yiyecek kadar genç değilim.”

Kapıda bir oda hizmetçisi belirmişti. Bir an durakladı. Soluk soluğaydı. En sonunda kararını vermiş gibi hızla Christine Redfern’e yaklaştı. Hercule Poirot, Gladys Narracott’u tanımıştı. Kız titrek bir sesle, “Özür dilerim, madam,” diye mırıldandı. “Ama küçük hanımın durumu beni korkuttu. Miss Linda Marshall’ın yani. Biraz önce odasına çay götürdüm ama kendisini bir türlü uyandıramadım. Hali de bir tuhaf...”

Christine çaresiz bir tavırla çevresine bakındı. Poirot hemen onun yanına gitti. Genç kadının dirseğini tutarak usulca fısıldadı. “Gidip bakalım.”

Merdivenlerden telaşla çıkarak koridordan hızla yürüdüler. Linda’nın odasına girdiler. Kıza bakar bakmaz durumun hiç de iyi olmadığını anladılar. Linda’nın rengi çok acayıptı. Soluk aldığı güçlkle belli oluyordu. Poirot hemen uzanarak Linda’nın nabzını buldu. Aynı anda gözü yatağın başucundaki komodine ilişti. Oradaki lambaya bir zarf dayanmıştı. Bunun üstünde kendi adı vardı.

Kenneth Marshall telaşla odaya daldı. “Linda’la ne olmuş? Nesi var onun?”

Christine Redfern korkuyla hafifçe hıçkırdı. Hercule Poirot genç adama döndü. “Hemen bir doktor bulun. Çabuk! Ama... Geç kalmış olmaktan korkuyorum.”

Zarfı alarak çabucak açtı. İçinde kısa bir mektup vardı. Linda o öğrencilere özgü düzgün el yazısıyla birkaç cümle karalamıştı.

“Bence en iyi çare bu. Babama söyleyin, beni bağışlamaya çalışsın. Arlena’yı ben öldürdüm. O zaman çok rahat edeceğimi sanıyordum. Ama yanılmışım. Olanlardan dolayı çok üzgünüm.”

Hepsi salonda toplanmışlardı. Kenneth Marshall, Redfern'ler Rosamund Darnley ve Hercule Poirot... Sessiz sedasız bekliyorlardı. Kapı açılarak Doktor Neasdon içeri girdi. Sert bir tavırla başını sallayarak, "Elimden geleni yaptım," dedi. "Kurtulabilir. Ama fazla ümidim olmadığını itiraf etmek zorundayım." Durdu.

Mavi gözlerinde buz gibi bir ifade belirmiş, yüz hatları da iyice gerilmiş olan Kenneth Marshall, "İlacı nereden buldu acaba?" diye sordu.

Neasdon tekrar kapıyı açarak işaret etti. Oda hizmetçisi içeri girdi. Kızın kırmızı gözlerinden ağlamış olduğu anlaşılıyordu. Doktor emretti. "Gördüklerini tekrar anlat."

Kız burnunu çekti. "Küçük hanımın hali bir tuhaftı ama aklıma bir şey gelmedi... Hiçbir şey gelmedi..." Doktorun sabırsızca bir işareti üzerine kendini toplayarak sözlerine devam etti. "Miss Linda Marshall diğer odadaydı. Bayan Redfern'in... yani sizin odanızda, madam. Musluğun önünde durmuş, raftan küçük bir şişe alıyordu. Ben içeri girince irkildi. Onun sizin odanızdan böyle bir şey alması garibime gitti ama sonra, belki bu şişeyi o Bayan Redfern'e ödünç vermişti, diye düşündüm. Miss Linda bana, 'Tamam aradığımı buldu,' diyerek odadan çıktı."

Christine fısıldadı. "Benim uyku haplarımdan almış."

Dr. Neasdon sertçe sordu. "Sizde uyku ilacı olduğunu nereden biliyordu?"

Christine içini çekti. "Geçen gece kendisine bir tane verdim. Uyuyamadığından yakınıyordu. Hatta bana, 'Bir tek hap yeter mi?' dediğini hatırlıyorum. O zaman 'Evet, bunlar çok kuvvetlidir,' diye cevap verdim. 'Doktor bana iki taneden fazla almamamı sıkı sıkı tembih etti.'

Neasdon, "İşi güvenceye almak için tam altı tane içmiş," diye açıkladı.

Christine hıçkırdı. "Kabahat bende! O şişeyi kilitlemeliydim!"

Doktor omzunu silkti. "Evet. Bu daha akıllıca bir hareket olurdu, Bayan Redfern."

Christine ümitsiz bir tavırla, "Linda ölüyor," diye inledi. "Benim yüzümden oldu bu."

Kenneth Marshall sandalyesinde kımıldandı. “Hayır. Kendinizi kabahatli bulmayın. Linda ne yaptığını biliyordu. O hapları bilerek, isteyerek içti... Belki de... belki de böylesi daha iyi...” Elindeki buruşuk mektuba baktı. Poirot bunu ona sessiz sedasız vermişti.

Rosamund Darnley bağırdı. “Buna inanmam! Linda’nın Arlena’yı öldürmediğinden eminim. İmkânsız bir şey bu! Kanıtlardan da bu anlaşılmıyor mu?”

Christine de heyecanla atıldı. “Evet! Cinayeti o işlemiş olamaz! Herhalde sinirleri bozulduğu için bazı kuruntulara kapılmaya başlamıştı.”

Kapı açılarak Albay Weston içeriye girdi. “Yine neler oldu?”

Dr. Neasdon Linda’nın mektubunu Kenneth’den alarak ona uzattı. Polis müdürü bunu çabucak okuduktan sonra hayretle, “Ne?” diye bağırdı. “Saçma bu! Tümüyle saçma! Olamaz!” Kesin bir tavırla tekrarladı. “Olamaz! Öyle değil mi, Poirot?”

Poirot ilk kez yerinden doğruldu. Kederli bir sesle, ağır ağır cevap verdi. “Değil... Korkarım, bu pekâla mümkün.”

Christine Redfern, “Ama ben Linda’yıldım, Mösyö Poirot,” dedi. “Ondan on ikiye çeyrek kala ayrıldım. Bunu polise de söyledim.”

Poirot başını salladı. “Evet. Onun sözlerini desteklediniz. Ama... zamanı nereden öğrenmiştiniz? Linda Marshall’ın bileğindeki saatten. Değil mi? Yani Linda’nın yanından on ikiye çeyrek kala ayrıldığınızı kesin olarak bilmiyorsunuz. Yalnızca kız size öyle söyledi.... Hatta kendi kendinize, zamanda ne de çabuk geçti, dediniz. Öyle değil mi?”

Christine endişeyle ona baktı. Poirot devam etti. “Şimdi iyi düşünün, madam. Koydan ayrıldıktan sonra otele dönerken hızlı mı yürüdünüz? Yoksa yavaş yavaş mı?”

“Ben... şey... ağır ağır yürüdüm sanırım.”

“Çevrenize dikkat ettiniz mi?”

“Korkarım pek etmedim. Dü... düşünüyordum.”

Poirot ellerini açtı. “Size bunu sormak istemezdim ama o sırada ne düşünüyordunuz, madam?”

Christine kıpkırmızı kesildi. “Eğer... bu... bu önemliyse... O sırada... buradan ayrılmayı düşünüyordum. K... kocama haber vermeden otelden gidecektim. O... o sırada çok... mutsuzdum.”

Patrick Redfern bağırdı. “Ah, Christine! Biliyorum... Biliyorum.”

Poirot kesin bir tavırla onun sözünü kesti. “Evet, Bayan Redfern sizce çok önemli olan bir adımı atıp atmamayı düşünüyordunuz. Yani ne etrafınızı göreceksiniz, ne de işitecek haldeydiniz. Herhalde ağır ağır yürüdünüz. Bazen düşünceli düşünceli durakladınız.”

Christine başını salladı. “Ne kadar da zekisiniz. Gerçekten de öyle oldu. Bir rüyadan uyanır gibi başımı kaldırdığım zaman otelin önüne gelmiştim. Çok geç kaldığımı düşünerek, telaşla içeri girdim. Ama salondaki saati görünce daha çok zamanım olduğunu anladım.”

Hercule Poirot yine, “Evet,” diye mırıldanarak Kenneth’e döndü. “Şimdi size bazı şeyleri anlatmam gerekli. Cinayetten sonra kızınızın odasında bulduklarım ile ilgili bu... Linda’nın odasındaki şöminede kocaman erimiş bir mum parçası, yanık saçlar, karton ve kâğıt parçaları, sıradan bir iğne vardı. Kartonla kâğıt o kadar önemli olmaya bilir. Ama diğerleri çok ilginçti. Çünkü raftaki kitapların arasında da sihir ve büyüyle ilgili bir eser saklıydı. Leather Combe’deki dükkândan kiralanmıştı bu. Kitap sanki kendiliğinden belirli bir sayfada açıldı. Burada, birini öldürmek için onun mumdan küçük bir heykelinin yapılmasının yeterli olacağından söz ediliyordu. Sonra bu mum bebek, ya ateşte ağır ağır eritilecek ya da kalbin bulunduğu tarafa bir iğne batırılacaktı. O zaman kurban derhal ölüp gidecekti. Daha sonra Bayan Redfern’den Linda’nın cinayet günü erkenden karşıya geçip birkaç mum almış olduğunu öğrendim. Kızınız, Bayan Redfern bunları görünce çok utanmıştı... Ne olduğu ortada Bay Marshall. Linda mumdan acayip bir bebek yaptı. Hatta büyüünün daha iyi tutması için buna Arlena’nın kırmızı saçından da bir tutam taktı. Bebeğin kalbine bir iğne sapladıktan sonra bunu şömineye, oraya koyduğu kâğıt ve karton parçalarının üzerine yatırdı. Kâğıtları tutuşturarak mumu eritti... Bu gülünç çocukça bir şeydi. Ama bir gerçeği bütün çıplaklığıyla ortaya koyuyordu. Kızınızın üvey annesini öldürme arzusunu... Peki, Linda, Arlena’yı

gerçekten öldürmüş olabilir miydi?... İlk bakışta kızınızı destekleyen bir tanık varmış gibi geliyordu insana. Fakat aslında o tanığın sözleri de değersizdi. Çünkü Bayan Redfern'e saati Linda kendisi söylemişti. Kızınız on bire çeyrek kala saatine bakarak. 'On ikiye çeyrek var,' demiş olabilirdi..." Poirot bir an durdu. "Belki de olay şöyle oldu. Bayan Redfern koydan ayrıldıktan sonra Linda da onun peşi sıra yukarı çıktı. Çabucak merdivene koşarak aşağıya indi. Üvey annesini bularak onu boğdu. Miss Brewster'le Patrick Redfern burnu dönmeden tekrar merdivenden çıktı. Yine Martı Koyuna inerek yüzdü. Otele de neden sonra geldi... Ama Linda'nın bu cinayeti işlemesi için iki şey gerekliydi. Bir, Arlena Marshall'ın Peri Koyunda olduğunu bilmesi... İki, kadını boğacak kadar kuvvetli olması. Linda, Arlena Marshall'a birinin ağzından mektup yazarak kadını Peri Koyuna çağırılmış olabilirdi. Yani üvey annesinin nerede olacağını biliyordu. İkinci noktaya gelince... Linda'nın çok büyük ve kuvvetli elleri vardı. Bir erkeğin elleri kadar iriydi. Sonra Linda çocukların dengelerini kolaylıkla kaybettikleri bir yaşta. Ani bir sinir krizi geçirenlerin birdenbire güçleniverdikleri de çok görülmüştür..." Elini kaldırdı. "Bir şey daha var. Linda Marshall'ın annesi cinayetle suçlanmış, hatta yargıcın karşısına bile çıkarılmıştı..."

Kenneth Marshall başını kaldırarak hiddetle bağırdı. "Onun beraat ettiğini unutmayın."

Poirot onayladı. "Öyle... Beraat etmişti."

Kenneth öne doğru eğildi. "Beni dinleyin, Mösyö Poirot. Karım Ruth... masumdu. Bunu çok iyi biliyorum. Eminim. Onunla bir yıl beraber yaşadık. Yanılmış olamam. Olayların, aksiliklerin kurbanı olmuştu Ruth." Bir an durdu. "Linda'nın Arlena'yı öldürdüğüne de inanamam! Saçma bu! Gülünç!"

Poirot sordu. "Bu mektubun sahte olduğunu mu sanıyorsunuz?"

Kenneth elini uzattı. Weston, Linda'nın pusulasını genç adama uzattı. Kenneth mektuba dikkatle baktı. Sonra da başını salladı. "Hayır." İstemeye istemeye ekledi. "Linda'nın yazısı bu."

Poirot, “Mektubu kızınız yazdığına göre,” dedi. “Bunun iki açıklaması var. Linda gerçekten katildi ve bunu biliyordu... Ya da bu mektubu birini... polisin şüphe ettiğini sandığı bir kimseyi korumak için özellikle yazdı.”

Kenneth Marshall kaşlarını kaldırdı. “Yani... beni korumak için mi?”

“Bu mümkün değil mi?”

Kenneth bir an düşündü. “Hayır.. Bence gülünç bir varsayım bu. Tabii Linda başlangıçta benden şüphe ettiklerinin farkındaydı. Ama sonradan polisin sözlerime inandığını ve başka adayların üzerinde durduğunu öğrendi.”

Poirot onu uzun uzun süzdü. “Belki de Linda sizden şüphe edildiğini sanmıyor... aslında sizin suçlu olduğunuzu biliyordu.”

Kenneth ona hayretle baktı. Sonra da güldü. “Saçma!”

Poirot mırıldandı. “Öyle mi dersiniz? Sonuçta Bayan Marshall’ın ölümü hakkında birkaç varsayım ileri sürülebilir. Bir... Arlena Marshall’a biri şantaj yapıyordu. Kadın o sabah şantajcıyla buluşmaya gitti ve o kişi kimse, kendisini öldürdü. İki... Peri Koyu ve Mağarası eroin kaçakçılığı için kullanılıyordu. Arlena’yı da durumu kazara öğrendiği için ortadan kaldırdılar. Üç... onu, dindar bir manyak boğdu. Dört... karınız öldüğünde size çok para kalacaktı Bay Marshall...”

“Size söylediğim gibi...”

“Evet, evet, karınızı öldürmeniz olanaksızdı. Yani... yalnız başınıza demek istiyorum. Ama... ya biri size yardım ettiyse?”

“Ne demek istiyorsunuz?” Kenneth’in o her zamanki sakin hali kaybolmuştu. Sandalyesinde doğruldu. Sesinde gizli bir tehdit vardı. Gözleri öfkeyle parlıyordu.

Poirot, “Şunu demek istiyorum,” diye cevap verdi. “Bu cinayeti bir kişi... tek başına işlemedi. Katilin yardımcısı vardı. Yani bu iş iki kişinin başının altından çıktı. Hem daktiloda o mektubu yazmış, hem de mağaraya gitmiş olamazdınız. Ama... o mektubu stenoyla çabucak yazmış olmanız mümkün. Siz karınızı öldürmeye gittiğiniz sırada, biri odanıza girmiş ve bu mektubu daktiloda temize çekmiştir...” Hercule

Poirot dönerek Rosamund Darnley'e baktı. "Miss Darnley Güneşli Köşeden on biri on geçe ayrıldığını ve sizin odanızda makineyle yazı yazdığınızı gördüğünü ileri sürüyor. Ama Bay Gardener o sırada karısının yününü almak için otele koşmuştu. Miss Darnley'e rastladı, ne de onu uzaktan gördü. Bu biraz tuhaf değil mi? Yani... bu duruma göre, Miss Darnley ya o saatte Güneşli Köşeden ayrılmamıştı ya da çok daha önce otele dönerek, Bay Marshall'ın odasında yazı yazmaya başlamıştı... Bir şey daha var... Bay Marshall, Miss Darnley on biri çeyrek geçe odanızın kapısından baktığında, kendisini aynadan gördüğünüzü söylediniz. Ama cinayetin işlendiği gün daktilo makineniz ve kâğıtlarınız köşede duran yazı masasının üzerindeydi. Oysa ayna iki pencerenin arasında asılmıştı. Sonradan durumun anlaşılmaması için daktilo makinesini aynanın altındaki masaya geçirdiniz. Ama geç kalmıştınız. Ben hem sizin, hem de Miss Darnley'in yalan söylediğini biliyorum."

Rosamund alçak ama berrak bir sesle, "Ne kadar zekisiniz!" dedi.

Hercule Poirot sesini yükseltti. "Ama Arlena Marshall'ı öldüren adam kadar zeki değilim! O sabah Arlena Marshall'ın kiminle buluşmaya gittiğini düşündük. Hepimiz de aynı kişinin üstünde durmadık mı? 'Patrick Redfern'le randevusu vardı,' demedik mi? Kadın şantajcıcı görmeye gitmemişti. Bunu Arlena'nın yüzünden anlamak mümkündü... Kadın âşığıyla buluşacaktı... ya da öyle sanıyordu. Bundan emindim. Arlena Marshall'ın Patrick Redfern'le randevusu vardı. Ama Patrick Redfern kadın sandalla uzaklaştıktan bir iki dakika sonra kıyıya indi ve belirgin bir biçimde onu aramaya başladı..."

Patrick Redfern öfkesini belli etmemeye çalışarak, "Bir ahlaksız benim adımı kullanmış," diye homurdandı.

"Arlena'nın kumsala inmeyişi hem şaşırmış, hem de sinirlenmiştiniz... Bu ortadaydı. Belki de gereğinden fazla belirgindi... Bana kalırsa Arlena, Peri Koyuna sizinle buluşmaya gitti, Bay Redfern. Sizinle orada buluştu. Ve siz kadını kararlaştırdığınız gibi boğarak öldürdünüz!"

Patrick Redfern hayretle ona baktı. Sonra da o İrlandalılara özgü tatlı sesiyle, “Siz çıldırdınız mı?” diye sordu. “Ben kumsalda sizinle oturdum. Sonrada Miss Brewster’le birlikte kayığa bindim. Cesedi onunla birlikte bulduk.”

Poirot başını salladı. “Siz Arlena’yı Miss Brewster kayıkla polis getirmeye gittikten sonra öldürdünüz. Kumsala çıktığınız sırada Arlena daha ölmemişti. Kadın mağaraya saklanmış koyun tenhalaşmasını bekliyordu?”

“Ama... ceset? Onu hem Miss Brewster gördü, hem de ben.”

“Ceset mi? Kumların üstünde biri yatıyordu ama aslında o iddia ettiğiniz gibi ölmüş değildi. Tam tersine sağdı. Suç ortağınız olan kadındı bu. Kollarını bacaklarını, bunların güneşten yanmış gibi durması için o bilinen losyonlardan biriyle bronz boyamıştı. Yeşil karton şapka da yüzünü gizliyordu. Christine’den söz ediyorum! Karınızdan. Ya da metresinizden. Onunla evli olduğunuzu sanmıyorum. Ama kadının suç ortağınız olduğunu biliyorum! Bu cinayeti işlemenize Christine yardım etti. Daha önce de Alice Corrigan’ı öldürmenize yardım ettiği gibi... Siz Alice Corrigan’ın kocası Edward Corrigan’sınız. Christine de daha siz Alice Corrigan’ı öldürmeden yirmi dakika önce sözümona cesedi bulmuştu! Hep aynı oyun!”

Christine sert ve soğuk bir sesle, “Dikkatli ol, Patrick!” dedi. “Hemen sinirlenme!”

Poirot devam etti. “Burada çekilen grup fotoğrafını Surrey polisi-ne yolladım. İkinizi de hemen tanıdılar. ‘Erkek Edward Corrigan,’ diye haber yolladılar. ‘Kadın da Alice Corrigan’ın cesedini bulan, Christine Deverill!”

Patrick Redfern ayağa fırlamıştı. Genç adamın yakışıklı yüzü allak bullak olmuş, iyice morarmıştı. Gözleri delice bir öfkeyle parlıyordu. Şimdi karşılarında bir katil vardı. Kana susamış bir kaplan. Patrick küfrederek saldırdı. Kasılmış parmakları Poirot’nun gırtlığını buldu...

Poirot düşünceli düşünceli, “Bir sabah burada oturmuş, kumlara sıra sıra uzanmış olan yarı çıplak vücutlardan söz ediyorduk,” diye mırıldandı. “O zaman dikkatle bakılmazsa bir vücudun diğerinden farklı olmadığını düşündüm. Vücudu gelişmiş kadınlar, ilk bakışta birbirlerine benziyorlardı. İki kahverengi bacak. İki kahverengi kol. Açık bir mayo... Güneşte yatan bir kadın bundan ibaretti işte. Bir kadın yürüdüğü, konuştuğu, güldüğü, başını çevirdiği, elini kaldırdığında kişilik kazanıyordu... Ama güneşlenirken böyle olmuyordu...

“Kötülükten de o gün söz etmiştik. Bay Lane kötülüğün canlı bir şey olduğuna inanıyordu. Rahip Lane bu konuda çok duyarlıydı. Kötülüğün kokusunu alıyordu sanki... Ama bütün bu duyarlılığına karşın kötülüğün kaynağını keşfedememişti. Bunun Arlena Marshall olduğunu düşünüyordu. Diğerleri de onunla aynı fikirdelerdi tabii.

“Bana gelince... Ben de kötülüğün varolduğunu seziyordum ama bence bunun kaynağı Arlena Marshall değildi. Evet... onunla ilgisi vardı ama bütünüyle başka biçimde. Ben Arlena Marshall’ın bir kurban olduğundan emindim. Güzel ve cazip bir kadın olduğu, erkekler gözlemini ondan ayıramadıkları için Arlena’nın yuva yıkan, insanları mahveden bir yaratık olduğu sanılıyordu. Ancak ben durumun bunun tümüyle tersi olduğunu anlamıştım. Arlena erkekleri değil, erkekler Arlena’yı tehlikeli bir şekilde çekiyordu. O, erkeklerin çabucak beğenip yine çabucak bıktığı kadınlardandı. Hakkında duyduğum her şey bu inancımın güçlenmesine neden oldu. Örneğin, Arlena hakkında ilk olarak onun bir boşanma davasına karıştığı, ama adamın sonradan kendisiyle evlenmeye kesinlikle yanaşmadığı anlatıldı. İşte o sırada gereğinden fazla şövalye ruhlu bir erkek olan Kenneth Marshall ortaya çıkmış ve kadına evlenme teklif etmişti. Çekingen ve sessiz bir adam olan Kenneth Marshall için dünyanın en kötü şeyi dedikoduya karışmak, halkın diline düşmektir. Genç adam bu yüzden işlemediği bir cinayet nedeniyle mahkemelere düşen ilk karısına çok acıdı ve ona âşık oldu. Kadınla evlendi ve onun kişiliği konusunda yanılmamış olduğunu da derin bir

memnuniyet ve mutlulukla öğrendi... Onun ölümünden sonra başka bir kadın herkesin diline düştü. Belki de Arlena Marshall ölen karısına benziyordu. Linda'nın saçları kırmızı. Kızın bunu annesinden almış olduğu kesin... Kenneth Marshall bu kez de Arlena'nın yardımına koştu. Ama bu defa sevgisinin doğmasıyla ölmesi bir oldu. Arlena onun sevgi, şefkat ve korumasına lâyık olmayan aptal ve ahlaksız bir kadındı. Yine de Marshall onun içyüzünü iyi anlamıştı. Arlena'yı artık sevmemesine, ona sinirlenmesine karşın kadına yine de acıyordu. Onun için Arlena hayat kitabının bir sayfasına takılıp kalmış küçük bir çocuktan farksızdı.

“Erkeklerle fazla düşkün olan Arlena'nın belirli bir tip tarafından sömürülebileceğini anlamıştım. Yakışıklı, kendinden emin bir erkek olan ve sevimliliğiyle kadınları hemen çekiveren Patrick Redfern de böyle bir tipti işte. Onun şu ya da bu şekilde kadınların sırtından geçinen bir maceraperest olduğunu anlamıştım. Kumsaldakileri seyrederken, Patrick'in Arlena'nın değil, kadının onun kurbanı olduğunu anladım. Bence kötülüğün kaynağı Patrick Redfern'di.

“Arlena'ya son zamanlarda oldukça para kalmıştı. Bunu ona, kendisinden bıkmaya ömrü yetmeyen yaşlı bir hayranı bırakmıştı. Arlena elindeki parayı sonunda bir erkeğe kaptıran kadınlardandı. Miss Brewster, Arlena'nın mahvettiği bir gençten söz etmişti. Ama kadının odasında bulunan mektuptan durumun hiç de böyle olmadığı anlaşılıyordu. Evet, genç adam Arlena'yı mücevherlerle donatmaktan söz ediyordu ama bu sadece bir hayaldi. Aslında kadın ona kanundan yakasını kurtarması için bir çek yollamıştı. Yani genç bir serseri Arlena'dan güzelce para çekmişti. Herhalde Patrick Redfern de kadından sık sık bir işe yatırmak için para sızdırıyordu. Tabii, ‘İkimiz de milyoner olacağız,’ diye birtakım hikâyeler anlatarak Arlena'nın gözlerini kamaştırmaktaydı. Yalnız başına yaşayan, koruyanı olmayan kadınlar bu tip erkekler için mükemmel birer avdır. Ama kadının kocası, ağabeyi ya da babası varsa, durum değişir. Kenneth Marshall karısının servetinin tükenmek üzere olduğunu anladığı an Patrick Redfern'in de başı belaya girecekti tabii. Yine de genç adamın buna aldırdığı yoktu. Zamanı gelince kadını

ortadan kaldırmak niyetindeydi... Patrick Corrigan adıyla evlendiği ve hayatını yüklü bir paraya sigorta ettirdiği karısını öldürmüş... ve bu işi kolaylıkla başardığı içinde cesareti iyice artmıştı.

“Adamın bir yardımcısı da vardı tabii. Otelde karısı rolünü oynayan Christine. Patrick Redfern ona gerçekten bağlıydı. Bir kere o, genç adamın kurbanı olan kadınlarla taban tabana zıttı. Soğukkanlı, sakin, tutkusuz bir insandı. Patrick’e çok sadıktı ve rol yapmasını da çok iyi biliyordu. Christine buraya geldiği an rolünü oynamaya başladı. ‘Zavallı, küçük kadın,’ pozundaydı. Zayıf, aciz, spordan daha çok kitaplara düşkün bir kadıncağız rolüne bürünmüştü. İleri sürdüğü şeyleri birer birer düşünün. Sözde güneşte bronzlaşamıyordu. Cildi kabarıp su topluyordu. Bu yüzden bembeyaz bir vücutla dolaşmaktaydı. Yüksek yerlerde başı dönüyordu. Milano Katedralinin merdiveninde orta yerde kalakalmıştı. Zayıf nahifti. Hemen herkes ondan, ‘küçük kadın, diye söz ediyordu. Oysa aslında Christine hemen hemen Arlena’nın boyundaydı. Yalnızca elleri ve ayakları çok küçüktü, işte o kadar. Kadın eski bir öğretmen olduğundan söz ediyordu. Böylece kitaplara düşkünlüğünü, spordan anlamadığını büsbütün belirtiyordu. Aslında beden eğitimi öğretmeni idi o. Bir kedi gibi yükseğe tırmanıyor, bir atlet gibi koşabiliyordu.

“Cinayet çok iyi planlanmıştı. Zaman çok iyi ayarlanmıştı. Daha önce de söylediğim gibi ustaca bir cinayetti bu. Hele zaman bakımından dâhice bir şeydi. Tabii önce bazı hazırlıklar yapıldı. Örneğin benim Güneşli Köşedeki balkonlardan birinde oturduğum sırada Patrick’le Christine hemen oraya gelerek birinci perdeyi oynadılar. Kıskanç bir kadın ve başkasının peşinde koşan koca... Kadın daha sonra bu rolü benim önümde de tekrarladı. O sırada belli belirsiz bir biçimde, bunu bir kitapta okumuştum sanırım, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Durum bana gerçekmiş gibi gelmiyordu. Tabii aslında gerçek değildi. Sonra... cinayet günü geldi. Hava güzeldi. Bu da şarttı zaten. Patrick ilk iş koridorun ucundaki kapıdan balkona çıktı. Oradaki merdivenden aşağıya indi. Havlusunun altına yeşil bir Çinli şapkası saklamıştı. Arlena’nın giydiğinin eşiydi bu. Adada hızla ilerledi. Merdivenden Peri Koyuna inerek bunu Christine’le kararlaştırdıkları bir yere gizledi.

“Bir gece önce Arlena’ya ertesi gün için randevu vermişti. Kadın kocasından biraz korktuğu için buluşacakları zaman dikkatli davranıyordu. Arlena Peri Koyuna erken gitmeye razı oldu. Sabahları orada kimse olmuyordu zaten. Patrick de sanki bir fırsatını bularak usulca oraya kaçacaktı. Biri merdivenden indiği ya da kayıkla geldiğindeyse Arlena mağaraya saklanacak ve kumsal boşalınca dek bekleyecekti. Patrick kadına mağaranın nerede olduğunu söylemişti tabii.

“O sırada Christine, Linda’nın odasına gitmişti. Bunun için de kızın erkenden denize girdiği saati seçmişti tabii. Amacı Linda’nın saatini yirmi dakika kadar ilerletmekti. Kız saatinin ileri olduğunu fark edebilirdi ama bu da aslında çok önemli değildi. Christine’nin elleri küçük olduğu için hiç kimse onun Arlena’yı boğduğunu düşünmeyecekti. Ama saat meselesini ayarlaması lehine olacaktı. Christine, Linda’nın odasında o kitabı bulup çabucak göz gezdirdi. Linda odasına döndükten sonra elindeki paketi düşürünce de kızın amacını anladı. O zaman aklına yeni ve parlak bir fikir geldi. Aslında Patrick’le Christine kuşkuuları Kenneth Marshall’ın üzerine çekmek niyetindelerdi. Bu yüzden genç adamın piposunu çalmış ve kırarak birkaç parçasını koydaki merdivenin dibine atmışlardı... Christine, Linda’yla konuşarak onu Martı Koyuna davet etti. Sonra odasına dönerek kirli bir bavuldan, cilde bronz rengi veren boyayı çıkardı. Bunu dikkatle sürdü. Sonra da boş şişeyi pencereden attı. Bu az kalsın aşağıda yüzen Miss Brewster’in kafasına geliyordu.

“Christine vücudunu iyice boyamıştı artık. Arkasına Arlena’nın kine benzeyen beyaz bir mayo giydi. Bunun üzerine de bol paçalı, uzun kollu bir pijama geçirdi. Bu sayede bronz rengi kollarını ve bacaklarını saklamış oluyordu. Onu biraz geçe Arlena randevusuna gitti. Ondan hemen sonra da Patrick kumsala inerek sözde kadını aradı... Şaşırdı, somurttu, kızdı falan... Christine’nin işi daha kolaydı. Kadın kendi saatini saklamıştı. Linda’ya on biri yirmi geçe saati sordu. Linda kolundaki saate bir göz atarak, ‘On ikiye çeyrek var,’ dedi. Kız denize girerken, Christine de resim takımını topladı. Linda arkasını döner dönmez kızın denize girerken çıkardığı saati geri aldı. Saat doğru zamanı gös-

teriyordu artık. Christine telaşla koydan yukarı çıktı. Koşa koşa ünlü merdivenin başına gitti. Pijamasını çıkararak bunu ve resim takımını bir kayanın arkasına sakladı. Bir maymun çevikliğiyle merdivenden çabucak indi.

“Arlena aşağıda kumsaldaydı. Patrick’in neden geç kaldığını düşünüyordu. Birinin basamaklardan indiğini duydu ya da gördü. Bir köşeye sinerek dikkatle baktı. Bir de ne görsün? Patrick’in karısı gelmiyor mu? Arlena hem sinirlendi, hem de endişelendi. Kumsaldan ilerleyerek Peri Mağarasına saklandı.

“Christine yeşil karton şapkayı Patrick’in sakladığı yerden aldı. Bunun arkasına, kırmızı bir bukleye de iğnelenmişti. Kadın şapkayı başına geçirerek kumların üzerine uzandı. Yeşil karton yüzünü ve boyunu gizliyordu. Zamanı gerçekten çok iyi hesaplamışlardı. Çünkü bir iki dakika sonra Patrick’le Miss Brewster’in binmiş olduğu kayık burnu dönüyordu... Cesedi eğilip Patrick’in muayene ettiğini... Arlena’nın ölmüş olduğunu yine Patrick’in söylediğini... genç adamın ıstırapla kıvrandığını unutmayın. Patrick tanığını dikkatle seçmişti. Miss Brewster’in yüksek yerlere dayanamadığını, merdivenden çıkamayacağını biliyordu. Tabii Patrick sevgilisinin cesedinin başında bekleyecek Miss Brewster de polis çağırmak için kayıkla kumsala dönecekti. Miss Brewster oradan uzaklaşır uzaklaşmaz Christine ayağa fırladı. Patrick’in getirdiği makasla şapkayı iyice keserek parçaları mayonun göğsüne tıktı. Çabucak merdivenden çıkarak pijamalarını giydi ve koşa koşa otele döndü. Vücundaki bronz boyayı yıkayıp tenis elbisesini giyecek kadar zamanı vardı. Kadın o arada bir şey daha yaptı. Yeşil karton şapkasının parçalarını ve kırmızı bukleyi Linda’nın odasındaki şöminede yaktı. Tahmin ettiği gibi Linda büyüyle uğraşıyordu. Çünkü şömine de erimiş bir mum parçasıyla bir iğne duruyordu.

“En sonunda Christine tenis kortuna gitti. Sona kalmıştı. Ama öyle heyecanlı ya da telaşlı bir hali yoktu.

“O sırada Patrick de mağaraya gitmişti. Arlena hiçbir şey görmemiş, yalnızca bazı sesler duymuştu. Kürek şırıltısı. Bazı mırıltılar. Kadın ihtiyatlı davranmış ve yerinden kımıldamamıştı. Ama şimdi

Patrick kendisine sesleniyordu. ‘Haydi, çık, sevgilim... Hepsini gönderdim...’ Kadın mağaradan fırladı. Ve... Patrick iri elleriyle onun boynunu kavradı. İşte güzel ama aptal bir yaratık olan zavallı Arlena böyle öldü...” Poirot’nun sesi hafifledi. Uzun bir sessizlik oldu.

Rosamund Darnley titredi. “Evet... İnsan o sahneyi gözlerinin önünde canlandırıyor. Ama bu madalyonun bir yüzü. Şimdi gelelim diğer yüzüne. Siz işin içyüzünü nasıl anladınız?”

Hercule Poirot, “Size bir kere aklımın basit şeylere erdiğini söylemiştim,” diye cevap verdi. “Ta başından beri Arlena Marshall’ı en akla yakın kimsenin öldürdüğünü düşündüm. Patrick Redfern’di bu. O, Arlena gibi kadınları sömürecek... ellerinden paralarını aldıktan sonra üstelik gırtlaklarını da sıkıverecek bir tipti. O sabah Arlena kiminle buluşacaktı? Yüzünden, gülümseyişinden, halinden, sözlerinden durum anlaşılıyordu. Kadının Patrick Redfern’le randevusu vardı. O halde katilin de Patrick Redfern olması gerekiyordu...”

“Ama o zaman olanaksız bir durumla karşılaştım. Arlena’yı, Patrick öldürmüş olamazdı. Çünkü adam ceset bulununcaya dek, önce kumsaldan, sonra da Miss Brewster’in yanından ayrılmamıştı. Bu yüzden başka çözümler aradım. Birkaç seçenek vardı. Arlena’yı kocası, Miss Darnley’in yardımıyla öldürmüş olabilirdi. Her ikisi de bir konuda yalan söylemişlerdi. Bu da şüpheyi çekiyordu tabii... Ya da Arlena’yı kazara sırlarını öğrendiği eroin kaçakçıları ortadan kaldırmıştı... Kadını dindar bir manyak ya da üvey kızının öldürmüş olması da mümkündü. Bir ara katilin Linda olduğuna hemen hemen inandım. Kızın polisle ilk karşılaştığında takındığı tavır dikkatimi çekmişti. Sonradan Linda’yla konuştum ve o zaman kızın kendisini suçlu saydığını da anladım.

“Yani Linda, Arlena’yı öldürdüğünü mü sanıyordu?” Rosamund’un sesinde derin bir hayret vardı.

Poirot başını salladı. “Evet... Onun çocukluktan henüz kurtulmuş olduğunu unutmayın. O büyü kitabını okumuş ve orada yazılı olanlara hemen hemen inanmıştı. Arlena’dan nefret ediyordu. Mumdan bir

Agatha Christie

bebek yaptı. Gerekli sözleri söyleyerek, bunun kalbine iğneyi batırdı. Sonra da şöminede bebeği eritti. Ve... aynı gün Arlena öldü. Linda'dan çok yaşlı ve akıllı kimselerin bile büyüye inandıkları olmuştur... Artık kızda suçlu olduğunu düşünüyor, Arlena'yı büyüyle öldürdüğünü sanıyordu."

Rosamund, "Zavallı yavrucak!" diye bağırdı. "Bense... onun bir şeyler bildiğini sanıyor..." Durakladı.

Poirot, "Sizin ne düşündüğünüzü biliyorum," dedi. "Bu haliniz, Linda'yı daha da korkuttu. Arlena'yı gerçekten büyüyle öldürdüğüne... sizin de bunu anladığınıza inanmaya başladı. Christine Redfern de yavaş yavaş onu işliyordu. Örneğin ona uyku ilacından söz etti. Kıza ıstırap çekmeden, çabucak nasıl öleceğini öğretti. Kenneth Marshall'ın katil olamayacağı ortaya çıkmıştı. Onun için Christine'le Patrick'e kuşukları üzerine çekebilecekleri yeni biri gerekiyordu. Ne kadın, ne de adam eroin kaçakçılığı konusunu biliyorlardı. Bu yüzden kurban olarak Linda'yı seçtiler."

Rosamund haykırdı. "Ahlaksız!"

Poirot başını salladı. "Christine değil mi? Evet... Soğukkanlı ve merhametsiz bir kadın o... Ne diyordum?... Ben müthiş bir güçlkle karşı karşıyaydım. Linda yalnızca çocukça bir inançla büyü yapmaya mı kalkışmıştı? Yoksa daha ileriye gidip nefret ettiği üvey annesini öldürmüş müydü? Onu konuşturmaya çalıştım. Ama boşuna... O sırada kararsızlık içindeydim. Polis müdürü cinayeti kaçakçıların işlediğine inanmaya başlamıştı. Ben de bu çözümü kabul edebilirdim... Olayları tekrar dikkatle düşündüm. Bunların biraraya getirilmesi... uygun bir şekilde sıralanması gerekliydi. Gerçek o zaman ortaya çıkacaktı. Örneğin... kumsalda bir tırnak makası bulunmuştu. Bir pencereden bir şişe atılmıştı. Biri banyo ya da duş yapmış ama bunu itirafa yanaşmamıştı. Bunlar aslında tek başına zararsız şeylerdi. Yine de birinin çıkıp da açık açık, 'Bu benim...' ya da 'Onu ben yaptım,' dememesi işin içinde bir iş olduğunu gösteriyordu. Üstelik Kenneth Marshall'ın, Linda'nın ya da kaçakçıların katil olduğunu kabul ettiğim zaman da yine bu olayları açıklayamıyordum. Oysa bunların bir anlamı olması

gerekliydi. Tekrar ilk tahminime döndüm. Yani... Patrick Redfern'in katil olduğunu düşündüm. Bu varsayımı destekleyecek bir şey var mıydı? Evet... Arlena'nın yüz bin sterlininden yalnızca on beş bin sterlin kalmıştı. Bu parayı kim almıştı? Patrick tabii. Arlena yakışıklı bir erkek tarafından kolaylıkla dolandırılabilir bir kadındı. Ama şantaj yapılacak bir insan değildi. Arlena her şeyi belli eden... sır saklayamayan kadınlardan... O şantaj hikâyesine nedense pek inanmamıştım. Yine de... Arlena'nın şantajcıyla yaptığı konuşmayı duymuşlardı. A... Ama bu konuşmayı duyan kimdi? Patrick Redfern'in karısı. Bu hikâyeyi o anlatmıştı. Ortada başka bir tanık da yoktu... Peki kadın neden bu yalanı uydurmuştu? Kafamda bir şimşek çaktı. Christine, Arlena'nın parasının nereye gittiğini açıklamak için yapmıştı bunu.

"Patrick ve Christine Redfern... Suç ortağıydı onlar. Yalnız Christine'in Arlena'yı boğması manen ve maddeten olanaksızdı. O halde bu işi Patrick yapmıştı... bu da olanaksızdı. Patrick ceset bulununcaya kadar kesinlikle yalnız kalmamıştı. Ceset?... Kumda yatan bir vücut... Kumda yatan ve birbirine benzeyen vücutlar... Patrick'le Emily Brewster kumsala gittiklerinde de yine kıyıya uzanmış bir vücut görmüşlerdi. Bir vücut. Birdenbire, belki bu Arlena değildi, diye düşündüm. Başka biriydi. Sonuçta büyük Çinli şapkası yüzünü örtüyordu.

"Ama ortada bir tek ceset vardı. Arlena'nın cesedi. Belki de biri... canlı biri ölü taklidi yapmıştı, dedim. Acaba Arlena'nın kendisi miydi bu? Patrick onu bir şaka yapacaklarını söyleyerek kandırmış mıydı? Hayır... Tehlikeli bir şeydi bu. Canlı bir kadın! Bu kim olabilirdi? Patrick'e yardım edecek biri var mıydı? Tabii... karısı. Christine beyaz ciltli, narin bir kadındı. Ama... vücuda bronz rengi vermek için birtakım boyalar satılıyordu. Şişeyle boyalar. Şişe... Şişe... Tamam, bilmeden bir parçası açığa çıkmıştı. Tabii kadın boyayı çıkarmak için tenise gitmeden önce çabucak yıkanmıştı. Ya makas?... Bu da o karton şapkayı kesmek için kullanılmıştı. Çünkü bu oradan oraya kolaylıkla taşınmayacak kadar büyüktü. Yalnız telaş arasında makas kumsalda unutulmuştu. Katillerin tek hatası da bu olmuştu zaten.

“Peki o sırada Arlena neredeydi? Bu sorunun cevabı da basitti. O gün ya Arlena ya da Rosamund Darnley Peri Mağarasına girmişti. Bunu sürdükleri kokudan anlamıştım. Oraya giden Rosamund olamazdı. O halde Arlena kumsal boşalınca dek mağarada saklanmıştı.

“Emily Brewster kayıkla gittikten sonra Patrick kumsalda yalnız kalmış ve cinayeti rahatlıkla işlemişti. Aslında Arlena Marshall on ikiye çeyrek kaladan daha sonra öldürülmüştü. Tabii adli tabipten kadının en erken ne zaman öldürüldüğü sorulmuştu. Arlena’nın on ikiye çeyrek kala ölü bulunduğunu doktor polise değil... polis doktora söylemişti.

“Çözülmesi gereken iki nokta daha vardı. Linda Marshall, Christine Redfern’in sözlerini desteklemişti. Ama her şey Linda’nın kol saatine dayanıyordu. Christine’in saatle iki defa oynama fırsatını ele geçirdiğini kanıtlayabildiğimde sorun kalmayacaktı. Bunu da kolaylıkla yaptım. Kadın o sabah Linda’nın odasına gitmişti. Sonra kızın, ‘Geç kalacağımdan korktum. Ama aşağıda daha onu yirmi beş geçtiğini öğrendim,’ demesinden saatin ileri alınmış olduğu da anlaşılıyordu. Christine ikinci fırsatı eline daha kolaylıkla geçirdi. Linda denize girer girmez o da saati düzeltti... Geriye merdiven meselesi kalıyordu. Christine her zaman yüksek yerlere dayanamadığını söylemişti. Önceden dikkatle hazırlanan bir yalandı bu. Artık mozaik tamamlanmış, her parça yerine oturmuştu. Ama ne yazık ki elimde bir kanıt yoktu. Sonra aklıma bir şey geldi. Bu cinayet çok ustalıkla işlenmişti. Patrick Redfern’in ilerde aynı yöntemi tekrarlayacağından hiç kuşum yoktu... Ya geçmişte? Belki de bu onun ilk cinayeti değildi. Kullandığı yöntem... kadınları boğması tam onun kişiliğine uyacak bir şeydi. Patrick hem kazanç , hem de zevk için cinayet işliyordu. Müfettiş Colgate’dan boğularak öldürülen kadınların bir listesini istedim. Sonuç kalbimin sevinçle hop etmesine neden oldu. Belki Nellie Parsons’u تنها bir köşede boğan Patrick Redfern değildi. Belki bu olay adama yalnızca ilham vermişti. Ama Alice Corrigan’ın ölümünde aradığımı buldum. Aslında yöntem aynıydı. Her şey yine zamana dayanıyordu. Cinayet sanılan saatte değil daha sonra işlenmişti. Ceset sözde dördü çeyrek geçte bulun-

muştı. Oysa tanıklar kadının kocasının dördü yirmi beş geçeye kadar da yollarında olduğuna yemin ediyorlardı.

Aslında ne olmuştu? Edward Corrigan'ın kahveye geldiği, karısını orada bulamayınca, dışarıya çıkarak etrafta dolaştığı söylenilmişti. Ama aslında adam kahveden çıkarak olanca hızıyla oraya çok yakın olan Sezar Ormanına koşmuş, karısını boğduktan sonra geri dönmüştü. Cinayeti haber veren, ünlü kızlar okulunda çalışan bir beden eğitimi öğretmeni idi. Güvenilir bir tanıktı. Üstelik görünüşte Edward Corrigan'la bir ilişkisi yoktu. Tabii genç kadın cinayeti haber verebilmek için çok yol yürümüş, adli tabipse cesedi ancak altıya çeyrek kala muayene edebilmişti.

“En sonunda bir deney daha yaptım. Christine Redfern'in yalancı olup olmadığını anlamam gerekiyordu. Bir piknik düzenledim. Hep birlikte Dartmoor'a gittik. Yüksek yerlere dayanamayan kimseler akarsu-yun üzerindeki dar bir köprüden kolaylıkla geçemezler. Gerçekten de Miss Brewster'in başı döndü. Ama Christine Redfern sanki sekerek, rahatça karşıya geçti. Basit bir olaydı bu. Ama çok önemliydi. Kadın gereksiz yere yalan söylemişti. O halde öbür iddiaları da yalanladı... O arada Colgate fotoğrafı Surrey polisine yollamış ve oradakiler Patrick'le Christine'i tanımışlardı... Ben de son kozumu oynadım. Patrick'i kendisinden hiç kuşulanmadığıma iyice inandırdıktan sonra birden-bire hücumla geçtim. Onu gafil avlamam gerekiyordu. Corrigan olduğunun anlaşıldığını öğrenince, kendini kaybetti sanki.” Poirot usulca boğazını yokladı. “Evet... Benimki çok tehlikeli oyundu ama pişman değilim. Başarılı oldum. Boş yere azap çekmedim.”

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Bayan Gardener içini çekti. “Ah, Mösyö Poirot. Çözümüne nasıl eriştiğinizi öğrenmek o kadar hoşuma gitti ki. Bu kriminolojiyle ilgili bir konferans kadar ilginçti. Hem zaten bu da bir çeşit konferans sayılır. Mor yünümle, güneş banyosu hakkındaki sözlerimin birer ipucu olduğunu düşünüyorum da... O zaman heyecandan titriyorum. Herhalde Bay Gardener de aynı şekilde düşünüyor. Öyle değil mi, Odell?”

Bay Gardener, “Evet hayatım,” diye cevap verdi.

Poirot gülümsedi. “Bana bu konuda Bay Gardener’in de yardımı dokundu. Mantıklı bir insanın Arlena Marshall hakkında ne düşündüğünü öğrenmek istiyordum. Bunu Bay Gardener’e sordum.”

Bayan Gardener kocasına döndü. “Öyle mi? Peki sen ne dedin, Odell?”

Bay Gardener öksürdü. “Hayatım, bildiğin gibi o kadın benim hiç hoşuma gitmezdi.”

Bayan Gardener başını salladı. “Erkekler de karılarına hep böyle söylerler. Bana sorarsanız, Mösyö Poirot bile o kadına hoşgörülle davranıyordu. Hatta şimdi ondan kurban diye söz etti. Tabii Arlena öyle kültürlü bir insan değildi. Bay Marshall burada olmadığı için kadını biraz aptal bulduğumu açıklayabilirim. Bunu Bay Gardener’e de söylemiştim. Öyle değil mi, Odell?”

Bay Gardener, “Evet, hayatım,” dedi.

Linda Marshall, Hercule Poirot’yla Martı Koyunda kumların üstünde oturuyordu. “Tabii sonunda ölmediğime seviniorum, Mösyö Poirot. Ama Arlena’yı yine ben öldürmüş sayılmaz mıyım? Çünkü bunu çok istiyordum.”

Poirot, “Aynı şey değil bu!” diye bağırdı. “Öldürme arzusuyla, öldürme fiili başka başka şeylerdir. Eğer odanda mum bebek yerine üvey annen, elinde de iğne yerine bir hançer olsaydı, bunu kadının kalbine saplayamazdın, içinden bir ses sana, ‘Hayır’ derdi. Ben de senin gibiydim. Budalanın birisine kızar, ‘Onu tekmeleye tekmeleye dövsem,’ diye homurdanırdım. Ondan sonra da olanca kuvvetimle masaya bir tekme atardım. Eğer ayağım fazla acımasızca keyfim hemen yerine gelir. Ama o budala karşımda olsa herhalde onu tekmeleyemem... Mumdan bebek yaparak, buna iğne batırmak, gülünç ve çocuksu bir şey. Sen bu sayede üvey annene karşı duyduğun nefreti, mum bebeğe aktarmış oldun. O iğne ve ateşle de üvey anneni değil, o korkunç nefretini ortadan kaldırdın... Ondan sonra da, daha Arlena’nın öldürüldüğünü duymadan önce içinin yıkanıp temizlenmiş olduğunu hissettin. Öyle değil mi?”

Linda mırıldandı. “Evet. Bunu nasıl bildiniz? Gerçekten de öyle hissettim.”

Poirot, “O halde,” diye cevap verdi. “Bu hatalarını bir daha tekrar-lama. Bu seferki üvey anneni sevmeye çalış.”

Linda irkildi. “Bir üvey annem daha mı olacak? A, evet, Rosa-mund’dan söz ediyorsunuz, değil mi?” Bir an durakladı. “Akli başında bir kadın o.”

Poirot, Rosamund’u bu şekilde tanımlamazdı ama bunun Lin-da’nın en büyük iltifatı olduğunu sezdi.

Kenneth Marshall sordu. “Rosamund, yoksa Arlena’yı benim öl-dürdüğümü mü sanıyordun?”

Rosamund utangaç bir tavırla ona baktı. “Ben budalanın biriyim.”
“Tabii ya.”

“Ama Kenneth, sen de o kadar sıkı ağızlısın ki. Arlena hakkında ne düşündüğünü bilmiyordum. Kadını olduğu gibi kabul mu etmiştin? Onu korumaya mı çalışıyordun? Yoksa ona körcesine güveniyor muy-dun?.. Tabii ona inanıp da işin içyüzünü öğrendiğinde öfkeden deliye dönebilirdin. Hakkında bazı hikâyeler duymuştum. Çok sakinsin ama bazen insanı korkutuyorsun.”

“Yani, sen benim Arlena’nın gırtlakını sıkıverdiğimi sanıyordun, öyle mi?”

“Şey... evet... öyle. Üstelik iddialarını destekleyecek tanığın da yoktu. İşte bu yüzden sen datiloda yazı yazarken odanın kapısından baktığımı söyledim. Sen de beni aynadan gördüğünü ileri sürünce, şey... O zaman cinayeti senin işlediğinden emin oldum. Üstelik Lin-da’nın hali de bir tuhaftı.”

Kenneth Marshall içini çekti. “Anlamıyorsun? Ben seni aynada gördüğümü sırf senin yalanını desteklemek için söyledim. Böyle... bir desteğe ihtiyacın olduğunu sanıyordum.”

Rosamund ona şaşkınlıkla baktı. “Yani sen Arlena’yı benim öldür-düğümü mü sanıyordun?”

Kenneth sıkıntılı sıkıntılı mırıldandı. “Canım, Rosamund, hatırlamıyor musun? Çocukken bir köpek yüzünden komşunun oğlunu az kalsın öldürüyordun. Sonra bir keresinde de benim gırtlığımı sıkıydın.”

“Ama o olaylar yıllar önce olmuştu.”

“Evet, biliyorum...”

Rosamund sert bir sesle, “Arlena’yı neden öldürdüğümü sanıyordun?” diye sordu. “Hangi nedenden?”

Kenneth ona bakmamaya çalışarak bir şeyler mırıldandı.

Rosamund, “Kendini beğenmiş deli, sen de” diye bağırды. “Arlena’yı sırf senin iyiliğini istediğim için ortadan kaldırdığımı sandın değil mi? Ya da... belki de seninle evlenmeyi istediğimi düşünüyordun!”

Kenneth öfkeyle, “Ne münasebet!” diye cevap verdi. “Ama o gün Linda ve diğer konular hakkında bazı şeyler söylemiştin. Durumun gerçekten seni ilgilendirdiğini sanmıştım.”

Rosamund başını salladı. “Evet. Durumun beni her zaman ilgilendirdi, Kenneth.”

“Buna inanırım. Sen... benim fazla konuşkan bir insan olmadığımı bilirsin Rosamund. Duygularımı, düşüncelerimi kolay kolay açıklayamam. Arlena’yı sevmiyordum. İlk zamanlarda ona belki âşıktım ama sonradan bu duygum öldü. Onunla yaşamak korkunç bir şeydi. Cehennem azabından farksızdı. Ama ona çok acıyordum. Aptalın biriydi. Erkek delisiydi Arlena. Onlara dayanamıyordu. Hepsi de onu düşkürlüğüne uğrıyor, çok kötü davranıyorlardı. Ona bir tekme de ben atamam, diye düşünüyordum. Arlena’yla evlendim. Onu korumak da bana düşerdi. Sanırım bunu kendisi de biliyordu. Bana minnettardı, aslında Arlena... zavallının biriydi.”

Rosamund şefkatle fısıldadı. “Biliyorum, Kenneth. Artık her şeyi anlıyorum.”

Kenneth ona bakmadan piposunu doldurdu. “Sen... çok anlıyışlı bir kadınsın, Rosamund.”

Genç kadının alaycı ifadeli ağzı, hafif bir gülümseyişle aralandı. “Kenneth, bana şimdi evlenme teklif edecek misin? Yoksa altı ay beklemek niyetinde misin?”

Kenneth Marshall'ın piposu ağzından kayarak aşağıdaki kayaların üstüne düştü. Parçalar etrafa saçıldı. “Bu ikinci pipo! Şimdi ne yapacağım bilmem? Yanımda başka pipo da yok... Rosamund, altı ay bekleme-ye karar verdiğimi nasıl anladın?”

“Bu uygun bir süre de onun için... Ama kesin kararını vermeni istiyorum Kenneth. Çünkü bu arada karşına haksızlığa uğramış zavallı bir kadın daha çıkar. Sen de tam bir şövalyeye yakışacak biçimde onu kurtarmaya kalkarsın.”

Genç adam güldü. “Bu kez haksızlığa uğrayan kadın sen olacaksın Rosamund. Terzilikten vazgeçeceksin ve seninle kırlar ortasında bir evde oturacağız.”

“O terzihanedен çok para kazandığımı bilmiyor musun? Bunun benim işim olduğunu... o modaevini kendi çabamla kurduğumu ve onunla iftihar ettiğimi bilmiyor musun? Seninki de az cesaret değil. Karşıma geçmiş, ‘Terzilikten vazgeç’ diyorsun.”

“Evet. Öyle diyorum.”

“Seni, buna razı olacak kadar sevdiğimi mi sanıyorsun?”

Kenneth Marshall, “Eğer sevmiyorsan, zaten mutlu olamayız,” diye cevap verdi.

Rosamund usulca mırıldandı. “Ah, sevgilim. Kendimi bildim bileli, seninle kırların ortasında bir evde oturmak istedim... Artık bu hayalim gerçek olacak.”

S O N

